

Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

5 Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Mayıs 2013 Sayı: 21

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

1 Mayıs, dünyada ve ülkemizde engellemelere rağmen, yine büyük bir kararlılık ve coşkuyla kutlandı. Bu yılki 1 Mayıs kutlamalarında öne çıkan yer, tabii ki İstanbul oldu. İstanbul 1 Mayıs'ında yaşananlar, sadece Türkiye'de değil, dünyada da, belli başlı haber kanallarının "birinci sırası"nda yer aldı. Nasıl almasın ki?

Devletin polisi, adeta "elimden bir uçanla bir kaçan kurtulur" havası içinde her tarafı tutmuştu. Esasında onların bile kurtulma şansı yoktu. Havadan helikopterle "uçarak" gelmek isteyenlere önlem alınmış, "kaçmaya" kalkanlar ise, doğrudan kafaya sıkılan gaz bombaları ile komaya sokulmuştu.

Adeta ABD'nin "önleyici konsept"ini İstanbul'a uyarladılar. Kitleyi Taksim Meydanı'na sokmak için, barikatlar Taksim'den kilometrelerce uzak noktalara kuruldu. Bırakalım Taksim'e, Beşiktaş ve Mecidiyeköy merkezlerine ulaşmak bile imkansız hale getirildi. Dahası Asya'dan Avrupa'ya geçiş engellendi. Boğaz Köprüsü'nün tutulması, vapurların çalışması da yasaklanmıştı. Parayla özel motor tutarak geçmeye çalışanlar, "deniz polisi"nin takibine alınıyor ve daha iskeleye yanaşmadan gerisin geri gönderiliyordu. Galata ve Unkapanı Köprüleri, yıllar sonra bir kez daha Meydan'a çıkmak isteyen kitleyi engellemek için havaya dikiliyordu. Metrobüs ve metro gibi temel toplu ulaşım araçları ise hiç çalıştırılmıyordu.

Sayfa 2'de sürüyor

Yürüyebildiğimiz yer BİZİMDİR!

YÜRÜYEBİLDİĞİMİZ YER BİZİMDİR!

Bütün bu “tedbir”ler, 1 Mayıs kitlesini sözde “korumak”, “can güvenliği”ni sağlamak içindi! Meydandaki sınırlı bir “çukur”u bahane ederek tüm İstanbul’u çukur yaptılar!

Kendilerini çok akıllı, kitleleri ise aptal sanan bu devlet zevatı, Taksim’i 1 Mayıs’a kapatmanın yolunu kendilerince böyle bulmuştu! Asıl amacın sadece bu yıl değil, Taksim’i işçi ve emekçilere tümünden kapatmak olduğu her yanından sırttığı halde, ucuz demagogilerle bunu gizlemeye çalıştılar.

Peki ne oldu? Bu yalanlarına kitleyi inandırabildiler mi? Fiilen koydukları “sokağa çıkma yasağı”nı uygulayabildiler mi? Daha da önemlisi Taksim hedefiyle yola çıkan 1 Mayıs kitlesini engelleyebildiler mi?

Bugüne dek sadece AKP Hükümeti değil, asker-sivil tüm hükümetler 1 Mayıs’ı engellemek istedi. Sadece Türkiye de değil, dünyadaki tüm egemenler 1 Mayıs’ı engellemek için neler yapmadı ki. Ellerinden gelse takvim yapraklarından silip atacaktı. Ama 100 yılı aşkın süredir işçi ve emekçilerin bu enternasyonal gününe sahip çıkmasını ve onu istedikleri biçimde kutlamalarını engellemediler, engelleyemeyecekler. Tarih bunun örnekleriyle dolu.

Sadece Türkiye’de onlarca 1 Mayıs şehidi var. Binlercesi yaralandı, tutuklandı. Son 1 Mayıs’ta buna yenileri eklendi. Hedef gözeterek kafalara bomba atıldılar, İstanbul semalarını gaza boğdular, ama yine engelleyemediler! Her yer direniş, her yer Taksim oldu! Taksim’in 1 Mayıs alanı olduğu ve hep öyle kalacağı bir kez daha tescillendi.

Egemenler, 1 Mayıs korkusuyla titremeye devam etsin! İşçi ve emekçiler ve onların öncüleri de, her 1 Mayıs’ta kentlerin en işlek caddelerini, meydanlarını doldurmaya, taleplerini haykırmaya devam edecekler!

İşte Şili, işte Bangladeş! Türkiye’deki görüntülerden farksız 1 Mayıs kutlamalarıyla, bu yıl öne çıktılar.

O Bangladeş ki, 1 Mayıs’tan bir hafta önce bir tekstil fabrikasının çökmesiyle birlikte 500’den fazla işçinin öldüğü, işçinin canının sudan ucuz olduğu, geri bıraktırlmış ülkelerden biri... Aylık 38 dolara, en izbe atölyelerde en sağlıksız koşullarda çalıştırılan, iş cinayetlerinde katledilen işçileriyle, emperyalist tekellerin yeni Afrikası...

O Şili ki, ‘70’li yıllar boyunca askeri faşist diktatörlükle yönetilmiş, en iyi evlatlarını işkencelerde yitirmiş, emperyalizmin “neoliberal politikaları”nın laboratuvarı olmuş, yıllar yılı ABD’nin “arka bahçesi” olarak yağmalanmış, sömürülmüş bir ülke... Birçok yönüyle “kader ortaklığı” yaptığımız, coğrafi olarak uzak, ama duygu olarak çok yakın hissettiğimiz bir Latin ülkesi...

Türkiye, Şili, Bangladeş...

Bu 1 Mayıs’ta üzerinde en çok konuşulan bu üç ülke, hem tarihsel, hem güncel birçok ortak özelliği taşıyor. Üçü de cuntalar ülkesi, başta ABD olmak üzere emperyalizmin yeni sömürgeciliği altında “ucuz işgücü pazarı” olarak sömürülmüş, sömürülüyor. Ve her gün bir işçi, emekçi kardeşini, iş cinayetlerinde, polis teröründe kurban veriyor.

1 Mayısların bu ülkelerde yasaklanması tesadüf olabilir mi? Onca baskı ve sömürüye karşı biriken büyük öfkenin patlamasından duyulan korkudur bu. Ama görüldüğü gibi korkularının ecellerine faydası yok! İ

İşçi ve emekçiler özellikle de 1 Mayıs günü, tüm bentleri aşan bir sel gibi akıyor ve önlerine dikilen engelleri birer birer yıkıyorlar.

Dünyada ve Türkiye’deki 1 Mayıs manzaraları, bir kez daha kapitalizmin vahşetini ortaya koyduğu gibi, işçi ve emekçilerin sömürsüz, sınıfsız, savaşırsız bir dünya özlemini ve bu uğurdaki mücadelesini de gözler önüne serdi.

Sınıfın enternasyonal birliğe ve dayanışmaya olan ihtiyacını ve bu ihtiyacı karşılayacak komünist öncülere gereksinimi yakıcı bir şekilde hissettirdi.

Bunun sorumluluğunu yüreklerimizde ve bilinçlerimizde hissetmeli, bu 1 Mayıs’ta olduğu gibi her yerde öncülük misyonumuza uygun hareket etmeliyiz.

Okurlara...

Merhaba,

1 Mayıs’ı kazandık!

Gazlarına, bombalarına, demagogik söylemlerine, estirdikleri bütün teröre rağmen... Binlerce kişi büyük bir kararlılıkla Taksim hedefiyle yola çıktı ve engellendiği her noktayı savaş alanına çevirdi. Yüzlerce kişi gaz bombası fişeklerinin hedef gözeterek ateş edilmesi sonucu yaralandı; hastanelerde tedavi edildi. Alanda olan yoldaşlarımızın önemli bir kısmı da gaz bombaları ile yaralandı, yazı işleri müdürümüz Çağdaş Büyükbaş ise kafasına isabet eden bomba nedeniyle hastanede kafasına dikiş atıldı.

Bütün bu saldırganlığa rağmen, moral üstünlük, coşku ve kararlılık bir an bile azalmadı.

1 Mayıs devrim ile karşıdevrim arasında güçler dengesinin sınırdığı önemli bir savaş günü ise, bu çarpışmanın galibi, devrim cephesi oldu.

Ancak eksikliklerimizi de gözler önüne serdi bu savaş. Kendiliğinden kitle hareketinin sınırları, örgütlülük sorununun ne kadar yakıcı olduğunu bir kere daha çarpıcı yüzümüze. Sürece doğru biçimde önderlik edebilmenin tek yolu, devrimci değerlere, devrimci geleneklere, tarihsel olarak sayısız kez kanıtlanmış olan ML teori ve örgütte çok daha sıkı biçimde sahip çıkmaktan geçiyor.

Emperyalist kapitalist sistemin vahşi sömürsü altında bunalan kitlelere, tek çözümün devrim saflarında-devrimci örgütlerin çatısı altında birleşmek olduğunu gösterebilmek, bugün her zamankinden çok daha zor, ama bir o kadar da vazgeçilmez. Mızımız bir düzen muhalifi ya da günü birlik devrimci olmak istemeyen her kesim, bunun bilinciyle hareket etmeli.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz. Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

21. sayıda

3	1 Mayıs’ı kazandık
5	Nehirler gibi arındırıyor
6	Devrimci olmak güzeldir
7	1 Mayıs’ta öğrendik savaşmayı
8	Faşizme karşı taş yürek barikat olduk
9	Sıyrılıp gelmektedir şehir
10	Mücadele bir kişi daha kazandı
11	Adana’da köklerimizden yeniden filizlendik
12	Küçük bedenler, ağır ve tehlikeli işler
13	“Dayanışmayı, emeği yeni öğreniyoruz”
14	1 Mayıs sınıfsaldır
16	“Akil insanlar heyeti” göreve başladı
17	Artvin’de “Madene hayır” mitingi
18	Dilek’in ilacı
19	Biz onu iyi biliriz!
20	Tutsaklardan
21	Yade Meryem’in gözleri
22	Avrupa’da mülteci direnişi
23	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
24	“Çözüm süreci” ve emperyalist savaş

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad. No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı: 21 Mayıs 2013, 2 TL(KDV Dahil)

1 Mayıs kavga günüdür! Ama herhangi bir kavga günü değil. Başka herhangi bir günde yaşanan güçlü bir işçi eyleminden, güçlü bir direnişten farklı olarak, doğrudan sistemi, devleti hedef alan ve tüm dünya işçi ve emekçilerini kapsayan siyasal bir eylemdir. Bu yüzden genel olarak burjuvaziyi ve onun devletini, her zaman korkutur.

İki ayrı sınıf vardır 1 Mayıs günü alanlarda; iki düşman sınıf. Başka hiçbir eylem ve direniş, iki sınıfı bu kadar net bir biçimde karşı karşıya getirmez, getiremez. Bu nedenle **1 Mayıs, iki düşman sınıfın karşılıklı olarak güçlerini sınıadığı, kendi gövde gösterisini yaptığı, birbirlerine meydan okuduğu bir gündür.** Devrim cephesi ile karşıdevrim cep-

kitlenin desteğini arkasına alarak, devrim cephesinin kazanımıyla bitmiştir.

Çukur'u savunmak!

Öncelikle, devletin bütün demagogik argümanlarının boşa düşmüş olması ve geniş kitleler nezdinde teşhir olması, kitlelerin tepkisini toplaması yönüyle, kavganın kazanımı devrim cephesidir.

Devlet, Taksim yasağını, meydanda ki "çukur"u bahane ederek "güvenlik"le gerekçelendirmişti. Binlerce polisin başka illerden İstanbul'a nakledilmesi-nin, binlerce gazbombası ve tonlarca sıvıgaz kullanılmasının, kapatılan yollar nedeniyle işe gidemeyenlerin yarattığı maddi zararın maliyetinin yanında, ardı önü bir çukurun etrafında güvenlik alınmasının maliyeti, kıyaslanamayacak kadar büyük bir açığı oluşturuyor-

Celalettin Cerrah, "Gazcı Kardeşler" ismiyle manşetlere çıkmıştı. Onlarca polisin bir kişiyi ortalarına alıp dövdüğü, kafa-kol kırdığı fotoğraf kareleri, günlerce basın-yayın organlarını kaplamıştı.

Devlet bu defa saldırılarını belli bir "meşruiyet" zemininde tutma ön-kararıyla başladı. Hesapları şuydu: Cop kullanmayacaklar, yoğunluğu ve etkisi artırılmış gaz bombaları ve TOMA'lardan tazyikli su yerine sıvı gaz kullanarak eylemcileri püskürtecekler; böylece "orantılı" güç kullandıklarını iddia edebileceklerdi.

Ancak **yaşam onların planlarını boşa çıkardı. En başta, gerçekten çok etkili biçimde kullandıkları gazlara rağmen kitle dağılmıyor, kararlılıkla çatışmaya devam ediyordu. Üstelik atılan taşlar nedeniyle polisler de yaralanıyordu. Düşündükleri gibi kitleyi püskürtmeleri mümkün olmamıştı.**

Üstelik, kitlenin üzerine doğrudan hedef gözeterek attıkları gaz bombaları, ağır yaralılara neden olmuştu. Yüzlerce kişi 1 Mayıs günü hastanelerde, parçalanmış kafasına dikiş attırdı, kırılan kemikleri alçıya alındı, hayati tehlikeye sahip ağır yaralı sayısı ise 10'u geçti. Hele ki birinin 17 yaşında bir genç kız olması, onun yerde kendini kaybetmiş biçimde yattığı ve polislerin o halde bile vahşice saldırdığı görüntüler, kamuoyunda büyük bir tepki oluşturdu.

Bu tablo, devletin planladığı gibi, "orantılı" bir şiddet kullanıldığı demagogisini, daha başlamadan yerle bir etti. Dahası, **"vatandaşlarımızın güvenliği nedeniyle" diyerek 1 Mayısı engellediklerinde, "güvenliğimizin" çok daha büyük bir tehlikeye girdiği, yüzlerce kişinin önemli yaralanmalarla karşı karşıya kaldığı bir kez daha ortaya çıktı.**

Sonuçta devlet, kendi kazdığı çukura düşmüş oldu. 1 Mayıs'ın ve Taksim Meydanı'nın yasaklanmasında tümüyle haksız olduğu; yasağın bu yılla ve zorunlu teknik nedenlerle sınırlı olmayıp, alanın emekçilere kapatılması gibi daha genel bir hesabın bir parçası olduğu; devletin işçi-emekçilere düşman olduğu, çarpıcı bir biçimde ortaya çıktı. Devlet, kendi saldırganlığı ile kendi teşhirini gerçekleştirmişti. **1 Mayıs'ta siyasal kazanım, devrim cephesinin-di.**

Militan ve en önde

Devlet koyduğu önlemlerle 1 Mayıs'ın kitleselliğini engellemiş

1 Mayıs'ı kazandık!

Her iki sınıf da yıl boyunca bu güne hazırlanır. Yaşanan her 1 Mayıs'tan bir sonuç çıkarır; gücünü ve etkisini artırmaya uğraşır ve bir yıl sonra çok daha güçlü olarak hasmının karşısına dikilmeyi hedefler. Bu nedenle burjuvazi, kimi zaman içini boşaltmak için, kimi zaman ise saldırgan terörüyle, en cepheden saldırısını, en ciddi demagogik argümanlarını bu günde gerçekleştirir. Tek amacı vardır devletin; kitlelerin sınıf-sal öfkelerini sınıf düşmanlarına boşaltmalarını engellemek. Tek amacı vardır devrim cephesinin, burjuvazinin karşısında yeni mevziler kazanmak.

hesi, sınıf savaşımının bu en somut anlarından birinde, savaşın kazanımı olmak için uğraşır.

Her iki sınıf da yıl boyunca bu güne hazırlanır. Yaşanan her 1 Mayıs'tan, her çarpışmadan bir sonuç çıkarır; gücünü ve etkisini artırmaya uğraşır ve bir yıl sonra çok daha güçlü olarak hasmının karşısına dikilmeyi hedefler. Bu nedenle burjuvazi, kimi zaman içini boşaltmak için, kimi zaman ise saldırgan terörüyle, en cepheden saldırısını, en ciddi demagogik argümanlarını bu günde gerçekleştirir. Tek amacı vardır devletin; kitlelerin sınıfsal öfkelerini sınıf düşmanlarına boşaltmalarını engellemek. Tek amacı vardır devrim cephesinin, burjuvazinin karşısında yeni mevziler kazanmak.

Bu yıl, bu savaş en keskin haliyle yaşandı! Burjuvazi 1 Mayısı engellemek için, demagogik argümanlarından terör araçlarına kadar her tür unsuru en yaygın ve etkili biçimde kullandı; ama savaşın kazanımı devrim cephesi oldu.

Mesele Taksim'e çıkıp çıkmamanın çok ötesindeydi. Burjuvazi kavgaya davet etmişti; kavga, hem de geniş bir

du. Devlet, "çukuru savunmak" demagogisinin arkasına saklanmaya çalışırken, çukura düşmüştü.

Basit birkaç önlem ile (mesela çukurun etrafına tek sıra otobüsleri dizerek güvenlik almak gibi) Taksim'de, son yıllarda yaşandığı gibi olağan bir 1 Mayıs kutlamak mümkün iken; devlete maliyeti son derece yüksek, üstelik de kitlelerin büyük tepkisini çeken önlemlerle Taksim'in yasaklanması, gerçek yüzünü teşhir eden bir etki yarattı. 15-16 Haziranlardan bu yana ilk defa Haliç'teki köprüler kaldırılarak ulaşım kapatılmıştı mesela. Metrobüs, metro, tramvay, vapur ve otobüs seferleri öylesiye durdurulmuştu ki, İstanbul'un yarısına ulaşım sağlanamaz hale gelmişti. Bu hem iş kaybı anlamına geliyordu, hem de seyahat özgürlüğünün kısıtlanması demekti; oysa bu durum sadece sıkıyönetim dönemlerinde yaşanırdı.

Kullanılan şiddetin dozu ise bir başka tartışma konusu oldu. 2007-2009 arasında yasaklı 1 Mayıs dönemlerinde eylemcilere uygulanan vahşi saldırılar, devletin fazlasıyla yıpranmasına neden olmuştu. Hatta dönemin valisi Muammer Güler ile, emniyet müdürü

oldu. Pekçok alanda, 1 Mayıs kitlesi mahalleden çıkamayacak hale getirildi. Öyle ki, özel deniz araçlarıyla Avrupa yakasına geçmek isteyenler bile durduruldu, engellendi.

Sayıyı azaltmayı, her türden yön-temle başardılar. Ancak gelenlerin militanlığını, çatışma kararlılığını engellemeyi başaramadılar. Kimisi örgütlü, kimisi ise kendiliğinden gelen önemli sayıda devrimci-antifaşist, büyük bir kararlılıkla çatıştı, barikatların en önünde devlete meydan okudu, korkusuzca gaz bombalarının üzerine yürüdü.

Militanlık, sadece devletle çatışırken kendini gösteren bir unsur değildi. **Geri çekilirken kimseyi yerde bırakmamak, yaralıları en kısa zamanda hastaneye yetiştirecek biçimde davranmak, düşeni kaldırmak, bombaların etkisiyle göremeyen ya da kendine gelemeyenlerle hemen limon-süt paylaşımına girmek, orada beraber çatışmak dışında bir tanışıklığı olmayan kişiler arasında bile, son derece olağan davranış biçimleri oldu.**

TKP'nin tarihi hatası

Aslında TKP'ye bir ara-başlık açmaya bile gerek yoktur, ama söylemeden de geçmemek gerekiyor. Bu 1 Mayıs'a olumsuzdan damgasını vuran TKP oldu. Devletin Taksim'e izin vermeyeceğini söylediği gün, Kadıköy'de kutlama yapacağını açıkladı. 1 Mayıs yaklaşırken günden güne saldırının dozu artmasına, Taksim'de bir kutlama için kıran kırana bir savaş yürütme gerekliliği ortaya çıkmasına rağmen, Kadıköy'e gitmekten vazgeçemediler. 1 Mayıs için İstanbul'un önemli bir bölümü çatışmalar, engellemeler, barikatlar, devrimci sloganlarla altüst olmuş haldeyken, TKP hiçbir şey olmamış gibi Kadıköy'de kendi "kutlaması"nı gerçekleştirdi. Ve sonuçta, **devlet, yaptığı bütün açıklamalarda, TKP'den övgüyle sözetti, devrimcilere TKP'nin "barışçı" ve "sorun çıkarmayan" tutumunu örnek gösterdi.** Bizim başka bir şey söylememize gerek yok; bu övgüler TKP'ye yeter!

Sendikaların tutumu

Bugüne kadar 1 Mayıs örgütlenmesinde "4'lü sendikal kurumlar"dan söz edilir; DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un adı birlikte anılırdı. Türk-İş içindeki Sendikal Güçbirliği Platformu da, geçen yıl bir biçimde buna eklenmiş durumdaydı.

Sürecin dışına ilk düşen TMMOB oldu. Bir taraftan TMMOB yasasının devlet tarafından geri çekilmesinin yarattığı basınç, diğer taraftan son haftalarda TMMOB şubeleri üzerinde kurulan maliye baskısı ve milyonlarca liraya ulaşan ceza makbuzlarının yarattığı etki ile, TMMOB'un 1 Mayıs'ta geri bir profil izleyeceği, daha en baştan belli olmuştu zaten.

KESK için "akıl adamlar" süreci, tam da 1 Mayıs öncesinde, 1 Mayıs'ın önüne geçen, kendi içinde de tartışmalara neden olan bir süreçti. Sonuçta KESK'in enerjisinin 1 Mayıs'a

odaklanmasına, 1 Mayıs için daha kararlı bir mücadele için harekete geçilmesine, geciktirici bir unsur oldu.

Türk-İş içinde **Sendikal Güçbirliği Platformu**, geçen yıl etkili bir biçimde, mitingin hazırlık evresinden itibaren yer almıştı. Ancak **bu yıl, kendi içlerinde yaşanan dağılma ve güç kaybının da etkisiyle, 1 Mayıs çalışmalarında aktif bir rol oynamadılar.**

Bu 1 Mayıs'ta, **DİSK açık ara öne geçti, yaşananların "müsebbibi" olarak da devlet tarafından özellikle hedefe çakıldı, diğer sendikal kurumlardan ayrıştı.** DİSK, 6 Nisan günü gerçekleşen Olağanüstü Genel Kurul'u nedeniyle sürece geç başlamış olmalarına rağmen, günlerce yapılan televizyon konuşmaları, basın açıklamaları, toplantılardaki net tutumlarıyla Taksim konusunda ısrarlı olduklarını gösterdiler. Diğer taraftan, "marjinal gruplar" konusunda bile, devrimcileri sahiplenen bir çizgi izlediler. Bu hem 1 Mayıs günü devletin "devrimcilerden ayrılırsanız DİSK kortejine izin veriz" sözü karşısında taviz vermeyerek, hem sonrasında televizyon programlarında devrimcilere "marjinal" denmesine karşı çıkarak, hem de devletin çatışmalardaki pervasızlığını teşhir ederek birçok yönüyle gösterilmiş oldu.

DİSK'in böyle davranması birçok etkenden beslenmektedir. Yeni yönetimin kendisini kurumsallaştırma çabası ya da geleceğe ilişkin bazı bürokratik hesaplar da olabilir. Fakat **sendikaların bu kadar güç kaybettiği, DİSK'in birçok sendikasının da yeni yasayla risk altında olduğu bir dönemde, işçiler ve genel olarak kitleler karşısında daha militan ve sınıf mücadelesini yükselten bir çizgi izlemek zorunlu hale gelmiştir. Devrimcilerin Taksim konusundaki kararlılığı ve baskısı da bir başka etkidir.** Sonuçta, DİSK'in yeni yönetimi, son derece sancılı

bir biçimde seçilmiş olsa bile, bu 1 Mayıs'ta iyi bir sınav vermiştir.

Bu tablo, DİSK'in genel bürokratik yapısını değiştirdiği, "devrimcileştiği" anlamına gelmiyor elbette. Hele ki, son genel kurulunda devrimci işçilere kapısını kapatan bürokratik tarzı, Kani Beko'nun "devrimcisz DİSK" olarak yorumlanabilecek seçim konuşması, Lastik iş gibi faşist bir sendikanın oylarının yeni yönetimi belirlemiş olması, Birleşik Metal-İş'in istifasıyla başlayan sürecin adeta "DİSK içinde AKP operasyonu" gibi algılanması, son aylarda DİSK'in üzerinde fazlasıyla yoğunlaşan devlet baskısı karşısında sağlam ayaklara sahip olmayışı gibi etkenler de sonuçta DİSK'in "kurumsal kimliğinin" bir parçasıdır.

* * *

Sonuç olarak, devletin aldığı geniş güvenlik önlemlerine, güçlendirilmiş ve arttırılmış gaz bombalarına, pervasız saldırılarına, ölümcül yaralanmalara, yoğun gözaltılara rağmen, sendika ve meslek odalarındaki firelere, yetersizliklere, 1 Mayıs öncesi yaratılan "barış" havası ve rehavete rağmen, **1 MAYIS KAZANILMIŞTIR! Bir kez daha teşhir devlet teşhir olmuş, reformizm ve devrim, teslimiyet ve direniş ayrılmış, kazanan DEVRİM ve DİRENİŞ olmuştur.** Ve bir kez daha Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğu, 1 Mayıs'ların, 1 Mayıs alanında kutlanacağı yönündeki kararlılık ortaya konmuştur.

2014 1 Mayıs'ına bu 1 Mayıs'tan alınan derslerle, ama aynı coşku ve kararlılıkla gidilecektir...

1 Mayıs saldırıları protesto edildi

1 Mayıs'ta İstanbul'da yaşanan devlet saldırısı, 2 Mayıs günü yapılan eylemlerle protesto edildi.

DİSK, KESK, TTB, TMMOB ve Türk-İş DİSK binasında açıklama yaparak saldırının bilançosunu açıkladı ve saldırıların sorumlusunun devlet olduğunu açıkladı.

KESK İstanbul Şubeler Platformu Taksim Tünel'den meydana yürüdü. Saat 19.00'da toplanan kitle kortej oluşturdu. Eyleme emekçi memurların yanı sıra TMMOB, PDD, BDSP, ESP, SYKP, Kaldıraç, Devrimci Hareket, HDK katıldı. İstiklal Caddesi üzerinde bir müddet oturan kitle, 1 Mayıs marşını söyledi. TKP önünden geçilirken de kitleden "Uzlaşma yok direniş var" sloganları atıldı. Eylem Taksim tramvay durağında yapılan açıklamanın ardından bitirildi.

ÇHD Çağlayan Adliyesi'nde basın açıklaması yaptı ve Başbakan, İçişleri Bakanı, İstanbul Valisi, İstanbul Emniyet Müdürü ve görevli polisler hakkında suç duyurusunda bulundu. ÇHD imzalı "Taksim 1 Mayıs alanıdır! AKP terörüne son" pankartının açıldığı açıklamada saldırılar protesto edilirken, Taksim yasağının hukuksuz olduğuna değinildi. Açıklamanın ardından ağır yaralananların

akrabaları açıklama yaparak sağlık durumlarıyla ilgili bilgiler verdiler. Eyleme PDD, BDSP, Hak Cephesi ve Pendik PSKAD da destek verdi.

Ayrıca Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Mersin'de protesto eylemleri yapıldı. İstanbul'da ise Gülsuyu, Gazi Mahallesi ve 1 Mayıs mahallesinde devrimciler protesto eylemleri gerçekleştirdiler.

Nehirler gibi arındırıyor

Nehirler gibi arındırır bazı olaylar insanı. İlk pınardan çıkarak büyüyen ve uzayan nehirler, geçtikleri yerleri canlandırır, yeşillendirir ve hayat verir. Hayat verirken de oraların mikrobunu ve pisliğini alıp içine, götürür uzak denizlere...

1 Mayıs da aslında bizler için bir nehir, temizlenme, dirilme, büyüme ve büyütme anlamını taşıyor. 1 Mayıs'ın ilk ortaya çıkışında da sonrasında da, kavganın, dayanışmanın ve yoldaşlaşmanın bir tür nehirleşmesidir yaşanan... Bizim pınarımız temiz; ne kadar kirlenmeye çalışılırsa çalışsın, öyle de kalacaktır.

Dünyada nasıl 1 Mayıs'lar şehrin en merkezi yerlerinde, kitlesel ve coşkuyla yapılıyorsa, burada da öyle olmalıydı. Ama devlet, bir irade savaşını yeniden devreye sokarak 1 Mayıs'ı "yasak" ilan etti. Ya da öyle yapabileceğini düşündü. Oysa onlar da set çekemeyeceklerini bildiklerinden, fiilen sıkıyönetim ilan etmeye kadar bir dizi önlem almışlardı. Ellerinde olsa boğazdaki köprüleri de kaldıracaklardı, ama o teknoloji yoktu. Ya da denizi bir ilahi güçle yarabilselerdi!

Ama olmuyordu işte. Devrimcilerin, işçilerin ve emekçilerin bir nehir gibi İstanbul'u bir baştan bir başa saran öfkesini, coşkusunu, kararlılığını kıramıyorlar, başaramıyorlar... "İnşaat var" bahanesinden "marjinal gruplar", "birkaç bin kişilik kitle" söylemine uzanan devlet söylemi, 1 Mayıs günü bir kez daha yerle bir oldu. Sokaklarda çatışmaların arkasında milyonların olduğu gayet iyi biliniyordu aslında. Geçen yılın 1 Mayıs'ında Taksim'e akan milyonların öfkesi, devrimci potansiyeli onları öyle titretti ki, denizleri taşlarla doldurup "miting alanı" yapacaklarını ilan ettiler. Başbakan'ından İçişleri Bakanı'na, valisine, emniyet müdürüne, devletin tüm erkani, "biz yer gösterdik, onlar kabul etmiyorlar" diyor. Evet hiçbir zaman da kabul edilmeyecek! Taksim 1 Mayıs alanıdır ve çok korktuğunuz o devrim yürüyüşünün yapacağı meydanlardan da biri olacaktır!

Özlemle beklenen bir gün... Bir yoldaş kucağında ya da sevgili bakışında uyanmak gibi bir zaman dilimi... 1 Mayıs, hesaplaşmanın, arınmanın-arındırmanın, kucaklaşmanın günü... Şehitlerimize, tutsaklarımıza selam göndermenin, biricik hedefimizin ete kemiğe büründüğü günlerden biri... Günler öncesinden rüyaları süsleyen, nasıl geçeceğine dair hesapların yapıldığı, sabahlara kadar uyumayan o an...

Ve işte o an geldi çatı. Güneşle birlikte uyanan İstanbul'la biz de harekete geçtik. İlk etapta taşınacak malzemeleri almak için buluyoruz yoldaşlarla. Yolda giderken polisin aldığı önlemler de gözümüze çarpıyor. Otobandan Mecidiyeköy'e, Şişli'ye açılan sapaklar kapatılıyor. Bariyerler bir gece önceden dizilmiş sokak başlarına. Ufak bir tebessümle karşılıyor, çünkü bu engeller çok geçildi.

Devlet, Taksim'i bariyerlerle çevirmişti, günler öncesinden. "Yer fetişizmi yapmayın" diyen reformizm de onların ekmeğine yağ sürüyordu. Aslında bir irade savaşı olduğunu ve bu irade savaşını veremeyenlerin kaçmaktan başka bir seçeneklerinin olmadığını, tarih çoğu kez kanıtladı. Son 6 yıllık Taksim sürecine bakıldığında dahi bu görülebilir. Çatışmalar olduğunda, Çağlayan'da ya da Kadıköy'de miting yapmaktan bahsedilenler, "aslında biz daha önceden başvuracaktık" diye başlayan cümleler kuranlar, keza 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağını söyleyip de sabah esamesi okunmayanlar, 1 Mayıs'ta hiç emeği olmayanlardır. Emek harcamayanlar, değerini bilmezler ve anlamazlar. Biz devletin kuşatmaları-

na, reformizmin demagojilerine rağmen Taksim'e yürüdük, yürüyeceğiz. "İdeolojik" diyor devlet erkani, evet ideolojik! Bunu bilmek için kahin olmaya da gerek yok!

Sorumlu yoldaştan son cümleleri duyduktan sonra, ilk ekibi DİSK'in önüne göndereceğiz. Malzemeleri biz taşıyacağız, onun için gerekli titizlik gösterilmeli. 20 dakika sonra yoldaş geri geliyor ve oranın durumuna göre, hazırlıklar yapılarak yola çıkılıyor. Gayet rahat bir şekilde DİSK'in önüne geldik. DİSK'in önünde dünden beri bekleyen işçiler, emekçiler, sloganlar atıyor, marşlar çalınıyor.

Bu arada Beşiktaş'a saldırıldığı haberleri geliyor. Yoldaşın flamaları, pankartları açmamızı söylemesiyle, çıkartıyoruz çantamızdan. 8.30'a doğru yürüyüşe geçiyoruz, Halaskargazi Caddesi'ne çıkıyoruz. 2007, 2008 ve 2009'da olduğu gibi DİSK'in önünü kapatmamış polis, ama Halaskargazi Caddesi'nin az ilerisi bariyerlerle ve polislerle kapalı.

Saat 9.00'da yürüyüş başlayacak ve biz caddedeyiz. İlk etapta sayımız az, ama aralardan girebilen yoldaşlarımızla giderek çoğalıyoruz. Bir müddet sonra bir gaz kokusu geliyor. Meğer Şişli Camisi önünde toplananlara gaz bombası atılmış. Onları bekliyoruz. DİSK kortejinin yanı sıra Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun bileşenlerinden Kaldıraç, Emek ve Özgürlük Cephesi, Halk Cephesi oradalar. Devrimci Hareket, BDSP, ESP, Öğrenci Kolektifleri görülüyor.

Yoldaşlarla son durumları konuşuyoruz. "Kesinlikle flamalar pankartlar yere atılmayacak, son ana kadar direneceğiz!" Gelen yoldaşların hepsi de durumun farkında. Sendikacılarla polis arasında görüşmeler yapılıyor, ama sonuç çıkmayacağı çok açık. Taşlar kırılıyor, son önlemler alınıyor ve direnişin, çatışmanın başlaması için sabırsızlanıyoruz. Saat 9'u biraz geçte tomalar su sıkmaya başlıyor, polisler her taraftan gaz bombalarını sallıyor. Kitle geriye doğru çekiliyor. Biz ise pankartı açık tutmaya çalışıyoruz. Nefesimin kesildiğini hissediyorum ama durmalıyız. Bir yandan da taşlar fırlatılıyor, ama ön tarafta kitle olduğu için rahatça kullanılamıyor. Bu arada çekilirken yerde flamalar, sapanlar vb. görüyoruz. Bunların bırakılmış olması çok kötü. Yoldaşa "pankartı açık tut" diye bağıyorum, ama bize doğru koşanlar düz tutmamızı engelliyor. Diğer yoldaşları görmeye çalışıyorum, bir kısmı önde kalmış, sonra televizyondan gördüm, çok yoğun tazyikli suya maruz kalmışlar.

Şişli Camisi'ne varmadan DİSK istikametine Abide-i Hürriyet Caddesi'nden geri dönüyoruz. Orada da gaz bombaları atılmaya başlıyor. Polis bariyerleriyle yolları kapatıyor. Yani onların malzemesi bizim elimizde. Halk Cepheliler ve biz varız. Polis bariyerinin üzerine pankartımızı asıyoruz, bir yandan da ajitasyon çekiyoruz. "Katiller, faşistler, biz 1 Mayıs'ı, Taksim'i dövüşerek kazandık, yine kazanacağız", "Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğunu hiçbir saldırınız değiştiremez!" 10-15 dakika kadar o caddede duruyoruz.

Pankartımız ve flamalarımızla beraber yoldaşlarla cadde üzerindeyiz sürekli. Kitleyi sokağa değil caddeye çekmeye çalışıyoruz. Gelen gaz bombalarını geriye atıyor, taşları fırlatıyoruz. Yanaşamıyorlar.

Sonrasında DİSK'in oradan da saldırıyorlar ve ara sokağa çekilerek barikat kuruyoruz. Sloganlarımızı haykırıyoruz. Yine en öndeyiz ve gaz bombalarını polisler kafamızı, vücudumuzu hedef alarak atıyorlar. Yoldaşlarımızla beraber omuz omuza, devlete karşı irade savaşı veriyoruz. Bu iradede kırılmanın devlet olduğu çoktan belli. Onlar sadece Taksim'i fiziken ablukaya aldı ama bizim için artık her yer Taksim. Bulunduğumuz her metrekare, her sokak, bir mevzi ve 1 Mayıs alanı...

Yoğun gaz bombası atılıyor ve etkilenince geriye çekiliyoruz. O sokağa barikat kurarak Şişli Devlet Hastanesi'nin yan sokağına geçiyoruz. Bu arada taksi durağının önünde su sebilinden su içiyoruz. Bu su adeta nehirden içilen tertemiz bir su gibi geliyor. Yan sokağa vardığımızda yolun ortasına araba çekilmiş durumda. Tomalar su sıkıyor, polisler korkudan gelmiyor ve rastgele gaz bombası sallıyorlar. Bizler de taşlarla karşı koyuyoruz. Vücuduma epey gaz bombası isabet etmiş durumda.

Yoldaşlarla birlikte hep en öndeyiz ve flamalarımız hep havada. Polislerin gaz bombası bitti, arkadakileri de çağırarak polis barikatının üzerine yürüyor. Taşlar seri bir şekilde yağıyor. Polisler kalkanlarıyla korunmaya çalışıyor. Polisler aramda 2 metre fark var ve taşı atıyorum. Arkamı döndüğünde bir sarsıntı hissediyorum. Beynim zonkluyor, düşecek miyim acaba diyorum ama kendimi zorluyorum. 10 saniyelik bir yalpalamadan sonra kendimi toparlıyorum. Yoldaşlar ve dostlar kan geldiğini söylüyorlar, ben fark etmemiştim ilk anda. Derin bir yarık açılmış. Beni göndermeye çalışıyorlar ama yoldaşı bulup söylemeliyim. Gitmek gibi bir niyetim de yok. Sorumlu yoldaş "git" diyor. Kanamalı olduğu için çıkmamda ısrar ediyorlar ve ben çatışmalardan çıkmak zorunda kalıyorum. Yoldaşlarımın o mevzileri koruyacağını, geri adım atmayacağını bilmenin güvencini, gurunu, orada olmayacak olmanın kırıklığını yaşayarak çıkıyorum...

Cevahir Otel'e çıktığımda, orada bir kitlenin beklediğini gördüm. Oysa yukarıda çatışmalar sürüyor...

Hastanede doktorlar 1 Mayıs kitlesinin durumunu soruyorlar, anlatıyorum. Sürekli yoldaşlardan da haber almaya çalışıyorum.

Tedavi bittikten ve raporu aldıktan sonra, malzemeleri bırakmak için geriye geliyoruz ve yol üzerinde kitlenin Okmeydanı'na doğru yürüdüğünü görüyoruz. Polis saldırmış ve geçtiğimiz yerler taşlarla dolu.

Taksim'e açılan bütün yerler çatışma alanı. Fiilen Taksim'e çıkamamış olmanın birşey değiştirdiği yok.

Biz kafa olarak Taksim'deyiz! Tüm yoldaşlarımızla, devrimci dostlarımızla birlikte, başta ML ustalarımız, önder yoldaşlarımızla 1886'da katledilen ABD'li işçilerle, Mehmet Akif Dalcı'yla, 1996 şehitleriyle geçit yapıyoruz.

İstanbul'u tüm irininden, yozlaşmasından, çürümesinden arındırmanın provasını yaptık. İrademiz, coşkuumuz, kararlılığımız bu yüzden. Yaşananlar tüm sadeliğiyle anlatıyor her şeyi. Taksim için yaşananlar da çok net bir şekilde anlatıyor. Doğruyla yanlış, korkaklıkla cesareti, umutla umutsuzluğu... Geleceği böyle sade bir şekilde örnek gerekecek.

1 Mayıs sabahı erkenden Mecidiyeköy'deyiz. Uzun denemelerden sonra bir boşluk bularak ana caddeye kitlenin toplandığı yere ulaşıyorum. Yoldaşlarım orada. Kucaklaşmanın ardından önlüğümü giyiyorum. Çok az insan var. Toplu taşıma araçları iptal edilince kimse ulaşmamış. Beşiktaş'ta toplananları dağıtmışlar. Bekleyiş sürüyor, ama saldırı hazırlıkları tamam görünüyor.

Önde bir hareketlilik fark ediyorum, yanımdaki yoldaşla oraya yöneliyoruz. Saldırı geliyor dememle tazyikli sıvı gaz sıkımları bir oluyor. Daha önce de pek çok defa tazyikli su ve gaz yemiştım. Müthiş bir yanma ve nefes alamama durumu. Anında panikletme ve etkisiz hale getirme durumu. Öndekiler panikledi mi, gerideki kitleyi dağıtmak daha kolay onlar için. Saldırıcı beklerken aklımdaki tek şey, ne olursa olsun onlara doğru yürümek ve slogan atmak. Bir anda DİSK'in kitlenin en önündeki 1 MAYIS yazılı çelengine sıkmaya başlıyorlar suyu. O çelenk, orada biriken kitlenin o an için ortak bayrağı gibi. O çelenk, 1 Mayıs şehitlerimiz için... Bu yürüyüş, devrime...

Sıkılan gaz ile çelengi taşıyan arkadaşlarda bir sarsılma oldu. Bir anda o çelengi korumanın çok önemli olduğunu hissettim ve oraya yöneldim. Diğerleri bırakıp çekildiler, sağımda kalan DİSK'li arkadaş "geri çekilelim" deyip çelengi geriye doğru çekiyordu. Bu yanıştı. Bense ileriye doğru zorluyordum. Saniyelerle sınırlı bu anlarda gaz bombaları patladı ve tek başıma kaldım. Çelengin yere düşmesini de istemiyordum. Yol kenarındaki ağacı gözüme kestirdim, çelengi oraya yaslardım. Gazdan kimseyi göremiyordum. Ben orada durdukça sanki bütün gaz bombaları oraya atılıyordu. Birden nefes alamadığımı ve ciğerlerimdeki yanmayı fark ettim ve geriye doğru çekilmeye başladım. Ancak bu defada gözlerimi açamadığımdan, gideceğim yönü bulamayıp sağa sola yalpaladım. 19 Aralık geldi aklıma. Açık alanda bu kadar etkiliyorsa gaz, onlar koşuşlara atılan gazlara nasıl direndiler, nasıl bir iradedir...

Zar-zor caddenin sol tarafından DİSK binasına doğru çekildim. Orada bir marketten su, selpak ve limon aldım. Cebimdeki bozukları uzatarak içinden parasını almasını söyledim. Gözlerimi hala açamıyordum. Azıcık açıp etrafı kontrol ederken, bir ablanın alınının yarılmış olduğunu gördüm. Yarası derindi. Abla da o arada benim kulağımın kanadığını fark etmiş. Birden ses düzeni için getirdiğimiz aracın yakınlarda olduğunu hatırladım. Ancak etrafı seçmekte zorlandığımdan, aracı ararken bir taksi geldi ve bindirdik ablayı. Bu arada Cevahir Otel'i'nin altına gelmiştik. Daha sonra yaralı yoldaşı hastaneye götürdüğümüzde, onlarla tekrar karşılaştık. Ama karşılaştığımız sadece onlar değildi. Yaklaşık 15 çevik kuvvet polisi... Kiminin bacağı, kiminin kolu, kafası... Sonra hastanede dikiş attırdık yoldaşın kafasına. Gaz bombası isabet etmişti...

Devrimci olmak güzeldir! Proleter Devrimci olmak çok daha güzeldir! Ve bizim tarihimiz güzel ve doğru şeyler yapmak için bir dolu ilhama sahiptir!

Yaşasın Devrimci 1 Mayıs!

Asla boyun eğmeyeceğiz!

Kapanmış yollara, iptal edilen ulaşım araçlarına; mevcut zihniyetin uyguladığı demokrasi dışı tüm uygulamalara rağmen, 1 Mayıs'ın coşkusuna ve hazırlıklarına benden önce başlayan yoldaşlarıma ulaştım. Onurluydum.

O an onurlu duruşları ve şehit düşen yoldaşlarımızın gülüşleri geçiyordu gözlerimin önünden ve biz onlar gibi kavga-ya devam etmeye gelmiş, hep beraber işçi, emekçi dayanışmasını bir kez daha dünyaya kanıtlamıştık.

Bu dayanışmanın birliğini, beraberliğini hazmedemeyen zihniyet, basit bir 'çukur'u güvenlik gerekçesiyle öne sürüp, işçi ve emekçinin bayramı 1 Mayıs'ı kendilerince yasaklamaya çalıştılar...

Oysa hesaplanan aslında güç dengesi idi, o gücü de karşılarında gördüler!! Patlayan gaz bombalarına, sıkılan sulara rağmen, emperyalist abdestli zihniyet, karşısındaki devrimci sınıflardan korkmuştu. Bu korkuyu örtbas edebilmek için de; "marjinal" kavramını gündeme getirmiş, bu kavram üzerinden halkı oyalama çabasına da girişmişti.

Bizi tarih önünde bir kez daha yenemediler, bizler gaz kapsüllerinin yaraladığı yoldaşlarımıza rağmen, gaz dumanından etkilenmemize rağmen yenilmedik. Çünkü tarihten bu yana haklıydık haklı olduğumuz için de kazandık.

Sınanan gücümüz bir kez daha kanıtlamıştır, TAKSİM BİZİMDİR!

Genç kardeşimiz Dilan'ın apartman binası girişinde darp edilmesi, kafasına bilerek isabet ettirilen gaz kapsülünün hesabını tarih soracaktır.

1 Mayıs'ın ardından polis terörü devam etmiştir. Taksim'de işçiler için yürüyenlere, Deniz'leri anmak isteyenlere gaz bombası sıkılıp, polis terörü uygulanmıştır. Korkusunu gizlemeyen zihniyet, korkmaya, şiddet uygulamaya devam ettikçe direneceğiz, asla boyun eğmeyeceğiz!!

YAŞASIN DEVİMCİ DURUŞ!
KAHROLSUN EMPERYALİZM!
KAHROLSUN FAŞİZM!

NO PASSARAN (GEÇİT YOK)

Baharın ve mücadelenin müjdecisidir 1 Mayıs. Yumrukların, sloganların, ajitasyonların ilkbaharıdır yaşanan. Soğuk ayların, tipilerin hemen bitimidir. Yeni tipilere hazırlıktır aynı zamanda. Bahar hep kısadır çünkü. Tipileri yaratacak olan, o "lanetli" sınıftır. Onlar, tipilerden gelen ve yeni tipilere gidecek olanlardır. Yüreklere yumruk gibi sert ve yenilmezdir; çünkü "her yürek devrimci bir hücredir".

Yoksulluğun, sefaletin, fabrikalarda sömürünün, aşağılanmanın, tacizin, açlığın, adaletsizliğin, soğuk betonların, uzun gecelerin bitiminin müjdecisidir 1 Mayıs. Baharı da kışa çevirmeye çalışanlar vardır; korku filmlerinden fırlamış, ağız bozuk, kirli ve soğuk yüzlü makineleri karşı sınıfa doğrultanlardır onlar. Sınıflar net, barikatlar net, duruşlar net, sloganlar nettir. Sınanan iki uzlaşmaz çelişkinin, iki karşıt sınıfın iradesidir.

"Ayaktakımı"nın şölenidir 1 Mayıs; korkunç ve değiştirici iradededir açığa çıkan. Ölenlerin yasının bir kenara bırakıldığı, kortejlerde donuklaşan fotoğrafların yeniden canlandığı ve gülümsediği, kabirlerinde yatanlarımızın rahat bir uyku çektiği, fırtına çocuklarının iradesini bir kez daha sınıadığı, kırılmış heveslilerimizin kanalını bulduğu, yaraların birlikte sarıldığı, öğrenen ve öğreten denkleminin gerçek anlamını bulduğu, sıcak bir dost meclisidir 1 Mayıs.

Yumruktur 1 Mayıs; ne kadar sıkı ve örgütlü ise, o kadar direngen ve hızlı, ne kadar bilinçli ise o kadar hızlı yıkıcı ve o kadar kurucudur.

Paris Komünarları'nın, İspanyol İç Savaşı devrimcilerinin, "geçit yok", "diz çökerek yaşamaktansa, ayakta ölmek yeğdir" diyenlerin devamcısı, onu yeniden üreten ve hayatta vücut buldurmaya çalışanlardır Taksim direnişçileri. Tarihi yeniden yazanlardır. Kurulan her barikatla, atılan her taşla, yapılan her yazılamayla hayat yeniden savunulmuş ve gerçek anlamda yeniden üretilmiştir.

Marjinal, terörist, militanlar ve mağdur vatandaşlar ikiliği yaratmaya çalışan devlet ve onun ideolojik aygıtları: "Başarısızınız ve çuvaldınız". Hücreleşen binlerce yüreği, hücreleşen binlerce yeni dünyayı

yenemediniz.

"Biz yıkımlardan hiç mi hiç korkmuyoruz. Dünya bizlere kalacak; bunda en ufak şüpheye yer yok. Burjuvazi tarih sahnesinden ayrılmadan önce kendi dünyasını yıkabilir. Biz yeni bir dünyayı burada, kalbimizde taşıyoruz. Bu dünya şu an büyüyor." Buenaventura Durruti

1 Mayıs'ta öğrendik savaşmayı

Her sene olduğu gibi bu sene de 1 Mayıs çalışmalarını yoğun geçti. Erkenden başladık "işçinin emekçinin bayramını" daha coşkulu ve özüne uygun kutlamak için faaliyetlere. Ve "1 Mayıs'ta Taksim'de" olduğumuzu, dosta-düşmana duyurmaya... Çünkü "1 Mayıs alanı"nın tekrar yasaklanması gündeme gelmişti. Geçen sene Taksim Meydanı'na çıkan 1 milyon kişilik kitle, devletin gözünü çok korkutmuş olacak ki, bu sene "çukur" bahane edilerek meydanın işçilere açılmayacağı duyuruldu. Devrimci bir kürsü istemeyen devlet, 1 Mayıs alanı olan Taksim'i, 1 Mayıs kitlelerine yasakladığını açıkladı. Bu sene geçmişte savaşarak kazandığımız alanı tekrar kazanmak gerekiyordu.

Gece heyecandan uyuyamadım. Sabah erkenden kalkıp nane-limon, ballı süt gibi malzemelerle vücuduma doping yaptım ve yola çıktım. İstanbul'da 1 Mayıs sıkıyönetimi olduğu için yollar kapalıydı. Aktarmalı otobüslerle Mecidiyeköy'e vardığımda, yolların tamamen kapatılmış olduğunu gördüm. Cevahir tarafından geçiş olmadığını anlayarak, ara sokaklardan DİSK binasına girmeye çalıştım. Bütün sokaklar tutulmuştu. Barikatların önünde birkaç kişi, polislerle tartışıyordu. Ben de "işe gitmemiz gerektiğini" söyleyerek, yolları açmalarını istedim ve polislerle tartışmaya başladık. Tartışmalar sonucunda yolu açmak zorunda kaldılar, ancak biz geçtikten sonra sokağın yeniden kapatıldığını gördük. Bu arada DİSK binasına ulaşmaya çalışan birçok insan vardı.

Hızlı bir şekilde DİSK binasının önüne geldim. Yoldaşlarımı gördüm, çok mutlu oldum. Hepsiyle kucaklaştık, yine bir kavga meydanında yoldaşlık bağlarımızın daha da güçleneceğini bilerek sevgiyle baktık birbirimize. Kavgaya girdiğin insanlarla arada ayrı bir bağ oluşuyor, gözünden sakınıyorsun onları, onlar da seni. Bu duyguyu hissederek kortejler oluşturuldu. Yürüyüşe geçmek istediğimizde, polis yürütmeyeceğine dair anonslar yaparken, biz de son hazırlıklarımızı yaptık. Ve saldırı başladı...

Polis deli gibi saldırıyor, gaz bombalarıyla, tazyikli sularla kitleyi dağıtmaya çalışıyor. Bu sene tazyikli suyun içine portakal gazı da katmışlar, biber gazından daha etkili bir gaz, önceki eylemlerden biliyorum. Biber gazına karşı limonumuz, portakal gazına karşı da sütümüz hazır çantamızda. O arada bir yoldaşın gazlı sudan gözlerinin kapandığını görerek onun yanına koştum. Onu alıp kenara bir yere çektim. Oradan bir sokağa girdik.

O sokakta yoldaşlarımla birlikte en öndeyim. Onların gaz bombalarına karşılık, bizim tarafta da havai fişekler var. Fişekler onları geri püskürtüyor.

Tekrar caddeye çıkıyoruz. O arada bir yoldaş kitlenin en önünde, polisleri çağırıyor. "Katil polis hesap verecek". Pankartımız açılıyor cadde boyu. "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarını atıyoruz biz de. Polisler taramalı silah gibi peş peşe gaz bombaları atmaya başladı, bir taraftan da taş atıyorlar üzerimize. Tam yanımdaki arkadaşın kafasına taş isabet ediyor. Onu çekip kenara alıyorum. Yüzü gözü kan içinde kalmış, bakıyorum kaşı patlamış, "sakin ol, pek bir şeyin yok, sadece biraz kaşın açılmış" diyorum ve selpaklarla kanı durdurmaya çalışıyorum. Sonra yaralı arkadaşları oradan birilerine bırakarak, tekrar öne geçiyorum.

Caddeden sokağa çekilmişiz. Sokağın başında bir araba var, bizim çok işimize yaradı. Arabanın arkasına saklanıp taş atıyoruz polise, böylece attıkları gaz fişekleri bize isabet etmiyor. Sonra TOMA geliyor, sokak başına ve gazlı suyundan sıkıya başlıyor üzerimize. Bir müddet daha kalıyoruz orada. O sırada flamamı sallarken, sopasından çıkarak yere düştüğünü görüyorum, koşuyorum onu yerden kaldırmak için. Bizde flamalar yere düşmez, flamalarımız kimliğimizdir. Kavgadan sonra yerlerdeki flamaları görüp çok kızışmışım. Ben flamayı kaldırırken TOMA'dan çıkan gazlı sudan da nasipleniyorum. Sonra geri çekiliyoruz sokak ortasına. Arka tarafa barikat kurup tekrar öyle bir yükleniyoruz ki taşlarla, polis geriliyor bu sefer. En önde dövüşen yoldaşlardan birisinin sırtına gaz bombasının isabet ettiğini görüyorum, yanına koşup onu kenara çekiyoruz. Yoldaşın kulağının arkasından kanlar aktığını görüyoruz, onu hastaneye gönderip kavgaya devam ediyoruz. Yoldaşın aklı bizde, kafasına dikiş attırdıktan sonra telefon edip tekrar yanımıza gelmek istediğini söylüyor, izin verilmiyor.

Polis tekrar TOMA'yla su sıkıyor sokağa, bir taraftan da gaz bombaları yağmur gibi yağıyor. Çoğunu alıp geri atıyoruz polisleri. Sokakta bir inşaat şantiyesi var, boş bir alan, gelen gaz bombalarını kitleyi etkilememesi için oraya atıyoruz. Çok işimize yaradı şantiye. Gaz bombalarını geri atabilmek için eldivenlerimiz de yanımızda, ama gördük ki yün eldiven bir yerden sonra eriyor, inşaat eldiveni almak gerekiyor. Yine de atılan gaz bombaları geri iade edilmekten geri durmuyor. Yoldaşlardan birinin karnını tutarak geri geldiğini görüyorum. Karnına gaz bombası isabet etmiş, çok kötü görünüyor. Alandan ayrılıp doktora git-

mesini söylüyoruz. İyi olduğunu gitmek istemediğini söylüyor. Yüzümdeki şalla karnını sarıyoruz, bizim 1 Mayıs gazisi, savaşa devam ediyor.

Çok yoğun bir çatışmadan sonra kitle değişiyor sürekli. Başka siyasetlerden insanlar gelip gidiyor, ama bolşevikler hep en önde. Öndeki yoldaşlardan birisi, gazdan çok etkilenmiş, onu alıp temiz havaya çekiyorum. Bir yoldaş "ağla da gözyaşların gazı temizlesin" diyor, o da elini başına koyuyor, "anam anaaaaam" diye bağırıyor. Çok gülüyoruz bu duruma. En çetin savaşlarda bile espiri yapmaktan geri durmuyoruz.

Bir ara benim gözlerim kapanıyor, biber gazının etkisi normalde birkaç dakikada geçer. Ama dakikalar geçiyor, gözüm açılmıyor, anlıyorum ki portakal gazıdır bu. Sütle yüzümüzü gözümü yıkıyorum, olmuyor. 10-15 dakika gözümü açamadım, o sırada kendimi yoldaşlarımla güvenli kollarına bırakıyorum, "yandan gaz geliyor", "önümüzde bariyer var" gibi yönlendirmelerle, sakın bir alana çekiliyorlar. Sonunda gözlerim açılıyor. Kavga sırasında en önde taş atan, barikat kuran yoldaşlarımı görüyor gözlerim ve bir kez daha gurur duyuyorum yoldaşlarımla. Bizde her zaman söylenen söz var, "nicelik değil, nitelik önemlidir" diye. Burada bir kez daha kanıtlamış olduk bunu. En önde kavgaya giden, barikat kuran, kitleyi yönlendiren benim yoldaşlarım.

Sokak aralarındaki çatışmalar, kimi zaman polisin, kimi zaman bizim üstünlüğümüzle bitiyor. Ama hepimiz mutlu bir şekilde ayrılıyorz alandan. Kavga alanımızdan çıktıktan sonra, kaybettiğimiz son saldırıda ayrıldığımız yoldaşımızla görüşmek için DİSK binasına gidiyoruz. Orada yaşanan olayları anlatıp gülüyoruz. Çok acıktığımızı anlayarak sendika binasından ayrılıyorz.

Mecidiyeköy metrobüs hattına doğru yürüyoruz. O tarafta yemek yiyebileceğimiz bir yer görerek oturuyoruz. Karnımızı doyurup bir yorgunluk çayı istiyoruz. Çayımızı yudumlardan yoldaşın telefonu çalıyor. Arayan sendikadaki yoldaş; "cafelelerden insanları toplayıp gözaltına alıyorlar" diyor. Çayları bırakıp hesabı ödemeye yönelince, kapıdan telsiz sesi geliyor. Hesabı ödüyoruz, çıkarken rütbeli polisler kapıya yöneliyor. Tam bizim yoldaşın koluna yapışacağı sırada, bir an tereddüt ediyor, biz sohbet ederek soğukkanlı bir biçimde cafeden çıkıyoruz.

Bir kavga gününden daha zaferle ayrılıyorz. 1 Mayıs alanını biz kazandık, yine kazanacağız.

1 Mayıs öncesinde
"Emperyalist savaşa ve krize karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e" yazılı ve Proleter Devrimci Duruş imzalı afişler ve stickerler, "Emperyalist savaşa, sömürü ve zulme karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e" yazılı ve Devrimci 1 Mayıs Platformu imzalı afişler çeşitli semtlere ve merkezi yerlere yapıştırıldı.
Yine 1 Mayıs'ta Taksim'e çağıran Proleter Devrimci Duruş imzalı bildiriler dağıtıldı.

Faşizme karşı taş, yürek, barikat olduk...

Bu yıl ki 1 Mayıs'ın birkaç yıldır geçirdiğimiz 1 Mayıs'a benzemeyeceği aylar öncesinden belliydi. Biz de buna hazırlıklıydık, son gün hangi yolların kapatılacağı da açıklanınca, nereden nasıl DİSK binası civarına ulaşacağımızı kararlaştırdık.

Bu yıl, Taksim'in yasaklanmasında "şantiye"nin bahane edilmesi bir başlangıçtır. Asıl olan alanı geçen yıllarda devrimci bir iradeyle savaşa, onursuz yaşama ve devletin bütün baskılarına boyun eğmek iradesinin kırılmaya çalışılmasıdır. İstiyorlar ki, burjuvazinin ideolojisiyle Taksim'i rant alanına çevirip, bu kazanılan emek meydanını farklı yollarla kaybettirmek; bütün rahatsızlıkları yüz binlerce kişinin İstanbul'un göbeğinde burjuvaziye kafa tutmasıdır. Devrim ve sosyalizm haykırışlarının köhne bir alanda, kimsenin duymadığı, gidip gelmediği bir yerde atılması istiyorlar. Bugün, "şantiye" ya da birilerinin Kadıköy'de söylediği gibi "bu kadar insanı Taksim'in neresine sığdıracaktık?" bahanesiyle, Taksim'den vazgeçmemiz mümkün değil; çünkü bu irademiz bir kör inattan, sığ bir fetişizmden ibaret değil. Bugün Taksim'e sahip çıkmak; tarihimize sahip çıkmak, burjuvazinin yol göstermesiyle değil, kendi irademizle istediğimiz yerde 1 Mayıs'ı kutlamak, içini boşaltmaya çalışanlara alan tanımamak, sembolik 1 Mayısılara inat gerçek bir 1 Mayıs demektir. Biliyoruz ki, bir yıl gitmek bir daha kaybedecektik Taksim'i. Bu yüzden, hangi barikadı kurarlarsa kursunlar, Taksim'i tekrar kazanmak için çıktık yola; 2007-2008-2009 1 Mayıslarında olduğu gibi...

Bu 1 Mayıs'ta devlet önceki yasaklı 1 Mayıslar'dan daha fazla mesai harcamıştı; Şişli'ye giden her cadde, her sokak teker teker tutulmuştu. Mecidiyeköy'e yaklaşıırken, yığın yığın insanların bizimle aynı yöne yürüdüklerini gördük, Mecidiyeköy'ün girişlerinin kapalı olduğunu öğrendiğimiz için, araçtan daha evvel indik. Herkes sağa sola gidiyor, alana nerden gidilebilir diye bakıyordu. DİSK binasının aşağı sokaklarından ulaşabiliriz diyerek ara sokaklardan yürümeye başladık ve ulaştık. Artık Halaskargazi Caddesindeydik, bayraklarla sloganlarla, yüreği bizimle birlikte atanların arasına karıştık.

Açıkçası; DİSK binasına yürürken hepimizin aklından geçen en temel istek; alana varmadan polis engeliyle karşılaşıp o noktada kalmamaktı. Daha yeni ulaşmıştık ki, yürüyüşün başlamasıyla birlikte müdahale de başladı. Bir anda önden ve yan sokaklardan o kadar çok biber gazı atılmaya başlandı ki, göz gözü göremez oldu önümüzü dahi göremiyorduk... Birisi yere düşse göremeden ona zarar verebilirdik bile. Sözde devlet "bir kişinin burnu kanarsa bunun hesabını nasıl veririm" diyordu, ama bizi gaza öylesine boğdular ki, öyle düşmanca davrandılar ki, bir yandan gazın etkisinden gözlerimizi zor açarken, diğer yandan hiçbir şeyi göremez olduk. Gördüğümüz şey; devletin acıydı. İstanbul, acz içerisindeki devlet karşısında devrim iradesinin gücüne sahne olurken, onların yalan dolanları yerin dibine girmişti!

Nefeslerimiz herkes gibi kesildi, gözlerimiz yandı. Ve evet, herkesin konuştuğu gibi; bu 1 Mayıs'ta kullanılan gaz, öncekiler gibi değildi. Çok daha keskin, insana hiç nefes aldırmayan, bütün vücudunu yakan, gözlerini uzun süre rahat bırakmayan bir gazdı. Nişantaşı tarafına değil, DİSK binasının olduğu sokak-

lara doğru gitmek gerekir diye DİSK'in ara sokağına doğru yöneldim. Geriye doğru kaçmayı hiç istemedim, geriledikçe ileri çıkmanın zorluğu bir yana, aynı zamanda Mecidiyeköy'deki ara sokakların azlığı ve oradan püskürtülme ihtimali vardı.

DİSK'in ara sokağında herkes gazın etkisini biraz biraz üstünden atarken, caddeye yönelen ilk adımı-mız, poliste şaşkınlık yarattı; tekrar tekrar gaza boğdular. Bu arada yoldaşlarımızı kaybettiğim için, bir yandan da sağıma soluma bakarak gözlerim bayrak, önlük arıyordu. Her şey çok hızlı gelişti, bir anda tekrar gaz atıldığı için göremiyordum. DİSK binasına polis azgınca sağdan-soldan ve aşağıdan saldırdı. Onlar saldırırken biz çatışarak geri çekilmek zorunda kaldık. İki sokak aşağıda toparlandığımızda başka yapılarla birlikte hemen tekrar yukarı Şişli'ye doğru zorlamaya başladık. T şeklinde bir sokaktayken rüzgarın da bizim lehimize esmesiyle dört barikadı çabucak kurduk. Bizim attığımız taşlara "milli servet" diyen burjuvazinin kaleşörlerine sormak gerekir; bir sokağa bir dakikada 10 tane gaz atılırken o kimin servetinden çıkıyordu diye...

Devletin faşizmine karşı yine; taş, yürek, barikat olmuştuk! Bize su sıkarak yıldırma isteyen bir panzeri taş yağmuruna tutarak etkisiz hale getirdik, her yerinden su akıtarak geri çekilmek zorunda kaldı. Oradan kazandığımız boşlukla Şişli'ye doğru daha çok yüklenbildik, bir yerden sonra polis biber gazına rağmen direndiğimizi gördükçe, geriye aldı barikatını...

Böylelikle Bomonti civarından Şişli'nin ara sokaklarından Dolapdere'ye yöneldik. Dolapdere civarında tekrar bir polis barikadıyla karşılaştık, tekrar yüklenerek yukarı doğru çıktık. Taksim Meydanı'na artık son bir barikat kalmıştı, Tarlabası tarafında meydana bakan bir sokaktaydık, ama emirleri öylesine netti ki, "1 kişi bile çıkarmayacaksınız" sözünü orada daha da iyi anladık. Çevremizde olan büyük otellerin üstünden bile üstümüze biber gazları atıldı, sözde 45 derecelik açıyla atmaları gereken biber gazını hiç öyle attıklarını görmedik; düz silah gibi hedef olarak atıyorlardı. Biber gazını bize atabilmek için, çevremizde olan otellerin, evlerin duvarlarından ve camlarından sektirerek sokağa sokmaya çalışıyorlardı. Halka televizyonlarda arabaların, dükkanların, evlerin camlarını bizim kıldığımızı söylediler de, bunu yapan kendileriydi, kudurmuşçasına yüzlerce biber gazını pervasızca atarken, nereye ne zarar

geleceği umurlarında bile değildi. Olmaması da normaldir, kendilerine söyleneni hizmet aşkıyla (!) yaptıklarından, devlet de onları her işkencede, darp etmede olduğu gibi koruyacaktı.

Tarlabası'nda sürdürdüğümüz Taksim iradesi, 3 koldan polisin azgınca saldırmalarıyla tekrar Dolapdere'nin caddesine bizi itmesi ve orada bizi bekleyen panzerle devam etti...

Son 3 yıldır Taksim'de 1 Mayıs'ı coşkuyla kutlamıştık, o zaman kimse "marjinal", "provokatör" vs demezken, bu yıl 1 Mayıs'tan sonra her çatışma sonrasında duyduğumuz gibi, tekrar bu sözleri duyduk.

Onların ne söylediği bizi ırgalamaz, komünistler için meşru olan zulme karşı direnmektir. Komünist, davasının meşruiyetini burjuvazinin çanak yalayıcılarına kanıtlamak zorunda değildir, onların diliyle konuşmaz, onların çizdikleri sınırlara aldırılmaz verir mücadelesini.

Onların gaz bombaları varsa, bizlerin de taşlarımız var; onların plastik mermileri varsa bizlerin de sapanla demir bilyelerimiz var; onların panzerleri varsa bizim de ellerimizle kurduğumuz barikatlarımız, barikatın ardında da öfkemizden sıkılı yumruklarımız, coşkuyla dolu yüreklerimiz var...

İstanbul halkını evlerine kapatan, bütün ulaşımı engelleyen, şehirde sıkıyönetim ilan edenlerdir "marjinal" olan! Yüzlerce kişinin üstüne hedef gözeterek gaz atan, yoldaşlarımızı yaralayan, azgınca saldıranlardır "provokatör" olan! Bizim yaptıklarımız, kendimizi ve alanımızı savunmaktır; meşru müdafaadır! Sizin elinizde ki bütün olanaklarınıza rağmen, bizlerin taşı, barikatı, yüreği devrimci irademizdendir.

Taksim iradesi, faşizme karşı direnmektedir, insanlık onurunun savunulmasıdır, kanımızla terimizle kazandığımız alanların sermayeye peşkeş çekilmesine olan direncimizdir, İstanbul'un ve her yerin talan edilmesine olan isyanımızdır. 1 Mayıs'ın içini boşaltmalarına izin vermemek için, sembolik bir kutlama günü değil, haklarımızı ve istediklerimizi haykırdığımız Taksim irademiz, bir boş bir inatlaşma bir kör dövüşü değil, mücadele günüdür!

Günümüzü, yalanlarıyla dolanlarıyla karartmaya çalışanlar başaramayacak! 1 Mayıs bizim için hep güneşli olacaktır!

DİMP'den yaralılara ziyaret

Devrimci 1 Mayıs Platformu, 1 Mayıs'ta ağır yaralanan ve hastanede yatmakta olan yaralıları ziyaret etti. 4 Mayıs günü gerçekleştirilen ziyarette, önce Bahçelievler Medikal Park'ta yoğun bakım bölümünde yatmakta olan Dilan Alp ve Meral Sönmez'e gidildi. Arkasından Çağlayan Memorial Hastanesi'ndeki Serdal Gül ve Şişli Etfal Hastanesi'nde yatan Fethi Meşe'ye ziyaret gerçekleştirildi. Hayati tehlikeyi atlatan hastaların sağlık durumu hakkında bilgi alındı.

"İşçi ve emekçilerin ısrarı, AİHM kararıyla da kesinleşen 1 Mayıs Alanı; Taksim'dir! Her yeri delik değiş etseler de, her yöntemi deneyip engellemek isteseler de, Taksim kazanılmıştır! 1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!" ve "koşullar ne olursa olsun, 1 Mayıs Alanı Taksim'dir. Yıllardır süren Taksim iradesini alanı şantiyeye dönüştürerek engelleyemeyecekler!" diyerek, aylar öncesinden 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağımızı dile getirmiştik. Fakat 2013 1 Mayıs'ını ben ve benim gibi ilk kez çatışmalı olarak geçirecek bir sürü insan vardı. Nisan'ı Mayıs'a bağlayan o gece, gerek heyecandan, gerek öfkeden, gerekse yüreğimizi bileylemekten gözümüze uyku girmemişti. Nihayet sabah olmuş ve yola koyulmuştuk. Ama faşist devlet Taksim'e ulaşabilme ihtimalimizden bile korktuğu için, neredeyse bir gün öncesinden Taksim'e çıkan tüm ana yolları, sokakları, etten, demirden barikatlarla örmüştü. Biz Mecidiyeköy'den, toplanma yeri olan Şişli Camii'ne ulaşabilmek için, saatlerce Osmanbey sokaklarında koşuşturduk.

Halaskargazi Caddesi'ne çıkmaya çalışırken, tam da o anda yüzlerce yoldaşımıza tazyikli su ve gaz bombalarıyla müdahale edilmeye başlanmıştı. Bir an önce onların arasına katılabilmek için sabırsızlanıyorduk. DİSK binasının neredeyse beş sokak ötesinde olmamıza rağmen, "kahverengi gaz bombası" dedikleri o öldürücü gaza maruz kaldık. Herkes birbirini ite ite kaçırmaya çalışıyordu. O an gazdan etkilenmiş, zor durumda olan bir turiste yardım ederken, ondan duyduğum "ben böyle bir şey ilk kez görüyorum, biz bu kadar uzakken böyle etkileniyorsak, oradaki insanlar ölmüş olmalı!" sözleri, bizi de koşar adımlar-

Sıyrılıp gelmektedir bahar...

la DİSK binasına yaklaştırdı. Bir anda DİSK binasının arka sokağından gelen yüzlerce kızıl renkteki insanları görünce, onların sloganlarını ve öfkelerini duyunca, kendimi öylesine güvende, öylesine çelikten hissettim. Aralarında gördüğüm yoldaşımın yanına girip ben de onlarla yürümeye başladım.

Bir adım sonra bile ne olacağını kestiremiyor-dum. Uzun bir süre yürüdük ve sonunda polisin attığı gaz bombalarıyla bir anda ortalık toz duman oldu. Herkes bir yandan çatışıyor, bir yandan gaz bombasından daha fazla etkilenmemek ve alana ulaşmak için ilerliyordu. Arkamızda kurduğumuz barikatlarla Haber Türk binasının yakınlarına gelmiştik. Geniş cadde üzerine birkaç saniye içerisinde kurulan barikatlar ateşe veriliyordu, kafamı yukarı kaldırdığımda yaklaşık onbeş katlı olan binanın üzerinden nişan alınmış bir şekilde gaz bombaları yağıyordu. O anlarda etrafımdaki birçok kişiye gaz bombası isabet etti.

Yan tarafımızdaki yüksek katlı otelin pencerelerine çarpıp yerde sekerek gidiyordu bombalar. Ama şans bizden yanaydı! Rüzgar ters yöne estiği için gaz bombasından fazla etkilenmeden devam ettik yolumuza. Dolapdere'nin dar, yıkıntılı ve kimi zaman çıkmaz sokaklarına girdiğimizde; devletin yaptığı yetmezmiş gibi, bir de orada yaşayan faşistlerin pencerelerinden attıkları cam şişelere, tükürüklere maruz kaldık.

Epeyce bir süre çatıştıktan sonra biraz olsun dinlenmek için, kaldırımlara oturmıştık o arada üzerimizdeki önlükleri, flamaları gören kişiler, birçok kez içtenlikle, yoldaşımız Nevin'e selamlarını göndermemizi istediler. Okudukları kitaplarımızdan konuştular. O an bir yandan onları dinliyor, bir yandan da birkaç saat içerisinde yaşadıklarımı tam olarak algılamaya çalışıyordum. Arkamızda kalan, diğer sokaklarda çatışıyor olan yoldaşlarımızı düşünüyordum. Oradaki yüzlerce insanın öfkesi ve direnci yüzlerinden okunuyordu. Herkes birbirini kolluyor, arkasında bir kişi bile bırakmıyor, sahip çıkıyordu.

Polis helikopteri sürekli üzerimizde turluyordu. Polis bir anda tüm sokaklardan gaz bombaları ve

robokoplarla bizi çembere almaya girişti. Yokuş aşağı hızla ilerlemeye başladık, bir yandan polisle çatışıyor, bir yandan ilerliyorduk. Tarla başında ismini bile bilmediğim bir ana caddeye çıkmıştık. Sağdan-soldan-arkadan gaz bombaları yağıyordu üstümüze, bir yandan da ana caddeden tazyikli su geliyordu. İşte o an 1 Mayıs'a dair unutamayacağım bir kare kaldı hafızamda; koşarken arkama baktığımda bir robokobun gözü dönmüşçesine gelişini gördüm ve aramızda sadece birkaç metre vardı... Yolu ikiye ayıran uzun düz demirlerden atlamaktan başka bir seçeneğimiz yoktu.

Yolun karşısına geçtiğimizde, yine bir tazyikli su toması karşıladı bizi. Tüm kitle aynı anda, aynı sokağa girmeye çalışınca, adeta birkaç saniyeliğine bir izdiham yaşandı. Sokakta geçecek yer bulamayıp, park halindeki arabaların sadece tek kişinin geçebileceği genişliğindeki aralarından birkaç kişi geçmeye çalıştık. Artık sonuna geldiğimizi düşünüyordum. Robokopların sesi çok yakından duyuluyordu. Çıktığımız sokak dörde ayrılıyordu, sağ ve sol yana olmak üzere kitle ikiye ayrılmıştı. Halbuki polis çoktan o iki sokakta barikatını kurmuştu... Bir anda kitle ikiye ayrılınca ve o iki sokağın da polisle, gaz bombasıyla çevrili olduğunu görünce, yukarı doğru, merdivenlerden gitmeyi seçtik. Arkamızdan bir ses, o yöne gitmememiz konusunda bizi uyardı, ama saatlerce çatıştıktan sonra o noktada polisin müdahalesine göz yumamazdık. Daha sonra dağılan kitleyi bulmaya, tekrar birleşmeye çalıştık, ama çoğu polisin müdahalesine maruz kalıp fazlaca uzaklara gitmişti bile...

Bu 1 Mayıs da diğerlerinde olduğu gibi, her yıl bir yenisini ekleyinceye kadar benim için en güzel 1 Mayıs'lardan biri olarak kalacağına eminim.

Günün sonunda içimden Ahmet Telli'nin mısralarını geçirdim; "Belli ki dağların, denizlerin/ Ve göllerin üzerinden/ Sıyrılıp gelmektedir seher/ Belli ki yakındır doğayı/ Ve hayatı sarsacak saat! "

1 Mayıs'ta sabah saat 6.45'te sendika araçları ile Taksim'e gelecektik. Fakat İstanbul Valisi'nin yaptığı açıklama ile Taksim'e gidecek araçların engellendiğini öğrendik. Böyle olunca hem sendikanın, hem de bizim kararımız değişti. Özel aracı olan arkadaşlar, gidecek olanları alacaktı. O gece hiç uyumadım. Heyecanlıydım.

Sabah saat 5.30'ta kalktık. Araçlar ile buluştuk ve saat 6.00'da Taksim'e doğru hareket ettik. Yolda yapılabilecek çevirmelere karşı dikkatliydik. Saat 7.00 civarında Mecidiyeköy'e vardık. Araçların Mecidiyeköy'e girmesine izin verilmiyordu. Araçları park ettikten sonra, ikişerli gruplar halinde yürüyerek Cevahir AVM'nin önüne doğru ilerledik. Yolların kesilmesi henüz başlamamıştı. Polisler de belli noktalara otobüslerle geliyorlar ve yerlerini alıyorlardı. Anlaşılan çetin bir savaş olacaktı.

Cevahir'in önünde kimseler yoktu. Biz de DİSK Genel Merkezi'ne kadar yürüdük. Hiçbir engelle karşılaşmadık. Genel Merkez'in önüne geldiğimizde saat 8.00 olmuştu. Fazla kalabalık değildi. Gözlerim yoldaşlarımı arıyordu. Bir yoldaşla karşılaştım, çok mutlu oldum. Bayrağımızı ve önlüğümüzü aldım. DİSK'in önünde kortej oluşturduk. Ve sloganlarla yürüyüşün başlayacağı yere kadar yürüdük. Kortejlerde yerimizi aldık-tan bir süre sonra yürüyüş başladı ve başlaması ile birlikte faşist devlet güçlerinin saldırması bir oldu. Sözde hazırlık yapmış, gaz maskesi almıştım. Onu bile çantamdan çıkaramadan nefes alamaz hale geldim. Bu kadar yoğun bir gazla daha önce karşılaşmamıştım. Polis müdahale ettiğinde ilk sokağa girecektik. Fakat orası da tutulmuştu. Yanımdaki arkadaşım benden daha kötü durumdaydı, gözlerimizi açamıyor, nefes alamıyorduk. Gaz maskesini ona verdim. Polis omzumdan tuttu ve beni yola doğru itti. Gitmedim. Bana küfürler yağırdıyordu. Nefes alamıyordum ki, saldırayım. "Seni buraya gömerdim, dua et kameralara" dedikten sonra küfürler etmeye devam etti.

O bölgeyi terk etmeyecektik. Ve terk etmedim. Yürüyüşün başladığı yere zor da

Savaş daha bitmedi!

olsa yeniden gelmiştik. Hala nefes almakta zorlanıyorduk. Etrafta çok az insan vardı. Bulunduğumuz yerden tekrar DİSK Genel Merkezi önüne geçtik. Orada da yoğun gaz bombalı saldırılar oldu. Arkadaşım DİSK'in içine girmek istedi, ama engel oldum. Böyle bir durumda kapalı alana girmek doğru değildi. Polis, DİSK'i abluka altına almıştı zaten. Sürekli gaz bombası atıyordu. DİSK'in içi ve önü duman içindi. Attığı bombalardan biri DİSK'in yanındaki evlerin içine kadar girdi.

Beşiktaş, Mecidiyeköy, Şişli, her taraftan çatışma haberleri geliyordu. Hatta bir grubun Taksim'e girdiğine dair bir haber bile geldi. Biz de Dolapdere'ye doğru yola çıktık, yine ikişerli gruplar halinde yürüdük. Sokak barikatları kurulmuş ve sokak sokak çatışılıyordu. Bu şekilde Taksim'e doğru ilerledik. Karşımızda Taksim Meydanı vardı, fakat devletin kolluk güçlerinden başka kimse yoktu. İstiklal Caddesi'ne yöneldik, orada da yoldaşlarımız vardı. Fakat bulunduğumuz yerden İstiklal'e geçmek mümkün olmadı. Sendika zaten saat 13.00'de geri çekilmişti. Biz de saat 16.00 civarında geri dönme kararı aldık. Taksim'e girememiştik fakat İstanbul'un her tarafı 1 Mayıs alanı olmuştu. Kaybeden faşizmdi. Bu savaş daha bitmedi...

“Mücadele bir kişi daha kazandı”

1 Mayıs, emek ve dayanışma günü! Ne yazık ki tüketim odaklı günümüz dünyasının, beyinleri boşaltılmış toplumlarında, bu kısacak tanımlı yapamayacak milyonlarca insan var. Her geçen gün kapitalist düzenin dayattığı ve toplumların farkında olmadan hızlı bir biçimde ayak uydurduğu bireyselleşme, insanları bencil, sadece kendi çıkarları uğruna yaşayan acınası bir hale bürüyor. Bunun sonucunda mücadeleye her hangi bir katkıda bulunmayı akıllarının ucundan bile geçiremiyorlar. Hatta mücadele eden insanları “bu ‘güzel’ düzeni bozan, toplumun huzurunu ve güvenini tehdit edenler” olarak tanımlamaktan geri kalmıyorlar. Mücadeleye bir yerinden dahil olmak isteyen, iyi kötü bir bilince ulaşmış insanlar ise, kapitalizmin medyayı kullanarak oynadığı oyunlara ve yüzüstü söylenilen yalanlarına inanıp, gündelik yaşamlarına geri dönüp, kendilerini ufak iyilikler yaparak tatmin ediyorlar.

Geçen yıllarda evimden izlediğim ve kalbimin orada direnen insanlarla attığı 1 Mayıs’a, artık eyleme geçmenin zamanın çoktan gelip de geçtiğini düşünerek, Taksim’e yürümeye karar verdim. 1 Mayıs gününe girdiğimiz gece, üstün körü bir plan yaptık, arkadaşımın birliğinde Mecidiyeköy’e ulaşım, DİSK binasının önüne gidip, kitle ile yürüyüşe geçmeyi düşünüyorduk.

Sabah olup yola çıktıktan kısa bir süre, sonra kendimizi Mecidiyeköy’de bulduk. Bütün ara sokaklar tutulmuş, DİSK binasının önüne giden bütün ana yollar, demir barikatlarla kapatılmıştı. Daha önce bu kadar polisi bir arada görmemiştik. İnsanlar nereden gideceklerini şaşırılmış bir halde etrafta dolanıyorlardı. Çok geçmeden biz de, sokak başlarını tutmuş polislerden yollar hakkında bilgi alarak, “alternatif yol” diye tanımladıkları arka sokaklardan yürümeye başladık. DİSK binasının bulunduğu caddeye çıkmak için girişimde bulunduğumuz her ara sokaktan geri çevriliyorduk.

Çok geçmeden tomaların gürültülü motor seslerini ve ardı ardına patlayan gaz bombalarının sesini duymaya başlamıştık. Sonunda kendimize, ana caddeye çıkabilecek boşluğu bulup hızlı adımlarla yürümeye başladık.

Yolu bitirip caddeye çıktığımızda yaşlı insanların biber gazına boğulduğunu, tomaların sıkıldığı gazla affallamış sendika üyelerinin kaçıştığını gördük. O an öne atılıp onlara yardım etmek istedim, ama yapamadım. Geri dönüp alternatif yolları kullanarak Osmanbey’e doğru ilerliyorduk. İçimden hep şu düşünceler geçiyordu; bura-ya kadar gelip pes edemezdim, o kitleye ulaşmalıydım ve gençliğimin verdiği güç ile elimden ne geliyorsa ortaya koymalıydım. Geri çevrildiğimiz son polis noktasından sonra sabrım tükenmeye başlamıştı. Geri dönüp “artık işime gitmek zorunda olduğumu ve buradan geçmem gerektiğimi” söyledim. Sonunda ikna oldular ve hemen ardından başka bir kontrol noktasına ulaştık. İnsanların çantaları didik didik aranıyor ve kimlikleri kontrol ediliyordu. Neyse ki çantamda beni ele verecek bir şey yoktu. Henüz sütün biber gazına iyi geldiğinden haberleri yoktu herhalde, çünkü çantamda onlarca süt vardı.

Sorunsuz bir şekilde kontrol noktasından geçip Şişli Ermeni mezarlığına ulaştık. Artık DİSK binasının olduğu caddeyi görebiliyordum. Biraz ilerledikten sonra DİSK binasının üzerinden yükselen yoğun dumanı gördüm. Gözlerime inanmadım, sanki bir kaç bina alevler içinde kalmış gibi duman kütlesi gökyüzünü delerek yükseliyordu. Koşar adımlarla ilerlemeye devam ederken, bizim gittiğimiz tarafın aksi istikametinden insanların koşarak kaçıştığını gördük, hepsi öksürüyor ve nefes alamadıklarını söylüyorlardı. Kaldırımın kenarına çökmüş gözleri kan çanağına dönmüş bir öğrenci, o tarafa gitmememiz için bizi defalarca uyardı. Ona yardım edip süt ile yüzünü yıkadıktan sonra yürümeye devam ettik.

DİSK binasına ulaşmamıza ramak kalmıştı. Sonra aniden gözlerim yaşarmaya başladı ve nefes almakta zorlandım, ama gözle görülen bir duman kütlesi bile yoktu, anlam veremedim. Emin adımlarla yürümeye devam ettim. Gözlerimden yaşlar akıyor, burnum tarif edilemez bir acı ile yanıyordu. Hiç bir şey düşünmüyordum, boğuluyormuş gibi hissediyordum. İşte o zaman o biber gazı bulutunun içinde kalan insanları düşündüğümde

içim ürperdi. Bir sokak ötede yüzlerce insan gaza maruz kalmaya devam ediyordu. Kendimizi bize kapılarını açan bir dükkana attık. Bizim gibi gazdan etkilenmiş onlarca insan vardı ve hepsi polislerin bu insanlık dışı müdahalesine lanet okuyordu.

Kendimize gelip dışarı çıktığımızda, aynı etki ile yeniden karşılaştık, bir sokak ötede direnen insanların sesleri, tarif edilemez bir şekilde beni öfkeliyordu. Artık ne yaşaran gözlerim ne de nefes almakta zorluk çekmem umurunda değildi. Tek istediğim o kitleye ulaşmaktı.

DİSK binasının önüne çıkan bütün ara sokaklar tutulmuş ve yüzleri gaz maskeli yüzlerce polis biber gazı yağdırma-ya devam ediyorlardı. Bir ileri bir geri giderek hiç bir sonuca varamayacağımızı anlayıp o bölgeden uzaklaşmaya başladık. Dar bir ara sokaktan inerken, yolun kesiştiği noktada kitle ile karşılaştık. Arkadaşım bir yandan tanıdığı insanlarla kucaklaşıyor ve bir yandan da

olup bitenler hakkında bilgi almaya çalışıyordu. Atılan sloganlar eşliğinde Dolapdere’ye doğru yürüyüşe geçmiştik. İçimde tarif edilemez bir heyecan vardı, ilk defa hayatta benim inandığım doğrulara inanan yüzlerce insanla birlikte, tek bir amaç uğruna hareket ediyorduk. Yürüdüğümüz yollardaki kapitalist çarkın dişlilerini oluşturan onlarca şube tahrip ediliyor ve buna kimse dur diyemiyordu. O zaman aklıma şu cümle geldi; “örgütlenmiş bir halkın önünde hiç bir güç ayakta kalamaz!”

Arkamızdan koşarak gelen bir grup bize daha hızlı hareket etmemizi söylüyordu. Dolapdere’ye inen yokuşu bitirdiğimizde, kitle yavaşladı ve üzerimize biber gazları yağmaya başladı. Bir köşeye sığınıp olup biteni algılamaya çalışıyordum. İnsanların korkusuzca biber gazı kapsüllerini ellerine alıp polisleri geri fırlattığını ve yolda bulabildikleri ne varsa polise anında karşılık verdiklerini gördüm. Kitle korkusuzca çatışıyor ve ilerlemeye devam ediyordu. Üzerimize tomalar sürülüyor ve yüzlerce zırhlı, polis bir kaç yüz metre ötemizde konuşlanıyordu. Geri yollanan biber gazlarından etkilen gaz maskesi olmayan polislerin tavşan gibi kaçıştığını gördüğümde, yüzümde bir tebessüm belirdi.

Kitleyi organize eden ve önden giden grup bize burada sıkışacağımızı ve yukarı doğru tırmanışa geçmemizi haykırıyordu. Saniyelik refleks ile koşmaya başladım. Arkama dönüp baktığımda çoktan yokuşu tırmanmıştım, ardımızda kurduğumuz barikatlar, molotof ateşiyle yanan çöpler vardı. Birkaç dakika içinde Dolapdere’deki lüks otellerden birisini önüne ulaştık. Kafamı kaldırdığımda çoktan barikatlar kurulmuş taş ve sapanlar ile çatışmaya devam ediliyordu. Kitlenin toparlandığını ve Tarlabası’na doğru harekete geçtiğini gördüm. Bu sırada gözü dönmüş polisler amaçlarına ulaşabilmek için bulunduğumuz sokaktaki otelin camlarından biber gazlarını sektirerek kitleye ulaştırmaya çalışıyorlardı. Başarılı da oldular ama şans bizden yanaydı, rüzgar bütün gazı aşağıya yolluyordu ve kimse etkilenmemişti.

Tarlabası’na ulaştığımızda polis gaz yağmuruna devam ediyordu. Gaz kapsülleri evlere bakkalara giriyordu. Kitle Taksim’e çıkan barikatlara doğru ilerleyip korkusuzca çatışmaya devam ediyordu. Gökyüzüne baktığımda polis helikopterinin bizi adım adım izlediğini görüyorduk. Yukarıya doğru ilerlerken bir direnişçi ile göz göze geldim ve onun gözlerindeki bakış bana aradığım gücü verdi. Ne bir tereddüt ne de korku vardı. Onun elindeki taşlardan birisini alıp savurmak için hamle yaptığımda, kafamın kenarından hızla birer gazı kapsülleri geçmeye başladı. Hayatımın tehlike altında olduğunu hissettim ve geri çekildim. Çok geçmeden kitle de geri çekilmeye başladı.

Dolapdere Caddesi’ne çıktığımızda yolun iki tarafından gelen tomalar bizi sıkıştırmaya çalıştı. Kendimi film karesi gibi anımsayacağım bir halde yolun karşısında buldum. Kitle dağıtılmış, binlerce polis Tarlabası’na dolmuştu. Tanıdığım bir kaç kişi ile yalnız kalmıştık ve kaçmaktan başka yapacağımız bir şey yoktu.

Amacımıza ulaşmadık, ama sonuna kadar kanıyla canıyla direnen onlarca insanla tanıştım. 1 Mayıs’tan sonraki gün hayata ve mücadeleye çok farklı bir pencereden bakmaya başlamıştım. Artık gündelik kapitazmin ilüzyonlarına kapılmıyordum. Aklımda hep direniş hep mücadele var. Mücadele bir kişi daha kazandı. 2014 1 Mayıs’ta yine yanınızda olmaktan gurur duyacağım.

Yasaklar bizi yıldırmadı, yıldıramayacak!

Sabah saat 7.30’da yola çıktık. Sendikanın araçlarıyla Mecidiyeköy girişine kadar geldim. Trafik yoğun olduğu için saat 10 civarında gelebildik. Nereye girsek polis bir engel çıkartıyordu. Doğruca Şişli Camisi’nin önüne gittim. O civarda bir süre dolaşım PDD’yi bulmaya çalıştım. Halk Cephesi’nden arkadaşlarla karşılaştık. Polis grubu görünce gaz bombası attı. Ara sokaklarda saatlerce çatışmalar devam etti. Taksim’e gitmek için zorluyorduk. Ancak her tarafta polis yığınağı vardı. Gaz bombalarının içinde giriş olmayınca, başka yerlerden zorladık. Okmeydanı yoluna çıktık ve orada da saldırdılar.

Bu arada bizim yoldaşlardan biriyle karşılaştık. Üzerinde önlük olduğu için tanı mıştım. Yanına gittim ve yoldaşları sordum. Orada beraber bir müddet çatıştık, ama sonrasında birbirimizi kaybettik. Orada barikatlar kurduk ve karşılık verdik. Yarım saatlik bir süreçten sonra Okmeydanı’na doğru çekildik. Orada da saat 14.30’a kadar çatıştık. Öyle çok gaz bombası atıyorlardı ki, bizler de taşlarla, sapanlarla karşılık veriyorduk.

Benim için bu 1 Mayıs, geçtiğimiz yıla göre daha iyi geçti. Bütün engellemelere, polis barikatlarına rağmen irademizi koyduk ve Taksim’e çıkmak için her şeyi yaptık. Yoldaşlarımızın da başka yerlerde çatıştıklarını bilmek, duymak, ayrı bir gurur kaynağı oldu. Bulduğumuz her alanda PDD’liler olarak koyduğumuz tavırlarla, dostlarımızla omuz omuza bir direnişi daha geride bıraktık. Gelecek yıllarda aynı şekilde irademizi koyacağız ve Taksim’i alacağız!

Tek hedefimiz Taksim! Taksim, basit bir yer sorunu değil. Eğer öyle olsaydı devlet, tüm İstanbul’u sıkıyönetimle susturmaya çalışmazdı. Bizim için hedef net.

Biz ve bizler gibi mücadeleciler insanlar, 1977 katliamını unutmamak ve unutturmamak için, bu alanı hiçbir zaman kaptırmayacak! Taksim, 1 Mayıs alanı olarak kalacak ve yine kortejler halinde yürüyeceğiz. Yasaklar, bundan önce bizi yıldırmadı, bundan sonra da yıldırmayacak!

Adana'da 1 Mayıs

“Köklerimizden yeniden filizlendik!”

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, tüm dünyada olduğu gibi Adana'da da işçi ve emekçilerin yoğun ilgisiyle kutlandı.

Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu önünde toplanan 10 bine yakın işçi ve emekçi, Proleter Devrimci Duruş'un da içinde olduğu devrimci ve demokratlar, sendika ve kitle örgütleriyle birlikte İstasyon Meydanı'na yürüdü. DİSK, İHD, KESK, Genel-İş, Sosyal-İş, Emekli-Sen, Dev Sağlık-İş, BES, Kültür Sanat Sen, Haber Sen, Tarım Orkam Sen, Yapı Yol Sen, BTS, SES, TES-İş, Yol-İş, Demiryol-İş, Belediye-İş, Tek Gıda-İş, Harb-İş, Genel Maden İşçileri Sendikası, Petrol-İş, Tez Koop-İş, Organize sanayi işçileri, ayakkabı işçileri, Adana Demirspor taraftarlarının da katılımıyla coşkulu geçti.

İstasyon Meydanı'nda Kürtçe, Arapça ve Türkçe konuşmalar yapıldı. İstanbul Taksim'deki polisin terörü kınandı. 'Her yer Taksim, her yer direniş' ve 'Emekçiye uzanan eller kırılın' sloganlarıyla protesto edildi. Kürsüde konuşan DİSK Adana Bölge Temsilcisi Kemal Arslan, 1977 yılı 1 Mayıs'ta yaşamını yitirenleri, devrim şehitlerini andı. Eşit, özgür ve demokratik bir Türkiye mücadelesi verdiklerini belirten Arslan, "İşçiler ve emekçiler olarak her zamankinden daha çok birlik ve dayanışmaya ihtiyacımız var" dedi.

Proleter Devrimci Duruş, Adana 1 Mayıs'ında kendi köklerinden yeniden filizlendi.

Proleter Devrimci Duruş pankartıyla yürüyüşte yernini alan komünistler, "İş cinayetlerine son", "Yaşasın 1 Mayıs", "Kahrolsun emperyalist savaş" vb. dövizler taşıdılar. Coşkulu ve enerjik olan kortejde, ihtilalci komünist şehitler de unutulmadı. Mehmet Fatih Öktülmüş, Osman Yaşar Yoldaşcan, İsmail Cüneyt ve Sezai Ekinci gibi önder yoldaşlarımız başta olmak üzere diğer şehitlerimizin resimleri vardı. Sloganlarla ihtilalci komünist şehitler ve devrim şehitleri anıldı. İşçi ve emekçilere ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Konuşmalarda, 1 Mayıs'ın işçi sınıfı için anlamı ve önemine değinildi. "Yaşasın 1 Mayıs, Biji yek gulan" sloganları atıldı. Emperyalist savaşa karşı birleşme ve mücadele etme çağrıları yapıldı. Suriye'nin durumu hatırlatılarak, savaş gerçekliği ortaya konuldu. Ülkedeki askeri üslere dikkat çekilerek "Emperyalist üsler kapatılsın", "Emperyalizmin askeri olmayacağız", "İncirlik Üssü kapatılsın" sloganları atıldı. Güvencesiz ve sendikasız, kölece çalışma koşullarına değinilerek, kurtuluşun birleşmekten ve mücadeleden geçtiği söylendi. "Birleşe birleşe, dövüşe dövüşe kazanacağız", "sendikalaşma haktır, engellenemez" sloganları atıldı. Halkın eğitim, sağlık ve barınma hakkının metalaştığı, halkın temel haklarından yoksun olduğu anlatıldı. "Savaşa değil, eğitime, sağlığa bütçe" sloganları atıldı. Hapishanelerdeki tecrit ve disiplin cezalarına, tutuklama terörüne değinilerek "Zindanlar yıkılsın, Tutsaklara özgürlük" sloganları atıldı. Entrikalarla Taksim'in işçi sınıfının "1 Mayıs Alanı" olmaktan çıkarılmayacağı söylendi ve Taksim'deki direniş selamlandı. "Her yer Taksim her yer direniş", "Taksim 1 Mayıs alanıdır", "Taksim kızıldır, kızıl kalacak" sloganları atıldı.

Komünistler, "Bımre faşizm, Kurdara azadi" sloganları ile Kürt halkına devrim ve özgürlük için mücadele çağrısı yaptılar. 1 Mayıs Alanı'na devrim şehitlerini ölümsüzleştirerek giren komünistler, "özgürlük için, bağımsızlık için, demokrasi için, sosyalizm için tek yol devrim" dedi.

PDD Adana

Fransa'da 1 Mayıs Krize karşı birleşen tepki

Dünyada ve Fransa'da genelde sisteme karşı duruşun yükseldiği tepkilerin yoğunlaştığı bir dönemde, bir yanda savaş çığırkanlığı, bir yanda barış söylemleri altında girildi 1 Mayıs'a... Geçmişte militan devrimci sloganlarla işçi ve emekçilerin birlikte ortak değerlerle sokakları arşınlandığı dönemlerden sonra, üç, hatta biz yabancılarla birlikte dörde bölünmüşlüğü yaşadığı ve geçen yılı aratan bir bahar yorgunluğunda geçti bu 1 Mayıs.

İrkçi sağcı bir dönemin iktidarı olan Sarkozy hükümetinin ipliğinin pazara çıktığı ortamda yükselen kitle hareketinin sesini boğmak için, cilalanmış yeni yüzüyle iktidar olan sözde Sosyalist Parti'nin tüm seçim

öncesi vaatlerinin unutulduğu bir zamanda, yükselen işçi sınıfı ve sendikal hareketin birlik ve dayanışmasının sergilendiği, tepkilerinin yükselişte olduğu bir dönemde, yine bölünmüşlüğü ve devrimci radikal öndersizliği yaşadı Paris'te işçi sınıfı...

Bir yanda iktidar taraftarları, bir yanda onun karşısında olan, ayrı yerlerde yürüyüş güzergahı belirleyen sol gözükten sendikalar ve Front Goché Partisi'nin taraftarları... Ve tüm bunlara karşı olumlu davranış sergilemeye çalışan biz Türkiyeli komünist ve devrimci hareketlerin insanları...

TAKSİM 1 Mayıs alanıdır, hep öyle kalacak!

Güzel bir 1 Mayıs sabahı, sıkıyönetim havasında Taksim alanına ulaştırmama gayesinde olan devlete inat, AKP'ye inat düştük yollara...

Otobüs yok, tramway yok, vapur yok, Taksim'e giden bütün yollar kapalı. Bir şekilde Halasgargazi Caddesi'ne ulaşmayı başarıyoruz. İşçiler, öğretmenler, öğrenciler, herkes direnmeye hazır. Tam eylem ve direniş havası var.

Yürüyüşe geçiyoruz Taksim'e doğru, "TAKSİM 1 MAYIS ALANIDIR" diyerek. Böyle bir direniş, böyle bir kararlı yürüyüşü ve kitleyi tahmin eden kolluk güçleri, bütün gücüyle var olan bütün teknolojiyle karşımızda. Ama işçiler, emekçiler kararlı, ya Taksim ya direniş!

Normal bir üslupla kolluk güçlerine, meşru olan hakkımızı, Taksim'e doğru yürümek istediğimizi belirtiyoruz. Cevap olarak tazikli su, gaz bombası alıyoruz. İlk müdahaleden sonra bir anda cadde karıştı, mücadele edenler, tazikli suya direnmeye çalışanlar, gazdan etkilenip yere yığılanlar... Biz de bu gazdan ve sudan payımıza düşeni alıyoruz tabii.

İlk şoku atlattıktan sonra kararlılığımızı göstermek için, üstüne üstüne gidiyoruz kolluk güçlerinin. Ya kazanacağız ya kazanacağız! Her müdahaleden sonra öfke ve tepkiler daha da artıyor, yerde yatanları, astım krizine girenleri gördükçe öfke büyüyor, sistemin işçi ve emekçilere karşı kini nefreti gün yüzüne çıkıyor.

Bu direnişte çok açık bir şekilde görüldü ki devlet işçileri ve kendisine karşı gelenleri sindirmek, yok etmek için elinden geleni yaptı, bütün öfkesini kustu. Ama bu direnişimiz de onlara çok açık, çok net bir cevaptır! Biz direndikçe, biz savaştıkça, sizin kolluk güçleriniz, teknolojiniz hiçbir şeydir! Taksim işçilerin, emekçilerindir ve hep öyle kalacaktır.

Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Direniş!
Zafer direnenlerin olacak!

Fransız işçi sınıfı ve sendikal hareketinin bu parçalı yapısı, bu yılki 1 Mayıs'ın canlı geçmeyeceğini gösteriyordu. Bunun bize de yansıtacağı açıktı. Buna rağmen biz göçmenler, daha canlı geçeceğini düşünüyorduk.

Günlerdir ülkemizde dışa dış kana kan mücadeleyle tekrardan kazanılan 1 Mayıs Taksim alanının bu sene kutlamaya kapatılması ve buna karşı devrimci sesiz kalmayacağı, bu 1 Mayıs'ın burada da çok daha kitlesel ve coşkulu geçeceği beklentisini yarattı. Oysa katılım, ikibin civarlarında oldu. Kürt hareketinin katılımı geçmiş yıllar göre çok daha zayıftı. Bu üzerinde durulması gereken bir konudur. Genel katılım ise, yirmi bin civarında oldu. Ayrıca 5 Mayıs'ta Front Goché Partisi, hükümetin kemer sıkma politikalarına karşı bir miting ve yürüyüş organize ediyor.

Genel olarak anti-kapitalist sloganların atıldığı yürüyüşte, hükümetin krizi aşma yönündeki kemer sıkma politikalarına ve işsizliğe karşı tepkiler dile getirildi.

Yürüyüş geç saatlere kadar devam etti ve yürüyemeyen guruplar, eylemlerini miting havasında sürdürdü. Yağmurun da şiddetlenmesiyle eylemlerine son verdiler.

Küçük bedenler, ağır ve tehlikeli işler...

Sermaye azami kara doymuyor. AKP hükümeti de sermayenin azami karını artırmak için, ardarda yasal düzenlemeler yapmaya devam ediyor. **Çocuk ve genç işçilerle ilgili yapılan yeni düzenlemede ağır ve tehlikeli işlerde çalışma yaşı 18'den, 16'ya indirildi.** Çocuk işçileri ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırmayı yasal hale getiren bu yeni düzenleme, Ulusal İstihdam Stratejisi'nin (UIS) bir parçası.

Bilindiği gibi AKP, hükümet olduğundan beri, işçi ve emekçilere çok kapsamlı saldırı hedefi olan UIS'i parça parça yasallaştırarak hayata geçiriyor. Son olarak genç ve çocuk işçilerle ilgili bölümü de yasallaştı.

Yapılan düzenlemede, "çocuk ve gençlerin çalışma usullerini düzenleyen yönetmelik" değiştirilerek, ağır ve tehlikeli işlerde çalışma yaşı, 18'den 16'ya indirildi. "Çalışma yaşamını düzenlediği"ni söyleyen hükümet, 16 yaşından gün almış, lise 2. sınıfa gitmesi gereken çocukları kiremit, tuğla, ateş tuğlası işleri, plastik imalatı ve selüloz üretimi vb gibi ağır ve tehlikeli işlerde çalışmalarını yasal hale getirdi.

Eski düzenlemedeki
"ağır iş ve tehlikeli

Yakın bir süre önce 23 Nisan Çocuk Bayramı kutlandı. Bir kez daha "dünyada çocuk bayramı olan tek ülke" olmakla övünüldü. Çocuklar, başbakanlık, valilik gibi makamlara oturtuldu; "en değerli varlığımız", "geleceğimiz" nutukları atıldı...

Bunlar vitrindekilerdi, göstermelikti. Gerçekte çocukların ezici bir çoğunluğu sağlıksız ve eğitimsiz bir şekilde büyüyor, birçoğu da büyüyemeden ölüyor.

Bilgi Üniversitesi'nin yaptığı bir araştırmaya göre, Türkiye nüfusunun üçte biri 18 yaşın altında olan çocuklardan oluşurken, onlar için yapılan kamu harcamaları oldukça düşük. Sayıları toplam 22.6 milyon olan çocuklara yönelik, sosyal hizmet, sağlık, eğitim, adalet ve çocuk işçiliği ile mücadele harcamaları, hepsi birden hesaplandığında, 2011 yılı için GSMH'ya oranı, yüzde 3.43'e ulaşıyor. Bu rakamlar, devletin çocuğa verdiği değeri ortaya koyuyor.

Ayrıca Türkiye, bir "çocuk işçi cenneti." Sayıları her geçen gün artan binlerce çocuk, işgücü pazarına sürülüyor. En ağır ve tehlikeli işlerde düşük ücretlerle çalıştırılıyor, iş cinayetlerinde sakatlanıyor, ölüyorlar.

Başta Kürt illeri olmak üzere birçok yerde bizzat devlet terörüyle katlediyorlar, işkence görüyorlar, tutuklanıyorlar. 2010-2012 yılları arasında toplam bin 464 çocuk gözaltına alındı, bunlardan 380'i tutuklandı. Şu anda hala yüzlerce çocuk hapisanelerde. En son Pozanti'da açığa çıktığı gibi, cinsel taciz ve tecavüzle, fiziki ve ruhsal şiddetle karşı karşıyalar. Şakran Hapishanesi'nde içinde bulundukları koşulları değiştirmek için açlık grevi yapıyorlar.

iş" bölümü kaldırılarak, yerine "çocuk ve genç işçilerin çalıştırılmayacağı işler" başlıklı bölüm geçirildi. "16 yaşını doldurmuş fakat 18 yaşını bitirmemiş genç işçilerin çalıştırılabilecekleri" şeklinde değiştirilerek, daha önce "ağır ve tehlikeli iş" olarak kabul edilen kiremit, tuğla, ateş tuğlası, plastik imalatı ve selüloz üretimi "ağır iş" olmaktan çıkarıldı ve çocukları bu ağır ve tehlikeli işlerin altına sokuldu.

"Beleş" denecek ücretli köleler

Sanayinin gelişmesiyle beraber çocuk işçiler de üretim yerlerinde ter dökmeye başladılar. Kapitalist üretimin yoğunlaşmasına paralel olarak çocuk işçiler de arttı.

Kapitalistler için çocuk işçiler vazgeçilmez büyük bir hazinedir. İstendiği kadar rahat sömürülen, savunmasız, kendilerini koruyacak yaştan ve bilinçten yoksundurlar. Onların bu bilinçsizliğini, korumasızlığını, kapitalistler fabrikalarında tepe tepe kullanırlar. Çocuk işçiler, onlar için muazzam bir işgücü sömürüsü, muazzam bir artı değer demektir.

Dünyanın her yerinde en ünlü marka ürünlerde milyonlarca çocuk işçinin teri, kanı, canı vardır. Yetişkinlerle aynı koşullarda ağır işlerde çalıştırılırlar.

Türkiye'deki durum da bundan farklı değildir. AKP hükümetinin son düzenleme ile yaptığı, gerçekte bugüne dek fiilen varolan durumun yasallaşmasıdır. Çocuk işçiler, ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılıyorlar zaten.

Bunun en çarpıcı örneği, okul harçlığını çıkarmak için Adana'da çalıştığı fabrikada kafasını pres makinasına sıkıştırarak ölen 13 yaşındaki Ahmet Yıldız oldu.

Ayrıca, 4+4+4 kesintili eğitim düzenlemesiyle, 136 bin 115 öğrencinin örgün eğitim dışında kaldığı söyleniyor. Eğitimden uzaklaşan çocuklar, ucuz işgücü pazarlarına köle olarak giriyorlar.

Devletin kendi kurumu olan Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) bile çocukların ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırıldığını verilerle ortaya koymaktadır. TÜİK, 2012 yılı çocuk işgücü anketine göre, Türkiye genelinde nüfusun yüzde 20.2'sini oluşturan 6-17 yaş grubu 15 milyon 247 bin 893'ten oluşuyor. Büyük bir kısmı, (yüzde 44.7'si) tarımda, yüzde 31'i hizmet sektöründe, yüzde

24.3'ü ise sanayide istihdam edilmişler. Bu çocukların yüzde 50.2'si okula gitmiyor. 2006 yılına göre, çalışan çocuk sayısında 3 bin kişilik bir artış olmuş ve çalışma yaşı 6'ya kadar inmiş.

DİSK-AR Çocuk İşçi Araştırma Raporu'na göre ise; dünya genelinde 2008 itibarıyla 1 milyar 586 milyon olan 5-17 yaş arasındaki çocuktan, 306 milyonu çalışıyor. 2004-2008 arasında 15-17 yaş arası çocukların istihdamı, 2 milyon artmış durumda. Çocuk emeğinin en kötü ve ağır biçimde istihdam edilenleri ise, 2008 yılı için 115 milyon olarak saptanmış. Erkek çocukların 74 milyonu, kız çocukların ise 41 milyonunun tehlikeli ve ağır işlerde çalıştırıldığı belirtiliyor.

Küçük bedenler iş cinayetleri kurbanı

Ahmet Yıldız, 13 yaşında. Adana'da çalıştığı fabrikada pres makinasına sıkışarak yaşamını yitirdi.

Serkan Altunay, 16 yaşındaydı. Okula gidemiyordu. Çalıştığı inşaatın düşerek öldü.

Muharrem Ceylan, 16 yaşındaydı. Tersanede çalışırken elektrik akımına kapılarak can verdi.

Hakan Oğuz, 18 yaşındaydı. Çalıştığı fabrikada düşerek canından oldu.

Metin Turan, 19 yaşındaydı. Tersanede raspacı olarak çalışıyordu. İşkeleden denize düştü, boğularak yaşamını yitirdi... Liste böyle uzayıp gidiyor.

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi verilerine göre, 2012 yılında 867 işçi, iş cinayetlerinde hayatını yitirdi. Hayatını kaybeden işçiler arasında 15'inin 14 yaş altı çocuk işçiler, 19'unun ise 15-17 yaş arası genç işçiler olduğu belirtiliyor.

SGK'nın verilerine göre, Türkiye'de her gün ortalama 172 iş kazası meydana geliyor. Bu kazalarda her gün ortalama 4 işçi hayatını kaybediyor, 6 işçi iş göremez duruma geliyor. SGK tarafından aylık bağlanan sakat çocuk işçi sayısı; Diyarbakır'da 3 bin 980, Urfa'da 3 bin 789, Gaziantep'te yaklaşık 2 bin, Mardin, Batman, Şırnak, Adıyaman gibi Kürt illerinde binin üzerinde. Diğer illerle birlikte düşünüldüğünde, iş kazalarında sakat kalan çocuk işçi sayısının oldukça yüksek olduğu anlaşılır.

Holdingler sermayelerini büyötmek için, **çocuk işçileri sendikasız, sigortasız, kayıtdışı, iş güvencesinden sosyal haklardan yoksun, riskli işlerde çalıştırarak servetine servet katıyorlar.**

Burjuvazinin serveti büyöyürken, çocuk işçiler iş cinayetlerinde yaşamını yitiriyor, iş kazalarında kalıcı sakatlıklara maruz kalıyorlar, meslek hastalıklarıyla boğuşuyorlar. Gelecekleri köretiliyor.

Çocuk işçi sömürüsü bu denli yaygınken, utanmazca "çocukları çalıştırmak yasaktır" nutukları atıyorlar. Çocuk işçiliği önleme düzenlemeleri yapacaklarını söylüyorlar. Ve faturayı çocukların anne-babasına kesip, onları suçlu ilan ediyorlar. Oysa hangi anne-baba, çocuğunu çalıştırmak ister! Onları çocuklarını çalıştırmaya mecbur bırakan, yoksulluk ve işsizliktir ki, bunun da müsebbibi, burjuvazinin bir türlü doymak bilmeyen azami kar hırsıdır.

“Dayanışmayı, emeği yeni öğreniyoruz”

Maslak'taki Boch Genel Merkezi önünde 2 Nisan'dan beri direnişte olan BMİS üyesi Reksoth işçisi Serkan Erdoğan, Boch işçisi Metin Görgün ve BMİS sendika uzmanı Günay Ayaz'la 19 Nisan'da yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

DSB: Süreci anlatır mısınız?

Serkan Erdoğan: 1 Aralık 2004'te Reksoth'da işe başladım. 7 ay Almanya'da eğitim aldım. O fabrikaya başlayan ilk 24 işçiden biriyim. 22 Mart 2012'de toplu bir şekilde 3 bin 684 işçi, BMİS sendikasına üye oldu. 25 gün boyunca hiçbir yönetici ve sendikacı tarafından baskı uygulanmadı. Sonrasında fabrikanın Genel Müdürü çıkıp fabrikada bilgi kirliliği olduğunu söyledi, “sizi kandırıyorlar” diyerek, Türk Metal-İş Genel Başkanı Pevrul Kavlak'ı dinlememizi istedi. Bir gün sonra Pevrul Kavlak geldi. Kavlak, işçileri BMİS'ten istifa ettirmek için konuştu ve patronla beraber fabrikayı sendikasızlaştırmaya çalıştılar.

Türk Metal'den istifa ederek Birleşik Metal-İş'e geçmenizın sebepleri nelerdi? Koşullar nasıldı?

Bir defa işyerinde “sendika” yoktu. Sendika, fabrika yönetimi ne isterse ona göre davranıyordu. İşçi bir şey sorduğu zaman, bir şey söylemezlerdi. Bizim fabrikada 3 kilodan 30 kiloya kadar parçalar var. İşçilerde bel fıtığı, boyun fıtığı, birçok ağrılar mevcuttu. İşçi sağlığı ve güvenliği hiçbir şekilde düşünülüyordu. Sendika da bu koşulları bilmesine rağmen işçileri değil, yönetimi tercih ediyordu. Biz de bu koşullardan dolayı BMİS'e üye olduk.

BMİS'e geçtikten sonra Türk Metal sendikası nasıl bir tepki verdi?

Türk Metal'den bize baskı gelmedi, fabrika yönetiminden geldi. Genel Müdür, Personel Müdürü işçileri tek tek çağırarak, “Boch'un yetkisini Türk Metal aldı, biz de fabrika olarak Boch bünyesindeyiz, onun için Türk Metal'e geçin” şeklinde söylemleri oldu.

Toplamda kaç işçi çalışıyor Bosch'ta ve Reksoth'ta?

Reksoth'ta 720 işçi çalışıyor ve bu işçilerin 684'ü BMİS'e geçti. Şu anda fabrikanın yarısı Türk Metal'de, yarısı BMİS'te ve iki sendikanın da yetkisi yok. Herkes bu yüzden normal çalışmaya devam ediyor.

Burada ne zamandan beri çadır kurdunuz?

2 Nisan'dan beri. Genelde destek veriyorlar. Yanımızdaki binaların hepsinden destek geliyor. Bosch'un genel müdürlüğünde çalışanların da desteği yoğun. Diğer kurumlardan gelenler oluyor. Sendikalar, dernekler vb.

Bugün Kartal'da BMİS'in bir eylemi vardı ve oraya da katıldınız, eylemi nasıl buldunuz?

9 senedir Türk Metal'e üye olan birisi olarak, sendikayı daha yeni gördüm ben. Çok coşkuluydu. Bundan önce böyle bir şey yoktu. Türk Metal sendikasının tarihinde böyle bir şey hiç yok zaten. Ama onlar da eylem yapmaya başladılar. Aslında amaç-

ları Bosch'u kaybetmemek. TİS Süreci de var ve Bosch'un ve metal işçilerinin patlama zamanı.

Günay Ayaz: Esnek çalışma noktasında bir kırmızı çizgi var. Ücret ve diğer konularda bir tutumu var. TİS kurulu var, işçilerden ve sendikacılardan oluşan. Önümüzdeki hafta toplanılıp eylemler yönünde kararlar alınacak. Yürüyüşler ve basın açıklaması devam ediyor.

Bursa'da metal sektöründe çalışma koşulları nasıl?

Serkan Erdoğan: Maaşlar çok düşük, iş güvenliği yok. Türk Metal'in suyuna gidersen kimse bir şey demiyor. Ama onlara bir laf söylersen direk uyarı alıyorsun, işten atılıyorsun. O yüzden de işçiler sesini fazla çıkarmak istemiyorlar. Sadece bizim fabrika değil, Renault, Tofaş işçileriyle de irtibatımız devam ediyor. Son iki ayda 1800 işçinin işine son verildi.

Metin Görgün: Türk Metal'in kalesi Bursa olarak görülür ve biz Bosch'ta sendika değiştirdince, tüm işçilerin gözü bizim üzerimize döndü. Böyle giderse Tofaş'ı, Renault'u da kaybedecekler. Yani zincirleme gidiyor. Onun için Türk Metal, Bosch'ta çok baskı yapıyor. Tabi ki baskıyı MESS kurduruyor. Türk Metal sendikacıları zaten tek başlarına bir şey yapacak durumda değiller.

Fabrikalarda ücretler ne durumda?

Serkan Erdoğan: Sosyal hakları çıkardığında asgari ücret seviyesinde. Çalışma saatleri 8 saat, ama uygulanmıyor. Yerine göre 12-16 saat. Reksoth fabrikası son iki aydır 12 saatlik iki vardiya halinde çalışıyor. Adam almıyorlar işe. Para vermiyor. Yöneticiler bir de bizlerin üzerinden primler kazanıyor. Malzemeler ağır olduğu için işçilerin bir çoğunda sağlık sorunları yaşıyorlar.

Metin Görgün: Buraya gelmemizin amacı da fabrikalarda insanların anayasal haklarını, özgür iradelerini rahatça kullanabilecekleri bir referandum yapılması. Sendika seçilebilmeli rahatça. Bu ülkede cumhurbaşkanını, başbakanını seçebiliyorsun, belediyeleri, muhtarları seçiyorsun. İşçi olarak kendi sendikamızı neden seçemiyoruz? Kendi özgür irademize göre referandumu talep ediyoruz. Madem anayasal hak olarak verdin, niye seçtirmiyorsun? Bu süreçte Türk Metal'in baskılarla işçileri sindirdiğini gördük, bir sürü oyunu ortaya çıktı. Şu anda Bosch'ta çalışan 17 yıllık bir işçinin Türk Metal'e değil de Çelik İş'e üye olarak gösterilmesi. Ama işçinin kendisinin dahi haberi yok. Ben Türk Metal'e üyeyim diyor.

Serkan Erdoğan: Fabrikalarda belki 50 kişiye yakın bir grup var öyle. İstatistiklerde öyle çıktı. Fabrika yönetimi “bunların Çelik-İş'e üye olduklarını bilmiyorum” diyor.

Siz kaç yıldır çalışıyorsunuz?

Metin Görgün: Ben 12 yıldır Bosch'tayım. 12 yıllık iş hayatımız boyunca birçok şey yaptık. Fabrikalar kurduk. Bosch'u Bursa'da hatta uluslararası alanda belli bir noktaya getirdik. Şu an Bosch dünyada bir numaradır, ama yakında son numara olacak. Kendi kuyularını kazmaya başladılar. Geçen yıl 14 Mart'ta özgür irademizi kullanarak

BMİS'e geçtik. Üç günde 3800 çalışanla birlikte. Üç hafta sonra MESS kurmaylarının yapmış olduğu baskılar sonucunda içeride çalışan amirler, memurlar insanları kollarından tutarak, ceplerinden üyelik kağıtlarını alarak, fabrika içine noteri sokarak zorla geri döndürmeye çalıştılar. Bir nebze başarılı oldular. İçeride BMİS'in üye sayısını düşüremediler. Baktılar ki olmuyor, MESS, Bosch yöneticilerine “10-15 tanesinin kafasını kesin, işten çıkartın, bitirin bu işi” demesi üzerine, “ilk baş” Akın arkadaşımız oldu, raporlu olduğu halde işten çıkartıldı. Ben bir hafta sonra işten çıkartıldım. Haftasonu mesaiye çalışacağımı söylememe rağmen, iznimi iptal edip işten çıkarttılar. Şirket kötü oyunlara başladı. Gelip karşılarına çadırı kurduk.

Bir reklam vardı Bosch'un “İtibarımı kaybetmek-tense paramı kaybetmeyi tercih ederim” diyordu. Ama tam tersi, bunlar için para önemli. Bir benzin enjektörünün Bursa fabrikasına maliyeti 5 Euro'dur. Küçük sanayide aynı parçayı 300-400 liradan aşağıya alamazsınız. Bu sömürüyü bilsin insanlar.

Metin Görgün: Biz hayatımız boyunca ilk kez böyle bir şeyle karşılaşıyoruz. Dayanışmanın, birlikteliğin ne olduğunu bilmeyen insanlardık. Serkan arkadaşımız Türk Metal'de delegelik yaptı. Ben 12 yıl Türk Metal'de kaldım. Ama sendikacılığın, dayanışmanın, emekçiliğin ne olduğunu BMİS'e geçtikten sonra öğrendik. Bunları Bursa'da çalışan arkadaşlarımız bilmiyor. Ama onlar da bunu yaşayacaklar. İnanın, bugün Kartal'daki o kalabalık Bursa Nilüfer Organize'de bulunsun. Bir tane Türk Metal faşist çetesi kalmaz.

Serkan Erdoğan: Bosch'un yaklaşık 4600 işçisi var. 800 tanesi Reksoth. 5 bin kişinin Bursa'da yürümesi demek, oranın altüst olması demek.

Metin Görgün: Yeni bir sloganımız var: Kavel 1963-Bosch 2013.

Son olarak birşey söylemek ister misiniz?

Günay Ayaz: Sonuç olarak değişen birçok şey oldu. İşçiler daha örgütlü hareket ettiler. 2010 TİS sürecinde işçilerin tepkisi oldu ve eylemler yaptılar. Başta Bosch olmak üzere birçok fabrikada eylemler oldu. Bosch işçilerinin şahsında bir değişim ihtiyacı ortaya çıktı ve BMİS'i tercih ettiler. Kendi iradeleriyle böyle bir örgütlenmenin içine gittiler. Bosch daha önce, Reksoth daha sonra sürece dahil oldular. Uzun erimli 1-1.5 yıllık bir komite çalışması üzerinden bu sürece geldik. Bu süreç, deneyimler üzerinden devam ediyor. İşçi arkadaşlarımızla beraber en iyi şekilde süreçten çıkmaya çalışıyoruz.

2007’de başlayan “Taksim savaşı”nın bitmesinin ardından, 1 Mayıs’ların niteliğinde önemli bir ivme kayması ortaya çıkmıştı. Bu **kaymanın bir yanını, “kavga günü” olmak-tan çıkartan, “gösteri günü”ne çeviren, bu yanıyla da içini boşaltan bir tarzın şekillenmesi oluştuyordu.**

Doğru olan, günün içeriğinin devrimcileştirilmesi, hep bir ağızdan kavga sloganlarının haykırılmasıydı. Miting olarak örgütlenen bir

1 Mayıs’ta dostun düşmanın karşısında iyi görünmek, militan durmak, yaratılan görkemle karşı-devrim cephesine meydan okumak elbette ki gerekiyordu. Fakat yanlışlık, günün buna indirgenmesiydi. Bu **görüntüye devrimci özünü verecek olan unsur; işçi sınıfının acil taleplerinin öne çıkarılması, bu doğrultuda direniş ve eylem çağrılılarıyla burjuvaziye meydan okunması, sınıfın yaptırım gücünün gösterilmesidir.** Sadece görünüşle değil, konuşmalardan kitle coşkusu-na kadar, militan ve devrim-karşıdevrim saflaşmasını netleştiren 1 Mayıslar örgütlenmesidir.

Oysa **son üç yılın 1 Mayıs’larında, kitle-sellik yönü güçlenmekle birlikte, örgüt-süzlük ve dağınıklık her defasında kendisini daha güçlü hissettirmiştir.** Yasal 1 Mayıslar, günün gerçek amacından giderek uzaklaşmaktaydı. Bu nedenle, bugüne nasıl geldiğimizizin anahtarı, geçtiğimiz yıllarda gizlidir.

Son üç 1 Mayıs’a damgasını vuran unsurlar
Birincisi, 1 Mayıs öncesi toplantılara içeriğin değil sıralama tartışmalarının, daha fazla-daha önde görünme çabalarının damgasını vurması önemli bir olumsuzluktur. Ama bu da sınıf mücadelesinin

“kaderi”dir. Birileri çatışarak önemli bir kazanım elde ettiğinde, başkaları da gelerek bu kazanımın üstüne konmaya, kazanırken kendi payının da ne kadar büyük olduğunu göstermeye çalışır. Oysa **en önemli “sıralama”, çatışma anındaki sıralamadır.** Oradaki “sıralama”yı, militanlık, kararlılık, savaşıklık ve coşkunun düzeyi belirler; başka bir şey değil.

İkincisi, ne sendikacıların yaptığı konuşmalar, ne devrimcilerin okuduğu ortak metinler, ne de direnişçi işçilerin anlatımları, kitle tarafından doğru düzgün dinlenmez. Çünkü sendikacılar kendi cephelerinden yasak savma niteliğinde düzeniçi mesajlar verirken, devrimcilerin hazırladığı metinler de, “en geniş kesimi ortaklaştırma” adına giderek basmakalıp ve vasat bir hale bürünmektedir. Oysa **1 Mayıs “mücadele günü”dür ve kürsüden yapılan bütün konuşmalar, bu mücadelenin coşkusunu ateşlemelidir.** Günün sonunda kitlenin aklında kalan, ne kadar yorulduğu değil, mücadelede bir eşik daha aştığını, bir adım daha öne çıktığını hissetmek olmalıdır.

Üçüncüsü, ezilen halkların da 1 Mayıs gündeminin içinde yerini alması bir olumluluk olmakla birlikte, 1 Mayıs’a damgasını vuran bir unsur haline gelmesi doğru değildir. Son 3 yılın izinli 1 Mayıslarının ardından, bu yılın ön tartışmalarında, Kürt hareketi “demokratik çözüm ve barış süreci-nin, 1 Mayıs’a damgasını vuran ana tema haline gelmesi gerektiği”ni ısrarlı biçimde belirtti. Keza Kürt milletvekillerinin kürsüden konuşması, ortak metinde ağırlığın “çözüm süreci”ne verilmesi de talepleri arasındaydı. AKP ile yapılan anlaşma doğrultusunda başlanan sürecin ne kadar tartışmalı olduğu, devrimci yapıların önemli bir kesiminin bunu onaylamadığı elbette ki biliniyor. Ancak bunu bir kenara bırakalım; 1 Mayıs Newroz değildir! **1 Mayıs ulusal bir gün ya da ulusal bir bayram ya da ezilen halkların direniş günü değildir.** 1 Mayıs işçi sınıfının kavga günüdür. İşçi ve emekçinin “bayramı”dır. Ve proletaryanın enternasyonal birliği, dayanışmasıdır. Tam da bu nedenle, **1 Mayıs günü-ne damgasını vurması gereken, işçi sınıfıdır; onun sorunları, talepleri, hedefleridir.** Farklı bir yaklaşım, 1 Mayıs’ı özünden uzaklaştırmak, içini boşaltmak, güncel siyasete teslim etmektir.

1 Mayıs sınıfsaldır!

Dördüncüsü, kitlelerin örgütsüzlüğü en ciddi sorundur. Bu örgütsüzlük iki yönlüdür: **Bir yanını hiçbir örgütlü kurum içinde kendini ifade etmeden, tümüyle bireysel olarak 1 Mayıs’a katılımlar oluşturmaktadır.** Diğer yanında ise, adeta atomlarına kadar ayrılmış biçimde parçalanmışlık durmaktadır. Bu tablo, kendiliğinden kitle hareketinin büyüdüğünü, ancak devrimcilerin buna bir yanıt oluşturamadığını göstermektedir. Kimi devrimci yapıların, kortejlerinde önemli rakamlara ulaşılmasına rağmen bu böyledir.

Mesela 2013 yılında 1 Mayıs’a gelen kitlenin sayısı yaklaşık 1 milyon kişidir. Mitinge gelen ortalama her on kişiden sadece 1’i herhangi bir kortejde yürümüş, 9’u ise kendi başına “gezinmeyi” tercih etmiştir.

Diğer taraftan, her konuya ilişkin bir “örgüt” kurulmakta, bir pankart hazırlanmakta ve bir grup insan bu şekilde alana çıkmaktadırlar. Etnik, dini, mezhepsel, “alt kimlikler”den, taraftar gruplarına, il, ilçe, hatta köy ve semt derneklerine kadar kendi kurum-sal yapıları içinde gelmektedirler. **İşçi ve emekçi kitlelerin kendilerini renkli biçimlerde ifade etmelerinin bir sakıncası yoktur elbette. Sakıncalı olan, her kesimin kendi sorununu “en önemli sorun” olarak tanımlaması ve geride kalan tüm kesimlerin, bu sorun için harekete geçmesini talep etmesi, hatta bunu dayatmasıdır.**

İşçi sınıfı örgütlü değilse, hiçbir örgütlülük kalıcı değildir
 Son yıllarda kitle hareketi troçkist-reformist akımların dayanılmaz baskısı altındadır. **Egemen sınıfların dışında her kesimi eşitleyen, sınıfsal farkları ortadan kaldıran, “kapitalizme karşı olmak” ortak paydasını en önemli birleştirici unsur olarak kabul eden ve bütün bunların toplamında proletaryanın rolünü ve önderlik misyonunu yokeden, proletaryayı “ezilenler” içinde**

eriten bir anlayış, bugün ülkemiz devrimci hareketi içinde de giderek yaygınlaşmaktadır.

Bunda asıl unsur elbette ki komünist ve devrimcilerin güç kaybı, önderlik misyonunun zayıflaması ve anti ML akımlardan etkilenmeye açık hale gelmeleridir. Devrimcilerin zayıflıkları sendikaları da güçsüzleştirmekte, işçi sınıfının eylem ve hak alma potansiyellerini zayıflatmaktadır. Karşılıklı birbirini etkileyen bu iki unsur, bu teorilerin yaygınlaşma hızının artmasında en önemli unsurdur.

Kitlelerin iki temel örgütü vardır: Sendikal örgütü ve siyasal örgütü. Elbette ki dönemsel sorunlara dönük olarak çeşitli örgütlenmelerin kurulması, bir soruna ilişkin harekete geçen geniş kesimlerin aynı çatı

altında toplanması yanlış değildir. **Ancak geçici ve bir soruna dönük örgütlenmeler, iki temel örgütün yerini alamaz, almamalıdır. Üstelik bu örgütlenmeler bile, bu iki temel örgütün çatısı altında kurulabilir, bu iki temel örgütün yönlendirmesi-önderliği altında çalışabilir.** Mesela “Kent hareketleri”, TMMOB çatısı altında örgütlenebilir, taraftar grupları Devrimci Spor-Emek Sen’in alt birimlerini oluşturabilir, yöre derneklerinin üyeleri yöresel sorunlarda alt kimlikleriyle öne çıkarken, 1 Mayıs’ta ya sendikalarına, ya da siyasal örgütlenmelerine katılabilirler.

Sonuçta **atomlarına kadar ayrılmış bu örgütlenme tarzı, mücadeleyi güçlendirici değil, zayıflatıcı bir rol oynamaktadır.**

Üstelik bu parçalanmışlık, “rotanın şaşırılması” ile birleşmekte, “kapitalizme karşı olan her kesim” “ezilenler” potansında eritilmekte, sınıfsal farklılıklar silinmektedir. Bu bir gelişim değil, son derece önemli bir gerilemedir aslında.

Sınıf mücadelesinin ve toplumsal hareketlerin dinamosu proletaryadır, proletaryanın örgütlü gücüdür. Ve eğer proletaryanın sendikal örgütlülüğü bile zayıflamışsa, diğer kesimlerin “alt kimlikler” esasına göre kurdukları örgütlenmelerin yaşam şansı yoktur.

Kazanılmış hakları kaybetmek
 Üç yıl kıran kırana süren çatışmalar sonucunda Taksim’i de 1 Mayıs’ın resmi tatil olmasını da kazanmıştık. Ancak yine üç yıllık “rehavet” döneminin arkasından, Taksim’i kaybetmekle karşı karşıya kaldık.

Sınıf mücadelesi sürekli yukarı doğru bir seyir izlemez. Devrim ve karşıdevrimin güçler dengesine bağlı olarak iniş çıkışlar, kayıp ve kazanımlar söz konusudur. Önemli olan, bunlardan gerekli dersleri çıkarabilmektir.

Bugün **kendiliğinden kitle hareketi yükselmekle birlikte, ciddi bir önderlik boşluğu vardır. Bu, hem siyasal, hem de sendikal örgütlülük yönüyle böyledir.** Komünist ve devrimci hareketin güç kaybetmiş olmasının sancıları yaşanmaktadır hala. Ve ne yazık ki, gerek devrim cephesinin kendi hataları, gerekse burjuvazinin yoğun ideolojik bombardımanı sonucu, prestiji de düşmektedir. Devletin bugün bu kadar pervasızca saldırmasının birinci nedeni budur.

İkinci neden ise, Kürt hareketiyle girilen “çözüm süreci” ile doğrudan bağlantıdır. AKP’nin attığı adım, Kürt hareketini değil, AKP’yi güçlendirmiş, siyasal olarak yerini sağlamlaştırmıştır. Bir taraftan “barış” ve “demokrasi” söylemleri artarken, böylesine vahşi bir saldırganlığın ortaya çıkmasının asıl nedeni budur.

Zaten devletin “barış”ı Kürt burjuvalarına dönük bir barıştır, Kürt işçi ve emekçilerine düşen ise, tıpkı Türk işçi ve emekçilerine olduğu gibi, saldırı ve savaştır. Kürt burjuvaları ile “barış”ırken, işçi ve emekçilere,

Türkiyeli devrimcilere saldırı dozunun artması, bu yönüyle anlaşılmasa da değildi.

1 Mayıs yaklaştıkça devletin saldırgan söylemlerinin artması karşısında, “bu koşullarda saldıracağını düşünmüyoruz” sözü sıkça duyuldu. Buna dayanak olarak, devletin “barış” söylemi, Taksim konusunda AİHM’in kararı, Uluslararası Sendikalar Konfederasyon ITUC yöneticisinin bizzat katılması, kitlelerde artan tepkiler, kendiliğinden patlak veren direnişler vb. gösteriliyordu. Bunlar, elverişli nesnel koşullardı şüphesiz. Fakat yukarıda özetlediğimiz gibi öznel koşullar son derece zayıftı. Diğer yandan **AKP Hükümeti, yaymaya çalıştığı “barış” havasını dağıtacak milyonların Taksim Meydanı’nı doldurup kendini protesto etmesini istemiyordu. Özel olarak da Taksim’i “soylulaştırma” olarak adlandırılan planını, alanı işçi ve emekçilere, direniş ve gösterilere kapatmayı, “çukur” bahanesiyle bu yıldan yaşama geçirmekti.** Bir nevi “önleyici konsept” ya da ön prova yapıldı.

Fakat bu yıl Taksim’e izin vermeyip, kitlenin üzerine azgınca saldırmasının sonuçlarıyla da karşı karşıya kaldı. Bunun başında, devrimci yapılarda ve kadrolarında bir toplanma, faşizmin gerçek yüzüyle bir kere daha burun buruna gelmenin “dinçleştirici” etkisi ve kendi eksikliklerini farketme oldu. Bu yanılla belki Taksim Meydanı’nda görkemli bir miting yapmayı başaramadık; ancak **iki önemli kazanım elde ettik. Birincisi, direnişin boyutu devletin yüzünü teşhir etti ve gelecek yıl için Taksim iradesinin daha güçlü ve daha meşru olarak ortaya konmasının zeminini hazırladı. İkincisi ise, devrimci yapılara, kendi eksikliklerini görmeleri ve bunları gidermeleri için son derece önemli bir ayna tuttu.**

Bu dersleri doğru biçimde okumayı başaranlar, geleceğe daha sağlam adımlarla yürüyeceklerdir.

“Akil insanlar heyeti” göreve başladı!

Daha kurulmadan önce, isminden içeriğine kadar, her şeyi ile tartışma konusu olan “akil insanlar heyeti”, Nisan ayının başında oluşturuldu ve faaliyetlerine başladı. Fakat oluştuktan ve faaliyetlerine başladıktan sonra da hakkındaki tartışmalar bitmedi. Dahası, gittikleri yerlerin birçoğunda protestolarla karşılandılar, halen de bu protestolar sürüyor.

AKP hükümetinin belirlediği heyet, içlerinde sanatçı, aydın ve yazarların da bulunduğu 63 kişiden oluşuyor. 4 Nisan’da Dolmabahçe Sarayı’nda Başbakan Erdoğan’ın başkanlık ettiği hükümet üleriyle birlikte bir toplantı gerçekleştirerek, göreve başladı. Türkiye’nin coğrafi bölgeleri baz alınarak 7 bölgeye ayrılan gruplar, bir başkan, bir başkan yardımcısı dahil 9 kişiden oluşuyor. Görev süreleri de iki ay ile sınırlanmış durumda.

AKP Hükümeti, sadece heyette kimlerin yer alacağını belirlemekle kalmadı, kimlerin hangi bölgelerde görev yapacağı, başkan ve yardımcılarının kimler olacağını da kendisi atadı. Heyetin oluşumunu ilk olarak açıklayan Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, açıkça “Bu kişiler hükümetin tayin ettiği veya Başbakan Erdoğan’ın bizzat görevlendirdiği saygın insanlardır” dedi.

Arınç’ın böyle tanımladığı heyetin içinde, ne yazık ki, kendilerine ‘devrimci’, ‘sosyalist’ diyen kişiler - sınırlı sayıda da olsa- bulunuyor. İlk açıklanan listede yer alan bazı kişiler ise, (DİSK eski genel başkanı Erol Ekici gibi) böyle bir heyette yer almayacaklarını açıklayarak çekildiler.

Daha önce PKK tarafından da sıkça gündeme getirilen “akil insanlar” son olarak “çözüm süreci” kapsamında Öcalan ve BDP tarafından yeniden önerilmişti. Fakat onlar, böyle bir heyetin yasal güvence altında ve meclisin seçimi ile belirlenmesini savunuyorlar ve hükümet ile gerillalar arasında “arabuluculuk” yapmalarını, gerillanın “çekilme süreci”nde herhangi bir provokasyon yaşanmaması için, bu heyet tarafından izlenmesini istiyorlardı. Bunların hiçbirisi olmadı.

Diğer yandan Erdoğan, “akil insanlar heyeti”nin toplantısında açılış konuşmasında sürekli “terör” ve “teröre karşı mücadele”den dem vurdu. Sorunun “Kürt sorunu” olduğunu bile kabul etmeyen yaklaşımını sürdürdü. Basına kapalı yapılan sonraki görüşmede ise, bu yöndeki eleştirileri, “yasal mevzuata göre konuşmak zorundayım” diyerek geçiştirdi. Ayrıca heyet içinde yer alan bazı kişilerin “İmralı ve Kandil ile görüşme” istemini de “BDP milletvekilleri onu zaten yapıyor, size gerek yok” diyerek önünü kesti.

BDP Başkanı Selahattin Demirtaş, kendilerinin 80 civarında “akil insan” üzerinde çalıştıklarını, bunları hükümete önerdiklerini, fakat hükümetin bu isimleri seçmediğini belirtti. BDP ve diğer Kürt kurumları, “akil insanları” Güney Afrika Cumhuriyeti ve İrlanda’da olduğu gibi, iki tarafı da dinleyecek ve orta yolu bulacak bir “hakem” olarak görüyor ve etkin bir rol biçiyorlardı.

Fakat AKP Hükümeti, heyetin görevini, “bölgelerde bir kısım etkinliklerde bulunmak, paneller, konferanslar düzenlemek, yapılan çalışmaları hükümete rapor etmek” olarak belirledi. Hatta Erdoğan, daha heyet oluşmadan önce, bir televizyon kanalındaki söyleşide, heyetin asıl işlevinin “psikolojik hareket” olacağını açıkça söylemişti.

PKK liderlerinde Cemil Bayık, “AKP tarafından oluşturulursa, bu akıl insanlar olmaz... Akıl insanların tarafsız, bağımsız olmaları gerekiyor... Hem bize, hem devlete karşı hakemlik görevi yapması gerekiyor” dedi. Bu yöndeki itirazlara rağmen, başta BDP olmak üzere Kürt kurumları, hükümetin “akil insanlar heyeti” kurmasını olumlu gördüklerini ifade ettiler.

Alevi örgütleri ise, “akil insanlar heyeti” içinde Alevilerin temsil edilmediğini söyleyerek, bu duruma tepki gösterdiler. Hükümet, Alevi örgütlerini temsilen Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan’a yer vermişti.

PSAKD Genel Başkanı Kemal Bülbül, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri, Alevi Bektaşî Federasyonu, Demokratik Alevi Hareketi gibi Alevi toplumunu temsil eden iradenin yok sayıldığını belirtti. Alevi kurumları, Cem Vakfı’nın Demirel ve generaller tarafından kurulduğunu, o yüzden kendilerini temsil edemeyeceğini savunuyorlar. Aleviler, Öcalan’ın Newroz’da okunan mesajında “İslam birliği”ne vurgu yapmasını ve Alevilerden hiç söz etmemesini de tepkiyle karşılamışlardı.

“Akil insanlar heyeti” göreve başladı-

ları günden bu yana gittikleri birçok yerde çeşitli protestolarla karşılaştılar. Bunların başını MHP, İP ve CHP’nin ulusalci kesimleri çekiyor. Alevi kesimlerden de tepkiler aldıkları görülüyor. Bazı yerlerde zorla bayrak açtırma-öptürme gibi eylemler, provakatif girişimler de oluyor. Bazı yerlerde ise, polis koruması altında orayı terk etmek zorunda kalıyorlar.

Fakat tepkiler, sadece faşist-şoven kesimlerden, Alevilerden gelmiyor. Örneğin “Cumartesi anneleri” de “akil insanlara” ve onlar şahsında “çözüm sürecine” tepkilerini ortaya koydular. Galatasaray Meydanı’nda her hafta gerçekleştirdiği oturma eylemine, 20 Nisan’da heyetin Marmara Grubu katıldı. Bu sırada 1995 yılında kaybedilen Murat Yıldız’ın annesi Hanife Yıldız, “Barış süreci mi, yarış süreci mi belli değil, çocuklarımızın kemikleri bulunmadıkça barışın geleceğine inanmıyoruz” dedi. Hayrettin Eren’in kardeşi İkbâl Eken ise, “Mehmet Ağar’la Kenan Evren’le barışıp kol kola girmeyeceğim. Benim barışacak kimsem yok” dedi. Ve en doğru tepkiyi “kayıp yakınları” koymuş oldu.

Bir diğer tepki de KESK içinden geldi. KESK Başkanı Lami Özgen’in heyetin içinde yer alması, KESK’te tartışmalara yol açtı. KESK Yürütme Kurulu üyesi Ali Berberoğlu, “Genel Başkan da olsa KESK’i AKP’nin peşine takamaz” diyerek, Özgen’in heyetten çekilmesi gerektiğini ifade etti.

Üyelerin büyük çoğunluğunun bu durumdan rahatsız olduğunu belirten Berberoğlu; “Bu konuda yürütme kurulu, genel meclisten alınmış bir karar yoktur. Lami Özgen’in heyette yer aldığını, bir yürütme kurulu üyesi olarak ben de internetten öğrendim” dedi.

Bu sürece “sol”dan destek verenler de, “Akil insanlar heyeti”nin oluşum şekline ve içeriğine karşı çıkıyorlar. Kurulan heyeti “AKP’nin akılları” şeklinde tanımlayıp, kendi heyetlerini oluşturmaya girişiyorlar.

Görevleri, “çözüm süreci”ne kitleleri ikna etmek olan heyetin, kitlelerle ne kadar buluştuğu soru işaretidir. Çünkü gittikleri illerde, Valiliğin belirlediği STÖ’lerle, onların temsilcileri ve getirdikleri kitle ile görüşüyorlar. Bu da çoğu yerde, yüzlerle ifade edilen rakamları geçmiyor. Protesto gösterileri altında yapılan birçok toplantıda ise, doğru dürüst konuşmadan ayrılmak zorunda kalıyorlar.

Sonuçta AKP Hükümeti, kendine yakın bulduğu kişilerden bir “akil insanlar heyeti” oluşturdu. Sürelerini ve görevlerini sınırladı. Bir yandan PKK’nin bir isteği kabul edilmiş gibi gösterildi, bir yandan da geniş kitleler “çözüm süreci” dedikleri bu sürece angaje edilmeye çalışıldı. Fakat bunda başarılı oldukları söylenemez. Her ne kadar yapılan anketlerde sürece destek verenlerin arttığı bildiriliyorsa da, geniş kesimleri ikna edebilmiş değiller. Bunların önemli bir kısmı şoven-milliyetçi duygularla karşı çıkıyor. Yıllardır şovenizm zehriyle uyuşturulan kitlelerin birkaç ay içinde değişmesi de beklenemez zaten.

Diğer yandan bu sürecin Suriye’de süren savaşa karşı başlatıldığı, hatta Türkiye’den çekilen PKK gerillalarının Suriye’ye geçerek Esad rejimine karşı savaşacağı yönündeki güçlü kuşku, Alevileri de rahatsız ediyor. Komünist ve devrimciler ise, sadece Suriye’ye karşı değil, Ortadoğu’da sürmekte olan emperyalist paylaşım savaşında ABD-AKP işbirliği ile başlatılan ve onların elini güçlendirmeye hizmet eden bu sürece karşı çıkıyorlar.

Bu haliyle “akil insanlar heyeti”, AKP dışında kimseyi memnun etmeyen bir oluşum olarak tarihteki yerini almış bulunuyor.

Tarihte “akiller”

Akil insanlar komisyonunun ilk olarak 1919’da İngiltere’nin İstanbul’u işgali sırasında gündeme geldiği iddia edildi. Dönemin sadrazamı Damat Ferit Paşa tarafından “heyet-i nasiha” adıyla kurulması talimatı verilen komisyonun görevinin, İngilizlerin işgali konusunda halkı ikna etmek olduğu söylendi.

Komisyonun fikir babalığını İngiliz Muhipler Cemiyeti kurucusu Sait Molla yapmış. Damat Ferit Paşa, İngilizlerin İstanbul’daki Yüksek Komiser Yardımcısı Richard Webb’i ziyaret ederek heyet konusunda bilgi vermiş ve İngiliz subaylarının da heyette görev almasını istemiş. Fakat İngilizler bu öneriyi kabul etmemişler. Bunun üzerine 7’şer kişiden oluşan heyetin başlarına şehzadelerin getirilmesi kararlaştırılmış. Heyet Anadolu’yu gezerek, “barışın ancak koşulsuz teslim ve düşmanı kızdırmayarak sağlanacağı” yönünde halkı ikna etmekle görevlendirilmiş.

6 Nisan 'Artvin'de Madene Hayır' mitingi ALTINA DA ÜSTÜNE DE DOKUNMA!!!

Yaklaşık 25 yılda 3 defa kovuldu madenciler. Cerat Tepe kalbiydi Artvin'in ve kalbine hücum ediyordu madenciler.

Önce yabancı bir firma geldi. Bergama sürecini de gözlemleyen çevreciler hemen dava açtılar. Bu ilk girişim mahkeme yoluyla durduruldu. Daha sonraki yıllarda yerli firmalar ve ortaklıklar yoluyla sızmaya çalıştıysa da mevcut yasalar henüz bir ölçüde "çevre duyarlılıkları taşıyordu" ya da daha doğrusu sermaye henüz yasal altyapısını oluşturamamıştı yeterince.

Bu girişimlerinin her defasında, Artvin'in bir ölçüde çevre duyarlılığı olan kimi dernek ve kurumları aracılığıyla, mahkeme yoluyla durdurulmuş ve nihayetinde iptal kararları çıkarılmıştı.

Esasen dönemsel ve önemli kazanımları olan bu mücadele süreçleri maalesef bugünlere çok iyi miraslar bırakamamıştır. Zira elit çevreci bir avuç insan tarafından verilen bu dava açma endeksli yaklaşım ve hukuki kısmi kazanımlar, sonraki süreçlere de, tümüyle mahkeme kararları ve mevcut kanunlara bağımlı bir ufuktan kurtarma noktasında, bir hayli kafa karışıklığı ve zorluk bırakmıştır.

Bu yaklaşım ve süreç, soruna devrimci ve sınıfsal bir perspektiften bakabilen bir anlayışın olmamasıyla birleşince bu günlere doğru bir gelenek bırakılamamıştır.

O günden bugüne, Artvin'de maden özelinde verilen çevre mücadelesinde doğru bir hat çizilemediği gibi, "Yeşil Artvin Derneği"ndeki yerleşik yapı, bugün bu süreci AKP karşıtlığına hapsedmek, sorunun anti-kapitalist özünü boşaltarak CHP'ye yedeklemek gibi bir yönelim içindedir.

İlçelerde mitinge çağrı toplantılarında, bu durum tarafımızdan özellikle dile getirildi ve kendilerine, merkezde olmanın avantajlarını bu yönde kullanmalarına izin vermeyeceğimiz hatırlatıldı.

Mitingin hemen başında DEKAP (Derelerin Kardeşliği Platformu) kortejine müdahale etmeye kalktılar. Metin LOKUMCU flaması, mitinge katılan "bazılarını" rahatsız edebilirmiş! Flama açılmaması yönünde aldıkları kararın bizi bağlamadığını, kortejimizin oradaki duruşunun mitingin amaç ve içeriğine uygun bir duruşa sahip olduğunu, müdahalelerini reddettiğimizi bildirdim. Bunun üzerine biraz hırçınlaşsalar da yapacak bir şeylerinin olmadığını fark ederek uzaklaşmak zorunda kaldılar.

Yaklaşık 20 bin kişi Artvin sokaklarını rengârenk yaptı. Oldukça coşkulu bir kitle vardı ve sonuna kadar alandan ayrılmadı. Çevre il ve ilçelerden dostlarımız oradaydı, İstanbul, Bursa, Ankara ve İzmir'dense Artvinliler otobüslerde binlerce km kat ederek "Artvin'de Madene Hayır" demeye gelmişti.

Kürsüde ise başka telden çalınıyordu adeta. Madeni engellemek için edilen sözüm ona kararlılık andlarının devamında, "...bize destek verirsiniz...", "...bu AKP'yi devirebilirsek..." gibi cümle aralarına sıkıştırılmış koşullanmalarla, kitlelerin öfkesini kendi düzen içi ufuklarında boğmaya çalışıyorlar.

Ama Artvin mitinginin havası başkaydı. İçeriğini kürsü değil, alanı ve Artvin sokaklarını dolduran kalabalık belirlemiştir.

Artvin'de madene ve HES'lere geçit verilmeyecektir. Bu kararlılık vardır, yeter ki doğru örgütlenme ve araçlarla buluşulsun.

Kocaeli BES'ten yemekhane eylemi

Kocaeli Defterdarlığı'nın yemekhanesi, mutfağın sağlıksız üretim koşullarına sahip olduğu gerekçesiyle, 26 Nisan'da Tarım İl Müdürlüğü görevlileri tarafından mühürlendi.

Zorlu çalışma koşullarının yanı sıra, yemekhane hakkını da kaybetmiş olan Maliye emekçileri, 29 Nisan günü ucuz ve nitelikli yemek hakkı için bir basın açıklaması yaptı. BES Kocaeli Şubesi'nin Defterdarlık yemekhanesi önünde düzenlediği basın açıklamasında, "bir kamu kurumunun yemekhanesinin, sağlıksız üretim koşulları gerekçesiyle kapatılması rezaletin daniskasıdır" dendi.

Açıklamada, rezaletin sorumlusu olarak Kocaeli Defterdarı gösterildi. Göreve geldiği günden itibaren pek çok olumsuz adım atan; çay ocağını kapatan, lokaldeki masaları kaldıran, çalışanları rahatsız eden uygulamaları artıran Defterdarın, yemekhane koşullarını düzeltmediği, diğer taraftan kamera sistemine milyarlarca lira harcadığı anlatıldı. Asıl amacın yemekhaneyi kapatmak ya da taşeronla devretmek olduğunu ifade eden BES emekçileri, "Yemekhanemizin sağlıksız koşulları, gerekli tadilat yapılarak ortadan kaldırılmalı; insana yakışır, temiz ve sağlıklı, beslenme kurallarına uygun yemek hakkımız güvence altına alınarak yemekhanemiz bir an önce açılmalıdır" dedi.

Taksim yasaklanmak isteniyor: Deniz Gezmiş anmalarına devlet terörü

İstanbul'da 1 Mayıs'a azgınca saldıran devlet, şimdi de Taksim'de hiçbir eyleme, yürüyüşe, basın açıklamasına izin vermiyor. Başbakan Erdoğan'ın Kızılcahamam'da yaptığı Taksim ve Kadıköy'ün yasaklanacağına dair konuşmalarının ardından, 1 Mayıs'tan sonra yapılan eylemlerin tamamına saldırıldı. Tayyip Erdoğan, ayrıca 1 Mayıs'ta gözaltına alınanları, dayanaksız olduğu için serbest bırakmak zorunda kalan mahkemeleri de topa tutarak "siz taş atanları bırakırsanız onlar da böyle yaparlar" dedi.

"Darağacında üç fidan" Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın 41. ölüm yıldönümünde, anmaların hepsine gaz bombaları, tomalar ve coplarla saldırı düzenlendi. İstiklal Caddesi'nde kitlenin toplanmasına dahi tahammül edemeyen devletin saldırılarına, eylemciler taşlarla direndi.

6 Mayıs akşamı 19.30'da Galatasaray'da toplanacağını açıklayan Proleter Devrimci Duruş, Devrimci Hareket, Demokratik Haklar Federasyonu, Kaldıraç, TKP 1920, DİP, Odak, Emek ve Özgürlük Cephesi, Tüm-İGD, Devrimci Gençlik ve İşçi Mücadelesi Derneği, Galatasaray'da yoğun abluka olmasından kaynaklı dolayı, eylemi Demirören Alışveriş Merkezi önünde başlattı. Pankartın açılmasının ardından "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganıyla İstiklal Caddesi'ne çıkan kurumlar, flamarla polis barikatının üzerine yürüdüler. Sloganlarla yürüyen kitleye, polis gaz bombaları, tomalar ve coplarla saldırı. Kitleyi metro girişine ve Gezi Parkı'na süren polis, burada 5 kişiyi gözaltına aldı. İkinci kez Mıs Sokak'ta toplanmak isteyen kitleye, tekrar polis saldırı. Polisin attığı gazdan İstiklal Caddesi'nden geçenler de etkilenirken, gözaltına almak istedikleri devrimcileri, halk sahiplendi.

Aynı gün 17.00'de de HDK, Öğrenci Muhalefeti, Öğrenci Kolektifleri ve Genç-Sen'in Galatasaray'da toplanarak yapmak istediği eyleme de saldırı düzenlendi. İstiklal Caddesi'ne çekilen grup polise taşlarla direndi.

5 Mayıs'ta ise BDSP'nin yapmak istediği eylem saldırıya uğradı. Gözaltına alınan 5 kişi, 6 Mayıs'ta serbest bırakıldı.

Polis Cumartesi günleri direnişçi işçilerin yaptığı eyleme de saldırı. Hey Tekstil işçisi Aliekber Alp'in kızı olan Dilan için yürümek isteyen işçilere, polis tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırı.

Dilek'in ilacı...

Dilek kanser hastası. Ölümün eşiğinde ve çaresiz. İlaçlarını bulamıyor. Çünkü ihtiyacı olan ilaç, Türkiye'de satılmıyor. Son çare Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın karşısına çıkıyor, yardım istiyor. Ve çok büyük dersler veriyor seyreden herkese.

En başta, bilinçsiz ama onurlu duruşuyla ders veriyor Dilek.

Bilinçsiz; çünkü parlamentonun, bürokratların ve genel olarak "devlet" in bencil, halka düşman, sadece burjuvazinin çıkarlarını gözetken niteliğini bilmiyor, tanımıyor. Bakanın gerçekten de sorununu dinleyeceğini ve kendisine bir çare bulacağını düşünüyor.

Onurlu; çünkü bakanın kendisine sadaka vermesi karşısında önce bir şaşkınlığa düşmesine rağmen, bekliyor, yeniden bakanın karşısına çıkıyor, onun cebine sokuşturduğu parayı doğrudan eline vererek, "insanlık ölmüş" diyor ve uzaklaşıyor. Sadakayı kabullenmiyor, yaşadığı hayalkırıklığı ve öfkeyi doğrudan bakanın yüzüne boşaltarak, çaresizliğine geri dönüyor.

İkincisi, sağlık ve ilaç sorununun ne kadar yaşamsal hale geldiğini gösteriyor, kendi şahsında. Devletin, ilaç tekellerini ve özel hastaneleri koruyan, onların karına bağlı olarak ithalat ve tedavi olanakları yaratan tutumunu gözler önüne seriyor. Devlet, karlı değilse ilaç ithal etmiyor, üretmiyor, hastaları kendi kaderleri ile başbaşa bırakıyor. Sağlık alanı, sermayenin çıkarlarına göre düzenleniyor. Ve Dilek, sağlıkta özelleştirmenin sonuçlarını yansıtan bir simge olarak, istatistik cetvellerinden fırlıyor; bütün canlılığıyla, ve ölüme yakınlığıyla karşımıza dikiliyor.

Ve bakan... Vahşi kapitalizmin temsilcisi.

Tek görevi kitlelerden çaldığı kanı, teri, emeği, burjuvaziye rant haline getirmek. Biz onu, hazine arazilerini gaspederek yoksullar için kalitesiz, sağlıksız ve biçimsiz; zenginler için ise lüks ve pahalı konutlar ile simgeleşen TOKİ çalışmalarından tanıyoruz. Biz onu, "rantsal dönüşüm" çerçevesinde yoksul kitlelerin evlerini başlarına yıkan, onları şehrin dışına süren politikalarından tanıyoruz. İşçi düşmanı, emekçi düşmanı yüzünü iyi biliyoruz. Ama sadece Erdoğan Bayraktar değil; burjuvazinin çıkarlarını korumak üzere parlamento koltuklarında oturan bütün bürokratlar da, tıpkı onun gibidir. Aynı biçimde insanlıktan yoksun, aynı biçimde işçiye-emekçiye düşman, aynı biçimde çürümüş...

Dilek onurlu duruşuyla bir mevzi kazandı. Hoyratça cebine sıkıştırılan parayı alıp gitmiş olsaydı, haber bile olmayacak, kimse onu tanımayacaktı. Kendisine dayatılan acizliği reddederek, sadece kendisinin tedavisini değil, benzer durumdaki birçok hastanın tedavisini de mümkün kılacak bir adım atılmasını sağladı.

Bu, sadece bir adımdı. Ne kapitalizmin kar hırsı biter, ne de devletin halkı değil tekelleri koruduğu gerçeği değişir. Bu nedenle gerçek çözüm, sistemin kendisine karşı yürütülecek bir mücadele ile ortaya çıkacaktır.

Dilek'in yaptığı ise, onurlu-başı dik emekçilerin, kendiliğinden de olsa başkaldırısının bile, sömürü çarklarında bir gedik açabileceğinin kanıtlanmasıdır.

Suriye'de savaş tırmanıyor, Hatay'da huzursuzluk artıyor

Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde Yenişehir Gölü civarında, kendilerini "muhalif" olarak tanımlayan kişilerin, Esad yanlısı olarak gördükleri bir aileye el bombası ile saldırıda bulunması, ilçede var olan huzursuzluğu daha da artırdı.

Reyhanlı Cilvegözü sınır kapısı ile Reyhanlı son dönemlerde bombalı saldırılar ve Suriyelilerin birbirlerine saldırmaları ile gündemde. İlçe halkı, Cilvegözü sınır kapısında patlayan bombadan sonra gelen Sadullah Ergin'i yuhalamış ve "ben sizden biriyim" sözüne "defol git" diyerek, öfkesini daha yüksek perdeden dile getirmişti. O bombalı saldırı ki, ulusal güvenlik gerekçesi ile görüntüleri Valiye, Ticaret Odası Başkanı'na gösterilmiş, ancak milletvekillerinin görüntüleri izleme talebi, dikkate bile alınmamıştı.

Reyhanlı pamuk tarlaları ile de gündemde. Suriyeliler 50 TL'lik yevmiye yerine 20 TL'lik yevmiye ile çalışıyorlar. İlk zamanlar 10 TL ile de çalışıyorlardı. Ancak Suriye'den kaçarken beraberlerinde getirdikleri paralar suyunu çekince, onlar da buralarda daha uzun süre kalacaklarını düşünerek, düşük ücreti reddetmeye çalışıyorlar. Bazıları esnaf olarak kendini var etmeye başladı bile. Dükkanlarda arapça yazılar, içeride çalışan Suriyeliler ile, artık her yerde karşınıza çıkabiliyorlar.

Bu durum Reyhanlı ilçesini fazlasıyla rahatsız ediyor. İlk zamanlarda sürekli tüketerek, akraba oldukları Reyhanlıları sevindirirken, elde avuçta bir şey kalmayınca, doğallığında kavga etmeye, hırsızlığa ve yerleştikleri evlere büyük zararlar

vermeye başladılar. Ve bu durum, büyük tepki çekiyorlar. Çalışma İl Müdürlüğü, esnaflara gönderdiği yazıda, halkımızın merhametli duygulara Suriyelilere sahip çıktığını, ancak aynı merhameti kendi çalışanına göstermediğini ifade ederek, kaçak işçi çalıştırmanın suç teşkil ettiğini ve bunun önlenmesi gerektiğinden dem vurmaktadır. Ancak kaçak, asgari ücretin altında çalışanların bulunduğu bir ülkede, bu durumun engellenmesini istemek, abes bir durum oluşturmaktadır.

Bütün bunlar bir yana, ilçenin köylerinde bomba yapımları esnasında yaşanan kazalarda kimlerin öldüğü bilinmemekte, ölü ve yaralıları kamuoyundan saklanmaktadır. Ancak bu durum, evini fahiş fiyatlarla veren insanların ilk zamanlarda duydukları sevinci kursağında bırakıyor, can ve mal derdine düşürüyor. Savaşın geldiği boyutun ne kadar büyük olduğunun daha çok insan tarafından kavranmasına yol açıyor.

Benzer durumlar Suriye sınırına yakın Yayladağı ilçesinde de cereyan etmektedir. Kaldı ki savaş öyle şiddetli ki, kamplarda 17 ile

50 yaş arasında erkeklerin bulunmadığını, bunların muhalif olarak Suriye'de savaştıklarını hesaba kattığımızda, durumun vahameti ortaya çıkar. Suriye'deki savaşta istediklerini elde edemeyen bu çetelere vatandaşlık verilerek, aramıza gönderileceklerini düşünmek bile insanları ürkütüyor. Bugün Antakya'nın göbeğinde bir cadde, bu insanların çaldıkları kaçırdıkları malları sattıkları bir pazar haline gelmiş durumda. Sadece Hatay'da çalınan araba sayının 400 olduğu ve bunların çoğunun Suriye'ye geçtiği resmen açıklandı. İster pasaportuyla gelmiş olsun, ister kaçak, Suriyeliler gittikleri yerlerde daha çok huzursuzluk sebebi olmaktadır. Bu durum Hatay'da çözüm arayışlarını şiddetlendirirken, Suriye'de muhaliflerin başarılı olması durumunda, savaşın Hatay'a sıçrayacağı yönünde çok ciddi endişeler bulunmakta ve bu durum kafa karışıklığına yol açmaktadır.

Savaş karşıtı hareketin yeterince güçlü olmasından dolayı, insanlar Esad'ın elde edeceği başarının kendilerini koruyacağını, savaşın yayılmasını engelleyeceğini düşünmektedir. Bu durumun önüne geçmek için devrimcilerin politikada daha cesur olmaları ve gelecek umudunu daha güçlü haykılmaları gerekiyor.

"Ya barbarlık içinde yok oluş ya da sosyalizm" şiarını yükseltmek ve savaşın nasıl cereyan ettiğini daha çok dile getirmemiz gerekmektedir.

Hatay'dan PDD okurları

Biz onu “iyi biliriz!”

Margaret Thatcher 8 Nisan günü, 87 yaşında ve rahat yatağında öldüğünde, arkasından, “biz onu iyi biliriz” cümlesini sarfettik ister istemez. Elbette müslümanların cenazesindeki nezaket ifadesiyle değil; arkasından kutlama yapanların coşkusuyla, bugüne kadar kan kusturduğu İngiliz işçi ve emekçilerinin dış gıcirtısıyla, dünya ezilen halklarının öfkesi ve nefretyle söyleriz bu sözleri.

Çünkü biz, onun işçi düşmanı yüzünü çok iyi biliriz.

IRA militanlarının hapisanelerde verdiği mücadeleye karşı pervasızlığını ve terörünü çok iyi biliriz. 1984-85 yıllarında grev yapan madencilere karşı vahşi saldırılarını çok iyi biliriz.

İngiltere’de sendikaları yokolmanın eşiğine getiren politikalarını çok iyi biliriz.

Antikomünistliğini, neoliberal politikaların baş uygulayıcısı olmasını çok iyi biliriz.

Özelleştirme politikalarıyla işçi ve emekçilerin yaşamlarına indirdiği darbeleri çok iyi biliriz.

İşçi düşmanı

İngiltere’nin ilk ve en uzun süre yönetimde kalan kadın başbakanıydı Thatcher. 1979 yılında seçilmiş, arka arkaya üç seçimi kazandıktan sonra 1990 yılında devrilmişti. 1976 yılında Muhafazakar Parti’nin başkanı ve parlamentoda muhalefet lideri iken, yaptığı anti-komünist ve anti-Sovyet konuşmalarından dolayı, Sovyet ordusunun yayın organı olan “Kızıl Yıldız” gazetesi ona “Demir Leydi” ismini takmıştı.

Ama Thatcher’in tek lakabı bu değildi. Daha 1970 yılında, Muhafazakar Parti’nin Eğitim ve Bilim Bakanı olarak göreve başladığında, ilk icraat olarak ilkökul çocuklarına ücretsiz dağıtılan sütleri kaldırmıştı. Bu nedenle **siyasal arenadaki ilk lakabı “süt hırsızı” olmuştu.**

II. Emperyalist savaş dönemi bütün dünyada sosyalizmin prestijini artırırken, İngiliz işçi ve emekçilerinin payına da önemli kazanımlar düşmüştü. Sendikaların gücü artmış, işçi ve emekçilerin kazanımları büyümüşü. Irkçılık karşıtı, Vietnam savaşı karşıtı, faşizm karşıtı hareketler tüm dünyada olduğu gibi, İngiltere’de de her geçen gün büyümekteydi. 1970’lerin sonuna kadar bu dalga İngiltere’de de etkili oldu. Ancak **‘80’ler, tüm dünyada dalganın tersine döndüğü, beyaz terör dalgasının estiği, kitlelerin kazanılmış haklarının peşpeşe gaspedildiği yıllardı. ABD’de Reagan, İngiltere’de Thatcher, bu dönemin simgesi oldular.** Siyasette muhafazakar, ekonomide liberal, dini ve ırkçı argümanların büyük bir hızla; ancak olağanüstü demagogiler eşliğinde yükseldiği yıllar oldu ‘80’ler.

Thatcher’in **işsizliğe çözüm olarak sunduğu şey, burjuvazinin daha da güçlendirilmesiydi.** “Sermaye vergilendirilmeyecek, böylece yeni iş alanları açacaktı.” Vergi azalmasıyla devletin eksilen bütçesi ise, halka dönük sosyal yardımların ve kamu hizmetlerinin kısılması ile telafi edilecekti.

Özelleştirmeleri savunurken kullandığı demagogi ise “gücü halka geri vermek” sloganıyla sunulmaktaydı. 1940’lardan beri kamu mülkü olan işletmeler, özelleştirmeye başlandı. Hisse senetlerinin kitlelere açılması ve halkın yaygın biçimde bunları satın alması, özelleştirmelerin başlangıcını kolay-

laştırmıştı. British Gas, BP, telekom, havayolları, elektrik ve suyun özelleştirilmesi, halka “gücü” değil, “yoksulluğu” geri vermişti. 1979’da nüfusun en zengin yüzde 10’unun geliri ile en yoksul yüzde 10’un geliri arasındaki fark 5 kat iken, bu oran 1997’de 10 kata çıkmıştı.

1984-85 yıllarında yaşanan madenci grevi, Thatcher’in en önemli icraatlarından birine sahne oldu. Bu tarihe kadar sendikalar önemli bir güce sahipti; maden işçileri sendikası ise en etkili sendikalardan biriydi. Maden işçileri, Thatcher’in uygulamalarına karşı 1984 yılında greve başladılar. Thatcher hükümeti, bu greve her tür yöntemlerle saldırdı. Öncelikle grev başlamadan önce, önemli düzeyde kömür stoku gerçekleştirildi; bu stoklar, grev nedeniyle kömür sıkıntısının çıkmasını ve hükümetin sıkışmasını engellemiş oldu. **Grevci işçilere dönük vahşi saldırılardan kontra faaliyetlerine, grev kırıcılarından kitle demagojisine kadar her tür yöntemi kullandılar. Öyle ki kitleler madencilerin haksız olduğuna inandırıldı.** Sendikacılara dönük “içimizdeki düşman” sözü, son derece etkili oldu ve bugüne kadar süren bir demagoji malzemesi olarak kullanıldı. Bir yıl süren bu grevin yenilmesi, başta madenci sendikası olmak üzere bütün sendikaların güç kaybetmesine, işçilerin sendikasızlaşmasına neden oldu. Keza bu greve karşı kullanmak üzere çıkarılan yasalar, hukuki düzenlemeler kalıcı hale getirildi. **Bugün bile İngiliz işçi sınıfı, mahkemelerde bu yasalar tarafından haksız çıkarılmaktadır.**

Thatcher’in ekonomi politikaları, işsizliğin hızla artmasına neden oldu. Ancak ekonomi akrobatları, bu rakamları düşük göstermek için çeşitli önlemler aldılar. Önce, işsizlik maaşından yararlanma koşulları zorlaştırıldı, sonrasında sadece işsizlik maaşı alanlar resmi işsiz olarak kayıtlara geçmeye başladı. 1979 yılında 1.3 milyon olan işsiz sayısı Ocak 1982’de resmi olarak 3 milyonu geçmiş, gerçekte ise 5 milyonu aşmıştı. Keza ülkenin sanayi üretimi de 1983’te, 1978’e göre yüzde 30 oranında gerilemişti.

İrlanda’nın bağımsızlığı için mücadele eden İRA militanlarına hapisanelerde uyguladığı terör de Thatcher’in icraatlarının içinde baş sıralarda gelir. Bobby Sands ve arkadaşları “siyasi tutsak” statüsü için yaptıkları ölüm orucunda şehit düştüler. Ölüm orucu boyunca hiçbir taviz vermeyeceğini teklardan vazgeçmeyen Thatcher, sonrasında kimi hakları vermek zorunda kaldı. Direnişin gücü ve kararlılığı, “demir leydi”nin gücünü kırmayı başarmıştı. Ekim 1984’te parti kongresinin gerçekleşeceği otele Thatcher’e dönük bombalı saldırı, İRA’nın intikamıydı, ancak saldırıdan yara almadan kurtuldu.

ABD uşağı

İçte neoliberal politikaları, dışta ise soğuk savaş döneminin saldırgan konumlanışı, ABD’nin dünya hegemonyası hedefleriyle uyumluydu. ABD Başkanı Reagan ile Thatcher’in ismi, ‘80’li yıllarda sürekli birlikte anıldı.

1986’da diğer NATO ülkelerinin karşı çıkmasına rağmen, Thatcher, ABD’nin Birleşik Krallık’taki üslerden Libya’yı bombalamasına destek verdi. ABD’nin nükleer füzelerinin Birleşik Krallık adalarında konuşlanmasına izin verdi. Askeri anlaşmaları ABD ile

imzaladı ve Britanyalı helikopter üretiminin ABD’li Skorsky ile ortaklık kurmasını sağladı.

1982’de Arjantin’in Falkland Adaları’nı işgal etmesi üzerine, Arjantin’e bütün gücüyle saldırdığında, sadece adaları değil, ABD ile askeri işbirliğini artırmayı ve dünyada askeri bir tehdit olarak “caydırıcılık” yönünü güçlendirmeyi hedefliyordu. Kazandığı zafer, politik konumunu güçlendirmiş, içte ise milliyetçi argümanlarla kitleleri manipüle etmeyi başarmıştı. İşçi sınıfına dönük saldırıları nedeniyle oy kaybetmekte olan Thatcher’in prestiji ve oyu bu savaşla birlikte arttı.

Kuveyt’i işgal eden Saddam Hüseyin’e karşı savaşmak üzere ABD Başkanı Bush’u teşvik eden açıklamaları; Gorbaçov’u daha başa geçmeden aylar öncesinde övgü dolu sözlerle karşılaması; Güney Afrika’daki apartheid rejimini destekleyen ve Mandela’ya “terörist” diyen tutumu; neoliberal saldırganlığın Türkiye’deki temsilcisi olan Turgut Özal’a açık destek vermesi; Şili’de darbe yapan Pinochet’i övmesi; Avrupa Birliği’ni küçümseyen ve İngiltere’yi birlik içinde ayrı konumlandıran yaklaşımı, ABD’nin dış politika hamleleriyle uyumlu ve saldırgan bir dış politika hattına işaret ediyordu.

Üstelik, ne işçi sınıfına saldırganlığı ne de dış politikada ABD güdümündeki savaşçı tutumu, kendi başbakanlık dönemi ve kendi partisi ile sınırlı kalmadı. İngiltere’nin “solcu” İşçi Partisi de, geleneksel tutumundan uzaklaşarak, Thatcher’in neoliberal politikalarının devamcısı oldu.

Burjuvazi, bu sadık hizmetkarını ömrü boyunca ödüllendirmeye devam etti. 1992’de “barones” ünvanı aldı ve Kraliçe tarafından Liyakat Nişanı ile ödüllendirildi. Eşi, 1965’ten sonra “baronetlik” ünvanını alan ilk kişi oldu. Tütün devi Philip Morris şirketi, 1992 yılından itibaren yılda 250 bin dolar maaş ve vakfına yıllık 250 bin dolar bağış karşılığı “danışman” olarak işe aldı. Birleşik Krallık’ın tek özel üniversitesi olan Buckingham Üniversitesi’nde 1998 yılına kadar rektörlük yaptı. 1995’te, Birleşik Krallık’ın en yüksek şövalyelik örgütü olan Garter Örgütü üyeliği verildi. 1997’de ise bu defa ABD’den Ronald Reagan Özgürlük Ödülü’nü aldı.

Burjuvazi, Thatcher-Reagan döneminde, tarihinin en saldırgan en vahşi sömürü sistemini hayata geçirmeyi başarmıştı. Bu nedenle onları “unutulmaz” kılmıştı.

Uyguladıkları vahşet, saldırgan politikaları, kitlelerin haklarını gaspetme konusundaki başarıları, işgalleri ve savaşları ile insanlık tarihinin kara sayfalarında yerlerini aldılar. **Proletarya ve ezilen halklar da onları unutmayacak, bağışlamayacak!**

Tutsaklar üzerindeki baskılar her geçen gün artıyor. Bunun başında da, gönderilen mektupların bile “suç” sayılarak verilmemesi geliyor. Birçok tutsak okurumuz, gönderdiğimiz mektup ve kartların ellerine ulaşmadığını, sonrasında kendilerine “suç” kapsamında görüldüğü için verilmediği yönünde tebliğler yapıldığını söylüyorlar. Bazıları bunları bize de postalamışlar. Elimize geçenleri yayınlıyoruz. Ayrıca gönderdiğimiz dergi ve kitaplarımızın (diğer devrimci yayınlar gibi) ellerine ya çok geç ulaştığından, ya da hiç ulaşmadığından yakınıyorlar.

Bizden kitap ve dergi isteyen tutsaklara bir kez daha bildiriyoruz ki, bu istekler elimize ulaşır ulaşmaz, dergimizi mutlaka gönderiyoruz. İstedikleri kitaplardan ise yayınevimizden çıkarlar varsa, hemen gönderiyoruz. Ve bunlardan hiçbir ücret talep etmiyoruz. Bunu devrimci sorumluluğun ve tutsaklarla dayanışmanın doğal bir gereği sayıyoruz. Onların mektuplarını almak, sorunlarına daha içeriden vakıf olmak, “özel günler”de kendi elleriyle yaptıkları kartları görmek, bizlere yetiyor, dahası onurlandırıyor. Eğer bir “karşılık” sözkonusu edilecekse, karşılığını bu şekilde alıyoruz ve bu şekilde almak istiyoruz. Tutsak okurlarımız, bu tür istekleri için hiçbir sıkıntı duymadan, para teklif etmeden yayınevimize yazabilirler. Yazdıkları halde materyaller ellerine geçmiyorsa, mektupları bize ulaşmamıştır; ya da idare bizim yolladıklarımızı onlara vermemiştir. Her halükarda, irademiz dışında bir durum sözkonusudur. Fakat yayınevimiz dışında çıkan kitap ve dergileri satın alarak gönderebilmek, içinde bulunduğumuz koşullar itibarıyla pek olanaklı olmuyor. En fazla elimizde var olanlardan gönderebiliyoruz. Devrimci tutsaklardan da bunu anlayışla karşıla-

Tutsaklardan...

malarını bekliyoruz.

Kitap sınırlamasından, mektup, kitap ve dergilerin “suç” sayılarak verilmemesine, marşın, halayın, bir fotoğrafın bile “hücre” ile cezalandırılmasına kadar, bir dizi yön-

temle devrimci tutsaklar üzerindeki tecridi arttırmaya çalışıyorlar. Ancak bugüne dek faşizmin yaptırımları nasıl tutsakların direnişiyle paramparça olduysa, bundan sonra da öyle olacaktır. Tutsaklar, kimi zaman açlık grevleri, ölüm oruçları, kimi zaman barikat savaşları, isyanlar ile yaptırımlara boyun eğmiyor, direnişlerini sürdürüyorlar.

Dışarıdaki devrimci-demokratlara düşen de, onların sesini daha geniş kesimlere duyurmak; yalnız olmadıklarını göstermek, maddi-manevi her tür destek ve dayanışmayı sunmaktır. Faşizmin tecrit çemberini yarmada, dışarının bu sahiplenışı, dün olduğu gibi bugün de son derece önemli bir rol oynayacaktır.

Tekirdağ 2 No’lu F Tipi Hapishane’de sürmekte olan açlık grevi, taleplerin kabul edilmesiyle sona erdirildi. Açlık grevi, hapishane koşullarının düzeltilmesi amacıyla 36 gün boyunca gerçekleştirilmişti.

Hapishanelerdeki hasta tutsakların durumu her geçen gün ağırlaşıyor. İHD yaptığı açıklamada, Türkiye hapishanelerinde 230’u ağır olmak üzere 411 hasta mahpusun bulunduğunu açıkladı. 181 hasta mahpus’un ise acilen tedaviye ihtiyacı olduğu kaydedildi.

Aşağıda tutsak okurlarımızdan gelen mektuplardan durumlarıyla ilgili bölümleri okuyacaksınız. Ayrıca gönderdikleri belgelerin bir kısmını da yayınlıyoruz.

“Öncelikle PDD çalışanlarına selam ve sevgilerimi iletiyorum, çalışmalarınızda başarılar diliyorum. PDD’yi aksatmadan gönderdiğiniz için zor zor spas...

Ocak ayı içinde bana gönderdiğiniz mektup, bir önceki mektup gibi “sakıncalı” bulunarak “imha” kararı alındı... Bu çağdışı ve onursuz zihniyet 21. yüzyılda halen her sahada devam ediyor... Bir mektubu “sakıncalı” bulup, “imha” edecek kadar düşölüyorsa, o zihniyet ve sistem çoktan bitmiştir. Hızlandırmak ise, devrimcilere düşmektedir.

Mektubunuza geç yanıt vermemin nedeni, yargı sürecini bekleyip çıkan kararları göndermek istememden kaynaklanıyor. Çünkü bu davaları AHİM’e taşıyoruz... Şimdi AHİM sürecini engellemek için Anayasa Mahkemesi’ne başvuru hakkını çıkardılar. Çıkardılar ama, her başvuru için 400-500 TL masraf hakkını da şart koşuyorlar. Bu şu anlama geliyor; paranız varsa, başvurabilirsiniz!

Yeni yıl ve 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü nedeniyle size kart yazdım, ancak anladığım kadarıyla elinize geçmemiş. Öyle anlaşılıyor ki, ne benim gönderdiklerim, ne de sizin yazdıklarınız elimize ulaşıyor. PDD’nin 18. sayısında, isteyen tüm tutsakların ihtiyaçlarını (dergi, kitap) karşıladığınızı bildiriyor, ancak yeni yıl ve benzeri önemli günlerde bir mektup, bir kartla onurlandırılmanızı istiyorsunuz. Çok çok haklısınız. Ben biraz bu dostça ve yoldaşça siteminizi üzerime aldım. Ancak yazmıyor değilim, yazdıklarım elinize geçmiyor. Gelen tüm dergilere ve içeride-dışarıda arkadaşlarımıza yazdığımız mektuplar, ya yerlerine ulaşmadan imha

ediliyor, ya da “bu adreste böyle birisi yok” denilerek “iade” ediliyor. Emin olun, 12 Eylül sürecini yaşayan biri olarak, bu uygulamaları 12 Eylül askeri faşist darbe döneminde bile görmedim.

Sadece mektuplarda sorun yaşıyoruz, gazete, dergi, kitaplar bile sansürleniyor ve “yasaktır” denilerek verilmiyor. Özgür Gündem’in 21 Mart sayısı bir gerekçe ile yasaktır diyerek verilmedi. Gelen dergilerin de bazılarını zaman zaman, bazılarını ise hiç vermiyorlar. Yıllardır bütün ısrarımıza rağmen bize ait beş kitaptan fazlasını içeri almıyorlar. (...)

Devrimcilerin her çabası, yazdığı bir makale, bir dizgi emektir, onların karşılıksız kalması, “önemsenmemesi” hiçbir devrimcinin kabul edebileceği bir şey değildir. Devrimciler, sosyalistler, ne

kadar farklı düşünseler de ortak paydaları; emeğe saygı, değerlere bağlılık ve sahip çıkma her zaman esastır. Gerçekten bir gazete ve derginin hangi koşullarda ve ne emekle çıktığını, ancak devrimciler bilirler...

Size ayrı ayrı iki tane idari ve mahkeme kararı gönderiyorum... Sizden “Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL” kitabını istiyorum, gönderirseniz sevinirim...

Mart ayı, hem direnişlerin, hem de kırımların ayıdır. Kırımlardaki bütün değerlerimizi saygıyla anıyor, direnişlerimizi de daha harlanarak en yükseklere taşıma ve yaşatma sözüyle, hepinizi selamlıyorum.”

Ahmet Kaya 2 Nolu F Tipi Hapishane Sincan-

“Devrimci basın geç veriliyor zaten. PDD’nin Mart sayısını yeni aldık...

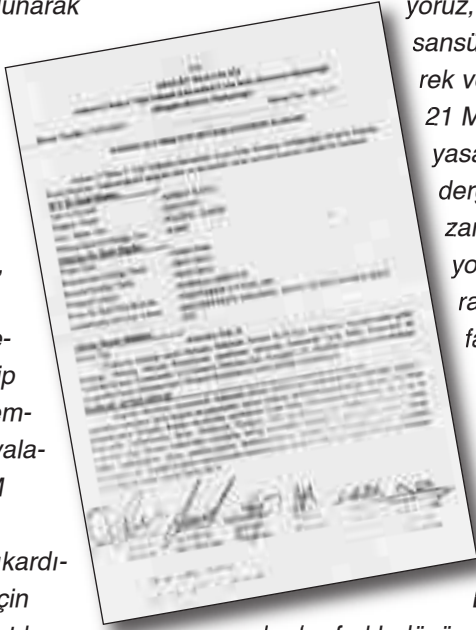
Onun dışında idare, herşeye hücre cezası verir oldu. Eskiden hücre cezasının belli uygulama biçimi varken, artık panoya resim asmaktan ceza veriliyor. Hevaller, newrozda çamaşır ipine ogün Gündem gazetesinde çıkan Öcalan’ın resmini asıp halay çekmişler, idare de bunu gözlemleyip, fotosunu çekip hücre cezası verdi. Gündem’i veren kendileri, onu “suç delili” sayan da kendileri... Tekirdağ’da on kitap sorunu gündemde. Bize yıllarca beş kitap verdiler. Uzun bir süredir de 10 kitap bulundurabiliyoruz. Çok da farklı bir şey yok henüz...”

Zeliha Bulut Sincan Kadın Hapishanesi, Ankara

“Göndermiş olduğunuz takvim ve kartı aldım... “Hücreler” kitabını Kürkcüler (Adana) idaresi, bana vermedi. Şu an onlardadır. Koşullar değişirse ilk işim kitabı okumak olacak.

Sürgün olayına gelince, zaten açlık grevleri sonlanınca, Adalet Bakanlığı’nın rövanşı almaya dönük bir politika izleyeceğini biliyorduk... Amaçlanan, birlikteliğimizi kırmaktı. Dikkat ederse-niz, sürgünler Doğu’dan Batı’ya doğru yaşıyor. Bu da hükümetin “entegre politikası”nın bir parçası olmalı...

Burası T Tipi bir cezaevi. F Tipi standartlarında, ama biraz daha geniş. 11 arkadaş kalıyoruz şu an. Etkinlik olarak haftada bir saat spor var, sohbet için girişimlerimize oldu, ama henüz sonuç alabilmiş değiliz... Su kesintileri yaşıyoruz. Gün içerisinde suya ulaşmak Ferhat’ın dağları delmesi gibi bir uğraş sonucu gerçekleşiyor. Radyomuzu aldılar. El koyduklarını söylediler, ama herhangi bir gerekçeli karar ulaşmadı bize. Yeni bir cezaevi. Henüz siyasi tutsaklara nasıl davranılacağını bilmeyen çalışanlar yoğunlukta. Şu an için önceliğimiz, kendimi-

zi olduğu gibi kabul ettirmek. Bunun dışında gitar çalıyorum, kitap okuyorum. Radyomuza el konulana kadar müzik de dinliyordum. Sanırım kantinde varolan radyoları bizlere satmayı umuyorlar. Malesef almayacağız. Buradan onlara bildirmek isterim: O radyo gelecek!..

Bu arada son gönderilen dergi, önce Kürkçüler'e gitmiş, onlar da buraya yolladılar. Bundan sonra doğrudan bu cezaevine gelirse iyi olur. Dergiler için de teşekkür ediyorum..."

Murat Gül 2 nolu T Tipi Cezaevi A-2 Tekirdağ
* * *

"İlkbaharın siyasal çehresi olan newroz bayarımı vesilesiyle PDD ailesinin newroz bayaramını kutluyorum. Bu bayramın ruhuna uygun olarak meydanlarda sesinize ses katacağım inancıyla merhaba diyorum sizlere..."

Bildiğiniz gibi bana bir mektup yollamıştınız. Ama bu mektup tarafıma verilmedi. Daha önce de bir mektup yolladığınızı tesadüfen öğrendim, Murat Çelik yazıldığın için, ondan haberim çok geç oldu. Neyse verilmeyen mektubun resmi evrakını size yolluyorum... Anayasaya başvurması için avukatıma da yolladım, ama başvurur mu vurmaz mı

bilemiyorum. Zira daha önceden yolladığım bazı dosyalar için başvurmamıştı.

Size yolladığım belge gibi en az 20 tane mektubum verilmedi. O belgeleri Gündem'e de yolladım ama yer vermediler. Ki içeriğin durumunu zaten biliyorsunuz, estirilen suni barış ortamı bakalım ne kadar tutar. Tekrardan sevgi ve selamlarımı yolluyorum."

Ali Murat Çelik 2 nolu F Tipi Hapishane Sincan
* * *

"Değerli dostlar, dışarıdaki hayatımda yakın çevremde politik insanlar vardı, düzenli görüşüyordum, fakat herekese eşit uzaklıktaydım, siz ve sizin gibi düşünenlere çok değer veriyor, saygı gösteriyordum. ...Adresinizi gazeteden görünce, oldukça sevindim. Materyallerinizden uygunluğu dahilinde yararlanmak, içeride kalacağım süreyi faydalı, dürüst ve onurlu bir şekilde geçirmek ve güneşin altında yerimi almak istiyorum... 1993'te Malatya'da çok kısa bir süre yattım. Yan koşuşumuzda yoldaşlarınız vardı.

Benim kaldığım koğuştaki da bir arkadaş çok güzel resim yapıyordu. Bize bir fotoğraf gönderdiler, resmini çizmemizi istediler. İsmi Nilgün Gök'tü. Yirmi yıl oldu, bu devrimci kadını unutmamam. Severeke çizdik ve hayatını öğrenince onurlandık... Remzi Basalak, Nilgün Gök, İsmail Cüneyt, M. Fatih Öktülmüş gibi büyük devrimcileri, "Adressiz Sorgular"da okuduk, hepsini saygıyla anıyorum.

Dostlar, bana uygunluğu dahilinde düzenli dergi ve kitap gönderir misiniz? Adressiz Sorgular varsa onu da gönderirseniz çok sevinirim. Dergi ekonomik olarak mümkün olmaya-bilir, fakat kitapları göndermeniz iyi olur. Saygılarımla..."

Hıdır Değirmenci E Tipi Kapalı Cezaevi Kastamonu
* * *

"Merhaba Dostlar
İşçinin emekçinin ve devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı 1 Mayısınızı kutluyor, selam ve sevgilerimi iletiyorum."
Resul Kocatürk E Tipi Hapishane Giresun

Yade Meryem'in gözleri

Nevin Berktaş'a verilen "yazı yazmama" cezası üzerine, bu yazı dayanışmak amacıyla kaleme alındı.

30 Mart 2013

Sincan Kadın Hapishanesi Zeliha Bulut

Yade Meryem'i kütüphaneye çıkışlarımızda tanıdım. İlk dikkatimi çeken gözleri oldu.

Kaşları birbirine yakın, göz kapakları azıcık perde olmuş resimde, aslında öyle değil. Şehit oğlu Sait gibi acıyı sevgiyle harmanlamış, bir derdi gizli gözlerinin ardında. İnsan çok uzun süre bakamıyor Yade Meryem'in gözlerine. Ya sarılıp doyusya ağlamak, ya da benim asimile olmuş kıt Kürtçemle "Beje Yade" diyesi geliyor.

Buranın yerlisi olunca insan, analara, çocuklara hasret kalıyor. Yade Meryem, anneme, Kürt analarına hasretimin elçisi oluyor.

Hiç Türkçe bilmiyor. Bir saat kütüphanedeki birlikteliğimizde, önce bizi uzun uzun süzdü; acılı gözleri, gözlerimizde aradığını bulduğunda konuşmaya başladı.

Ben asimile olmuş Kürtlerin içinde en şanslı olarak, bir-iki kelime Kürtçe anlıyorken, onun sayesinde artık konuşmaya başladım.

Yade Meryem, geçtiğimiz yıl Batman Hapishanesi'nden bir gurup arkadaşımızla sürgün geldi buraya. Yer olmadığı için üç kişilik hücrede dört kişi kalıyorlar.

Yade'mizin tecride alışması zaman aldı. Türkçe bilmediği için kaldığı hücredeki arkadaşları ona yardımcı oluyor.

Yade Meryem'in yaşı 50'nin üzerinde. Bana sorarsanız benimle emsal. Kaldığı hü-

rede radyo başucunda. Denge Mezopotamya'da kulağı. Gündemi takip ediyor, bizimle tartışıyor.

Yade Meryem'le açlık grevleri sürecinde görüştüğümüzde, kahverengi gözlerinde hüznün vardı. Yaralı bir ceylan gibi acı çekiyor, acıyı

gözlerimizde dindirmek istercesine bakıyordu.

Radyodan Dersim'de eylem yapan gerilla birliğinden bir grubun ayrı düştüğünü duymuş. Heval Hevidar'a çağrılar yapılmıyormuş. Bir haftadır kendisinden haber alınamayan grup komutanı heval Havidar, Yade Meryem'in gerilladaki üçüncü çocuğu...

Yade Meryem'in boğazına bir el yapışmış sanki, içtiği su, yediği yemek aşağıya inmiyor, o yumruk inmesine izin vermiyor.

Yade; "Hevidarım yaralıdır" diyor.

"Olur mu ana, belki aksilik olmuştur" diyoruz.

"Öyleyse niye haber yoktur" diye sorduğunda, biz birşeyler bulup anlatmaya, acısını dindirmeye çalışıyoruz. Olmuyor!

Yade Meryem anlamış olacak ki, "ona bir şey oldu" diyor.

Ne hücredeki arkadaşları, ne de biz bildiğimizi söyleyemiyoruz.

"Heval Hevidar, şehittir" diyemiyoruz. Dilimiz varmıyor. Bakışlarımızı gözlerinden kaçırdığımızda, anlamaz sanıyoruz. Oysa bir ana anlamaz mı? İki oğlunu şehit vermiş bir ana sezmez mi?

Azadiye Welat gazetesinde kızının ölüm ilanını gördükten sonra, bize Hevidar'ı nasıl yıkadığını, yolculadığını anlatıyor.

Kürt anaları, acıların katmerliseni şimdi F Tiplerinde yaşıyor.

Hayat onlara dirilişi, direnişin içinde aramayı öğütlüyor.

Yade Meryem, elli küsür yaşında. Üç çocuğun acısını yüreğine gömüp, hücrelerinde Kürtçe okumayazma öğreniyor.

Biz onların çocukları, genç kadınlar, tecrite karşı yaşamın her anında tıpkı analarımız gibi, kendimizi eğiterek, direnişimizi çoğaltıyoruz.

Avrupa'da mülteci direnişi

Başta Almanya olmak üzere Avrupa'da gerçekleşen mülteci direnişi ile ilgili olarak, bu direnişin başını çekenlerden Turgay Ulu'nun, direnişin bir yılını değerlendiren yazısını kısaltarak yayınlıyoruz.

Almanya'da ve genel olarak Avrupa'da mültecilerin içinde yaşadığı insanlık dışı koşullara karşı başlatmış olduğumuz direniş, bir yılı geride bırakmak üzere. Daha önce de Almanya'da çeşitli direniş ve kampanyalar olmuştu. Ancak bu direniş, bir yıldır hiç sokaktan çekilmeyen bir direniş oldu.

Önce lokal düzeyde mülteci kamplarında yürüyüş yapmak, bildiri dağıtmak, kantin işgal etmek, çadır kurmak, açlık grevi gibi modellerle direndik. Ancak bunlar yeterli değildi. Çünkü Almanya'daki mülteci politikaları bir merkezden ve belli kanunlarla yönetiliyor...

Bir yıl önce üç başlık altında topladığımız somut taleplerimizle Berlin'e yürüme kararı aldık... Tarihteki bütün isyanlar gibi biz de isyanımızı merkeze doğru başlattık. Berlin'e yürümek aynı zamanda Almanya'nın değişik yerlerinde bulunan tüm kampların ve tüm mültecilerin dikkatini çekmek içindi... Yol boyunca mülteci kamplarını ziyaret ettik. İzbe köşelerde bulunan bu mülteci kamplarında yaşanan kölelik koşullarını açığa çıkardık.

Mülteciler, onyıllarca bu izolasyon kamplarında

bekliyorlardı ve bu, çeşitli psikolojik problemler yaşamalarına yol açıyordu. Çok sayıda intihar ve intihar girişimleri oluyordu. Bizim yürüyüşümüz de Würzburg'ta gerçekleşen bir ölüm olayıyla başladı. İranlı bir mülteci olan Muhammed, kendisini asmıştı...

İki koldan gerçekleştirdiğimiz yürüyüş ve otobüs turu, Berlin'de birleşerek, Oranienplatz'daki çadır direnişine dönüştü. Bir grup arkadaş Brandenburgertor'da açlık grevi yaptılar.

Direnişimizin Berlin aşamasında parlamento ile de birçok defa görüşmelerimiz oldu. Bir yıllık direniş sayesinde bazı eyaletlerde, eyalet dışına çıkma yasağı kaldırıldı. Ancak bütün Almanya'da kaldırılmadı. Bazı kampların kapanmasını sağladık...

Bu bir yıl içinde sınır dışı etmelerin gerçekleştirildiği konsoloslukları işgal ettik. Bu eylemler sırasında biber gazlı ve bezbol sopalı polis saldırılarına uğradık. Berlin'de büyük bir okul işgal ettik. Bu işgal yerlerimiz var olmaya devam ediyor. (Berlin'deki işgal edilen okula da nisan ayında polis saldırısı gerçekleşti -PDD)

Bizim direnişimiz emperyalist ve haksız savaşlara karşı bir direniştir. Çünkü mültecilik gerçeğini ortaya çıkartan en önemli neden haksız savaşlardır. AB yasalarında "her insanın serbest dolaşım hakkı var" diyor. Cenevre sözleşmesinde; "her insanın can güvenliği nedeniyle, başka bir ülkeye sığınma hakkı vardır" diye yazıyor. Ancak Avrupa çapında mültecilere uygulanan sistem tam bir cezalandırma yöntemi. Bu sistemin, cezalandırma merkezleri olan hapishanelerden hiç bir farkı yoktur...

Devlet, bizim eylemlerimizden rahatsız olmuştu, çünkü biz onların gizli tutmaya çalıştığı sömürü ve izolasyon sistemini açığa çıkarıyorduk. Kapalı olan kutunun kapağını sonuna kadar açıyorduk... Diğer yandan kapitalizme entegre olmuş sol ve bürokratlaşmış, hobi aktivitesi yapan muhalefet hareketini de rahatsız ettik...

Direnişimiz sadece

Almanya ile sınırlı kalmadı, Avrupa'ya yayıldı. Avrupa'nın diğer ülkelerinde, bizim direnişimizi örnek alarak benzer eylem modelleri uygulayan direnişler örgütlendi... Sokakta devletsiz, kanunsuz, şeffsiz; kolektif bir hayat sürdürülebileceğini kanıtladık. Toplumun diğer kesimlerinin desteğini aldık. Direniş ortamlarımızda bulunan her insan, bir biçimde bilinçlendi ve politikleşti. Direniş bizi özgürleştirdi...

Kapitalist izolasyon sistemi, toplumun diğer kesimlerini de etkiliyor... Kriz artık merkezlere doğru geliyor. İşsizlik oranı her geçen gün artıyor, emeklilik yaşı yükseltiliyor. Ev kiralarna sürekli zam geliyor...

Dünyanın değişik yerlerinden gelen, değişik kültür ve dillere sahip olan bizler, birbirimizi çok kolay bir şekilde anlıyoruz. Birbirimizin deneyimlerinden öğreniyoruz. Polisler sert çatışmalar yaşadıktan sonra, yaralanmalar ve gözaltılardan sonra müzik eşliğinde dans edebiliyoruz. Bizi bir araya getiren şey, kaybedecek hiç bir şeyimizin olmamasıdır...

Bizi izolasyona mahkum eden yasaları değiştirmeye kadar, sokaklarda direniş ve mücadele yürütmeye devam edeceğiz. Onların dayattığı kölelik hayatını kabul etmiyoruz... Avrupa Birliği ülkeleri mültecilerin hayatlarını daraltmak için ve onları sınır dışı etmek için yeni yasa ve anlaşmalar yapıyor. Biz de bu saldırılara karşı yeni direniş modelleri deniyoruz.

Almanya'daki mülteci kampları, sömürge alanlarının bir simgesidir. Nasıl ki sömürge bölgelerinde insanlar baskı, sömürü ve ölümlerle yüz yüze kalıyorlarsa, buralarda da insanlar benzer bir hayata mahkum ediliyorlar...

İki seçeneğimiz var: Ya izolasyon sistemine boyun eğerek bir korkak köle gibi yaşayacağız, ya da bu sisteme karşı isyan ederek insan gibi yaşamak için mücadele edeceğiz. Boyun eğerek yaşamayı değil, direnerek ve mücadele ederek özgürleşmeyi tercih ediyoruz.

Yaşasın İnsanlaşma Ve Ortaklaşma Mücadelemiz!

19.3.2013, Turgay Ulu

Unutmayacağız!

12 Eylül'ün en karanlık günlerinde dahi ihtilalci komünistlere evlerini ve yüreklerini açanlardan Kumru Akgün, 6 Nisan günü yaşamını yitirdi. 58 yaşında olan Kumru ablamız, Dersim'den İstanbul'a göç eden ailelerdendi.

Doktorlar ölüm nedeni olarak "yüksek tansiyon"u gösterdiler. Fakat o güne dek böyle bir hastalığı olduğunu bile bilmiyordu. Gerçekte hayatını yitiren her işçi-emekçi gibi, onun da katili kapitalizmdi. Yıllar boyunca yokluk içinde büyük zorluklarla yaşam mücadelesi verdi. Bir otobüs durağında baygınlık geçirdiğinde, geciken ambulans, hastane hastane dolaştırılmasına kadar, her aşamada, düzenin yoksula reva gördüğü muameleyi yaşadı.

Ama sevdikleri, dostları çoktu. Cenazesi kalabalık bir kitle tarafından kaldırıldı. Sarıgazi Mezarlığı'na, 10 yıl önce aynı tarihlerde yitirdiği eşinin yanına gömüldü.

Onu, eşi İbrahim abinin yanına uğurladık. Eşi de ihtilalci komünistlerin dostuydu. 12 Eylül'den ölümüne dek, kapıları komünistlere, devrimcilere açık oldu.

Kumru ablamız, en son geçen yıl 1 Mayıs'ta kortejimizdeki yerini almıştı. Bu 1 Mayıs'ta yanımızda olamadı, ama yoldaşları, dostları, tüm engellere rağmen 1 Mayıs'ı kutlama kararlılığını ortaya koydular. Onun gibi emekçiler bu rezil düzende bu şekilde yaşayıp ölmesinler diye mücadelelerini sürdürdüler, sürdürecekler.

Kumru ve İbrahim Akgün'ü unutmayacağız. Ailesinin, sevenlerinin, dostlarının başı sağolsun...

☆ **3 Mayıs 1962- Ankara'da Açlar Yürüyüşü** Yayı-İş Sendikası'nın düzenlediği yürüyüş, işsizliği protesto amacı taşıyordu. 5 bin kadar işçi ve işsiz katıldığı yürüyüşte, Meclis hedeflendi ve polislerle çatışma yaşandı. 300 kişinin gözaltına alındığı eylem, '60'lı yıllardaki yükselişin habercisiydi.

☆ **5 Mayıs 1968- Fransa'da Vietnam savaşı** nedeniyle Amerikan karşıtı gösterilerde 6 öğrencinin tutuklanması üzerine, 30 bin öğrenci Paris'te bariyerler kurarak direnişe geçti. Olaylar üzerine Sorbonne Üniversitesi kapatıldı.

☆ **5 Mayıs 1981- IRA militanı Bobby Sands ölüm orucunda yaşamını yitirdi**

Siyasi tutsaklık hakkı ve tek tip elbisenin kaldırılması talebi başta olmak üzere, yaşam koşullarının iyileştirilmesi ve tecride son verilmesi için IRA militanlarının Maze Cezaevi'nde başlattığı ölüm orucu 217 gün sürdü ve Bobby Sands ile 9 arkadaşı yaşamını yitirdi. Bobby Sands, bu eylem sırasında İrlanda halkından aldığı oylarla milletvekili seçildi. Kitlese ve militan eylemler gerçekleştirildi. Aynı zamanda Ölüm Orucu eyleminin silah olarak kullanıldığı ilk yerlerden biri oldu Maze Cezaevi. Sonrasında bu eylem biçimi ülkemizde de çeşitli aralıklarla devrimci ve komünist tutsaklar tarafından kullanıldı.

☆ **6 Mayıs 1972- Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan idam edildi.**

'68'de gençlik hareketi içinden çıkan devrimci önderler, Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan, THKO'yu kurarak silahlı mücadeleyi başladılar. Yaptıkları eylemler, kamulaştırmalar, boykotlar kısa sürede yankı buldu ve halk içinde sempati topladı. Tabi ki, burjuvazi için de korku kaynağı oldu. 1971 yılına gelindiğinde, iyice sıkışan devlet, 12 Mart askeri darbesini yaptı ve devrimci önderleri yakalama işine girişti. THKO önderleri de darbeden sonra dağlara çekilmeye karar verdi. İlk gerilla bir-

liklerini oluşturmaya başladılar. Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan, bu hazırlıklar içindeyken yakalandı. Her türlü hukuksuzlukla sürdürülen duruşmaların ardından, üçünün idamları onandı. İdama sloganlarla yürüme ve idam sehpasını militanca tekmeleyerek ölüme meydan geleneği, Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un ardından Türkiye Devrimci Hareketi'ne önemli bir miras olarak kaldı.

☆ **9 Mayıs 1974- Almanya'da Kızıl Ordu Fraksiyonu RAF liderlerinden Ulrike Meinhof, Stutgard'da Stammheim cezaevindeki hücresinde katledildi.**

☆ **12 Mayıs 1916-İrlanda ulusal kurtuluş hareketinin liderlerinden Connolly kurşuna dizildi**

☆ **13 Mayıs 1974- Kürt kadın savaşı Leyla Qasım, Irak Baas rejimi tarafından katledildi.**

☆ **17 Mayıs 2002- Aşık Mahzuni Şerif öldü**

☆ **18 Mayıs 1982- Diyarbakır zindanında "Dörtlerin Gecesi" olarak tarihe kazılan eylemde Ferhat Kutay, Mahmut Zengin, Necmi Öner, Eşref Anyık, uygulanan vahşeti kendilerini yakarak protesto ettiler**

☆ **18 Mayıs 1973- TKP-ML'nin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya işkencede katledildi.**

İbrahim Kaypakkaya, Doğu Perinçek'in başını çektiği TİİKP'in oportünist görüşlerini reddederek, devrimci bir kopuş gerçekleştirdi ve TKP-ML'yi kurdu. Büyük oranda Mao'nun fikirlerinden etkilenen Kaypakkaya, devrimin "halk savaşı" stratejisiyle gerçekleştireceğini savundu. Bu doğrultuda kırsal bölgelere çekildi ve köylülük içinde faaliyete başladı. Bu faaliyetler esnasında polisle girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçti. Çok vahşi işkencelere maruz kaldı ve büyük bir direniş sergiledi. Kaypakkaya'nın adı "işkence de ser verip sır vermemek"le özdeşleşti. İhtilalci komünistler 12 Eylül yıllarında işkencehanelerde direniş destanları yazarak Kaypakkaya'nın bu mirasını sahiplendiler ve daha ileriye taşıdılar.

8 Mayıs 1945- Kızıl Bayrak Berlin'de dalgalanıyor!

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı, resmi olarak Almanya'nın Polonya'ya saldırmasıyla 1 Eylül 1939'da başladı. Hitler asıl hedefi olan Sovyetler Birliği'ne saldırıyı, 22 Haziran 1941'de başlattı. 8 Mayıs 1945'de Kızıl Ordu, Berlin'e sosyalizm bayrağını dikti ve insanlık tarihinin en kanlı savaşı, sosyalizm karşısında diz çöktü.

Kızıl Ordu, Berlin'in şehir merkezine kadar gelmişti. Hitler, 30 Nisan'da intihar etmişti, ancak geride kalan Alman generaler, başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerle anlaşma yapmak ve sosyalist SB'ye karşı savaşa devam etmek için hazırlık yapıyorlardı. Bu süre içinde Nazi generallerin ve Gestapo şeflerinin önemli bir kısmı ABD'ye teslim olmak için yarışa girmişlerdi.

Berlin'i işgal eden Sovyet ordusuydu, bu nedenle Alman ordusu adına teslim anlaşmasının da SB ile imzalanması gerekiyordu. Almanlar bu anlaşmayı, ancak Stalin'in zorlaması ve her türden manevralarını boşa çıkarması ile 7 Mayıs günü imzalamak zorunda kaldılar.

Ve 8 Mayıs 1945, insanlığın yüreğine savaşın bitimi, faşizmin yenilgisi ve sosyalizmin kazanımı olarak kazındı. Ancak emperyalistlerin sosyalist SB'ye ve savaşın mimarı Stalin'e saldırıları bitmedi. Bugün Stalin'e dönük iftira ve karalama kampanyalarının bu kadar yaygın ve etkili olmasının en önemli sebebi, Stalin'in emperyalistlerin sosyalizmi yenmek için en önemli araç olarak devreye soktuğu faşizmi yerle bir etmiş olması ve tüm dünyada sosyalizmi kitleler için umut haline getirmesidir.

☆ **19 Mayıs 1895- Kübalı devrimci şair Jose Marti öldürüldü**

☆ **Mayıs 1968-Fransa'da 68 Eylemleri**

Dünyayı etkisi altına alan '68 Baharı, barikat savaşlarından, genel grevlere, okul işgallerinden, silahlı eylemlere kadar çeşitlilikte sürdü ve birçok ülkede, devrimci örgütlerin ilk önderlerini bağrından çıkardı. Eylemler, Vietnam'ı işgal eden ABD'de savaşa katılmak istemeyen gençlerin direnişiyle başladı. Vietnam halkının haklı savaşı destekleniyor ve ABD'nin derhal çekilmesi isteniyordu. Dalga dalga yayılan bu hareket Fransa'da da yankısını buldu. 10 Mayıs'ta Paris'te devrimci öğrencilerin kurduğu barikatlara polisler ve faşistler saldırınca, işçi sınıfı öğrencilere destek vermek için harekete geçti. 1 milyon işçinin ve emekçinin katıldığı mitingle, saldırılar protesto edildi, grevler tüm ülkeye yayıldı. Köylüler de destek için harekete geçip büyük mitingler düzenlediler. '68 hareketi Türkiye'nin de gençlik hareketini yoğun bir şekilde etkiledi ve ilk devrimci önderlerin, örgütlerin çıkmasında önemli bir rol oynadı.

☆ **28 Mayıs 1980- Çorum'da devlet destekli sivil faşistler, Alevilere katliam yaptılar.**

☆ **28 Mayıs 1991- Etiyopya devrimi zafere ulaştı.**

☆ **30 Mayıs 1431- Fransa'da Jeanne d'Arc büyü-cülük suçuyla yargılandı ve yakıldı.**

☆ **31 Mayıs 1971- Nurhak Direnişi**

Malatya'nın Akçadağ civarında bulunan 20 kişilik THKO grubu Kürecik'teki ABD radar üssüne doğru harekete geçtiler. Asker tarafından kuşatıldıklarında girdikleri çatışma sonucunda THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alparslan Özdoğan şehit düştü.

Mayıs ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

Mayıs 1980-Serdar Yılmaz

Kartal'da yıldırım düşmesi sonucu şehit olan Serdar, çalışkan ve fedakar bir kadro, işçiler ve emekçilerle kurduğu yakın ilişkilerle, örgüte kadrolar kazandırmış iyi bir komünistti.

10 Mayıs 1976-Fevzi Aslansoy

12 Mart sonrasında Ankara üniversite gençliğinin önde gelen militanlarındandı. Onun bu karakterini iyi bilen polis, sivil faşistleri devreye sokarak Fevzi'ye kurşunlatarak katletti.

PKK gerillaları “çekilme”ye başladı “Çözüm süreci” ve emperyalist savaş

“Silahlı mı, silahsız mı”, “muhatap meclis mi, hükümet mi”, “yasal dayanağı olacak mı, olmayacak mı” derken, PKK silahlı güçlerini, 8 Mayıs’tan itibaren Türkiye’nin sınırları dışına çekeceğini açıkladı. Ve o tarihten itibaren çekilme resmen başlamış oldu. Bu sürenin 3-4 ay içinde tamamlanacağı, yani sonbaharda biteceği söyleniyor.

Öcalan ile BDP heyetleri arasında yapılan görüşmeler ve Öcalan’ın Newroz’da okunan mesajıyla, PKK’nin silahlı güçlerini sınırötesine çekeceği konusu gündemin ilk sırasına oturmuştu. Nasıl ve ne zaman gidecekleri, hangi güzergahı izleyecekleri, bunun ne kadar süreceği, TSK’nın bu gidişe göz yumup yummayacağı üzerine tartışmalar günlerdir sürüyordu.

Önceleri, “geldikleri gibi giderler” diyen, gidişlerinde herhangi bir müdahalenin olmayacağını söyleyen ve bu konuda güvenceler veren Başbakan Erdoğan, daha sonra “silahlarını mağaraya bırakıp gitsinler” demeye başladı. Bunu da, gerillaların silahlı bir şekilde çıkmaları durumunda, devletin kolluk güçleriyle çatışma ihtimaline bağladı. Belli ki, bu şekilde gidişe açıktan onay vermenin onu zor durumda bırakacağı, hatta daha sonra “suç” işlemekle itham edileceği korkusu belirmişti. “TSK tabi ki silahlı güçleri gördüğünde ateş açacaktır” diyerek, silahsız gitmeleri gerektiğini yineleyip durdu.

Aslında bu da onu kurtarmıyordu. Varolan yasalara göre, silahsız çıkışa göz yumulması da “suç”tu!

O yüzden PKK yasal güvence istiyor, fakat AKP, muhataplarının meclis değil, kendileri olduğunu söylüyordu. Bunda meclisten böyle bir yasayı çıkaramama endişesi kadar, meseleyi yasal zemine oturtmama çabası da vardı. Onların asıl kilitlendikleri şey, PKK’nin silahsızlanması olduğu için, daha net ifade ile PKK’nin Türkiye topraklarında silahsız hale gelmesi amaçlandığından, ısrarla “silahsız çıkış” üzerinde duruldu.

Kandil’den gelen açıklama

Silahlı ya da silahsız PKK gerçekten çekilecek miydi? PKK liderleri, Öcalan’ın sözünü dinleyecekler miydi? KCK Yönetim Kurulu Başkanı Murat Karayılan, yönetim olarak Öcalan’ın önerilerinde hemfikir olduklarını, fakat “orta kademe”de sorunlar çıkabileceğini ifade etmişti. Öcalan’ın ilk yakalandığı dönemde yaşandığı gibi (Dersim vb.) bazı birlikler çekilme kararını onaylamaz, farklı bir tutum takınabilirler miydi?

İmralı-Kandil arasında mekik dokuyan BDP heyetinden Sırrı Süreyya Önder’in, gazetecilere Kandil’den yapılacak açıklamanın tarihini vermesi, bütün gözleri Kandil’e çevirdi. Ve açıklamanın yapılacağı 25 Nisan günü için hazırlıklar yapıldı. Burjuva medyanın en bilinen isimleri yollara düştüler. Güney Kürdistan’ın Kandil kasabası, o güne dek hiç görmediği kadar ünlü gazetecilerle doldu taşı. Reuters, BBC, El Cezire gibi uluslararası basın kuruluşlarının da olduğu 100 civarın-

daki gazeteci, kamyonetlerle Kandil dağına taşındı. Ve beklenen açıklama, insansız hava aracı Heron’ların uçuşundan dolayı biraz gecikmeli de olsa, yapıldı.

Açıklamayı KCK adına yapan Murat Karayılan, “Öcalan’ın, güçlerimizin sınır dışına çekilme çağrısını tereddütsüz yerine getireceğiz” dedi. Fakat herhangi bir müdahale durumunda “meşru müdafaa hakları”nı kullanacaklarını ve çekilmenin derhal durdurulacağını da ekledi. Böylece o çok merak edilen “silahlı mı silahsız mı” sorusuna da yanıt vermiş oldu. Çekilme tarihi olarak da 8 Mayıs’ı veren Karayılan, “gruplar halinde kademeli bir şekilde” Kandil’e çekileceklerini belirtti. Federal Kürt Hükümeti’nden de “gerilla güçlerinin resmi varlığına gereken anlayışı göstermelerini beklediklerini” söyledi.

Karayılan “süreci” üç aşamalı gördüklerini, çekilme ile birlikte ilk aşamanın tamamlandığını, ikinci aşamanın “demokratik bir anayasa”, üçüncü ve son aşamanın ise “silahsızlanma” olacağını belirtti. Bu aşamanın Öcalan’ın özgür bırakılması ile sonlanacağına vurgu yaptı.

Emperyalistler ve işbirlikçiler “çekilme”yi sevinçle karşıladı

Karayılan’ın açıklamaları, “çözüm süreci”nin arkasında yer alan ABD ve AB emperyalistlerini ve işbirlikçileri Federal Kürt Bölge Yönetimi ile AKP Hükümetini oldukça memnun etti. Arka arkaya açıklamalarda bulundular.

Murat Karayılan basın toplantısında; “Başta ABD, AB, Rusya olmak üzere tüm uluslararası güçleri Kürt sorununun çözümüne dönük başlattığımız bu hamlenin başarısı için destek sunmaya çağırıyoruz” demişti. Bu çağrıya ABD ve AB’den hemen yanıt geldi.

Zaten daha süreç başlar başlamaz ABD ve AB, desteğini açıkça ortaya koymuştu. PKK’nin “çekilme” kararını açıklamasının ardından da, “Beyaz Saray”dan destek mesajı yineleni: “Başkan Obama’nın daha önce söylediği gibi, Türkiye halkına 30 yıldan fazla bir süredir birçok acı ve kedere neden olan bir mücadelenin barışçıl şekilde çözüm çabalarını alkışlıyoruz.”

AB Genişleme Komiseri sözcüsü ise, çekilme kararından memnuniyetlerini şöyle belirtti: “Bu karar, terörün sona ermesi ve Türkiye’nin tüm vatandaşlarına barış ve refah getirilmesi yolunda yeni bir adımdır.” Ardından Avrupa Parlamentosu PKK’yi

Kürt hareketi, bugün fiilen kullandığı hakları da, ulusal ve uluslararası kurumların raporlarında geçen talepleri de, 30 yıldır yürüttüğü mücadele üzerinden elde etti. Fakat bu kazanımların garanti altına alınması, yeni kazanımlarla çoğaltılması, mücadelenin hiçbir emperyalist güce dayanmadan aynı kararlılıkla sürdürülmesine ve devrimle taçlandırılmasına bağlıdır. Bunun dışındaki tüm “çözüm”ler, varolan kazanımları da kaybetme tehlikesini bağrında taşır.

“terörist örgüt” olmaktan çıkaran bir rapor sundu.

Fakat Rusya’dan herhangi bir açıklama gelmedi. Bölgedeki en güçlü ülke olan İran’dan ise, süreçten rahatsız olduğuna dair haberler vardı. Resmi bir açıklama yapılmamakla birlikte, İran radyosu, “çözüm süreci”ni “*emperyalist-siyonist bir proje*” olarak tanımlıyordu. “İran merkezli anti-emperyalist, anti-siyonist direnişe karşı Batı emperyalizminin kirli oyunu” diyor-du.

Murat Karayılan’la röportaj yapan Türk gazetecilerinden Aslı Aydıntaşbaş, Milliyet’teki köşesinde, İran’ın PKK’ye Türkiye’den çekilmemesi için ağır silahlar dahil her türlü destek teklif ettiğini, fakat bu “ahlaksız teklif”in PKK tarafından reddedildiğini yazdı. Karayılan’ın da bu bilgiyi ima yoluyla doğruladığını belirtti.

Diğer yandan Murat Karayılan, açıklamasında, Federe Kürt Bölgesi’nden “gerilla güçlerinin resmi varlığına, gereken anlayışı göstermelerini” istemişti. Barzani’nin bu süreci ABD ve Türkiye ile birlikte ördükleri biliniyordu. Burjuva basında özellikle Neçirvan Barzani’nin sürecin önemli bir aktörü olduğu, geçmişte Talabani’nin rolünü oynadığı yazıldı. (Bkz Cengiz Çandar, Radikal, 28 Nisan 2013) Zaten Neçirvan Barzani, kısa bir süre önce Türkiye’yi ziyaret etmiş, ayrıca BDP’li vekillerle de görüşmüştü. İmralı’ya giden BDP heyeti de, Öcalan’ın mesajlarını Kandil’e ilet-

Bu “çözüm süreci”nin arkasında kimlerin yer aldığı; kimlerin memnun, kimlerin rahatsız olduğundan, kimlerin alkışlayıp, kimlerin ateş püskürdüğünden de kolayca anlaşılıyordu. Hal böyleyken hala sürecin emperyalistlerden “bağımsız”, dünyada ve bölgede oluşan emperyalist-gerici “eksen”lere karşı olduğunu ileri sürenler çıkabiliyor.

meden önce Erbil’i ziyaret etmişler, başta Barzani olmak üzere Güney Kürdistan’daki yetkililerle görüşmüşler yapmışlardı.

Kısacası, bu “çözüm süreci”nin arkasında kimlerin yer aldığı; kimlerin memnun, kimlerin rahatsız olduğundan, kimlerin alkışlayıp, kimlerin ateş püskürdüğünden de kolayca anlaşılıyordu. Hal böyleyken hala sürecin emperyalistlerden “bağımsız”, dünyada ve bölgede oluşan emperyalist-gerici “eksen”lere karşı olduğunu ileri sürenler çıkabiliyor.

Süreç, bölgedeki emperyalist savaşıyla bağlantılıdır

AKP ve BDP’ye yakın köşe yazarları, aydınlar, “çözüm süreci”ni emperyalistlerden ve onların bölgeye dönük hesaplarından bağımsız, hatta hepsine karşı “yerli bir proje” olarak lanse ediyorlar ve bu doğrultuda yoğun bir propaganda faaliyeti içindeler. Fakat ne gariptir ki, bu kesimler bile, “süreç”ten en çok rahatsız olan ülkenin İran olduğunu itiraf ediyorlar. Örneğin bir dönem Başbakanın basın danışmanlığını da yapan Arif Beki, Radikal’deki köşesinde diyor ki, “PKK’nin silahlı mücadeleden çekilmesini en çok istemeyen ülke İran. Çünkü hem Türkiye’ye karşı kalışçe kullandığı bir silah elinden gitmiş olacak, hem de o silah bu sefer kendisine karşı dönecek!”

Bu tamamen “yerli” olan proje, ABD’nin hedefe çaktığı, bölgedeki “baş düşmanı” İran’ı bu kadar rahatsız ediyor, ama nasıl oluyorsa, ABD’den

bağımsız yürütülüyor! Adeta “ABD’ye rağmen ABD için” üretilmiş “yerli bir proje”! Bir yandan da PKK’nin İran’a karşı kullanılacağı böylesine açık biçimde dillendiriliyor. Bu, PKK’nin silahsızlanmasını sadece Türkiye için istemekten, diğer parçalarda ise silahlı bir güç olarak varlığını korumasından, hatta onlara karşı savaşmasından yana olmaktan, başka bir anlama gelebilir mi?

Bu konuda Gündem yazarları da AKP’lilerden geri kalmıyor. Örneğin Veysi Sarısözen, yazısına “Kürt sorunu uluslararası bir sorun. Öyle böyle de değil, dünyanın en büyük devletlerinin düğümlediği petrol, gaz ve su havzasının kalbi Kürdistan. Savaşlar bu bölgede sürüyor” diye başlayıp, bu “uluslararası sorun”un “uluslararası güçler”den, yani emperyalizmden ve sürmekte olan savaştan bağımsız bir şekilde yürütüldüğünü kanıtlamaya çalışıyor. Süreci, Öcalan’ın “inisiyatif kullanıp AKP’ye yazdığı mektup”la başlatabiliyor. Sanki Öcalan daha önce AKP’ye hiç mektup yazmamış gibi! Oysa Erdoğan’a, Gül’e defalarca yazdığı biliniyor. Peki, onlar başka zaman değil de, neden şimdi Öcalan’ın mektubuna icabet ettiler? ABD’nin icazetiyle kurulan bir parti, böyle bir adımı onun onayı ve bilgisi olmadan atabilir mi?

Sarısözen, bu şekilde AKP’yi de, Türk egemen sınıflarını da emperyalizmden bağımsızmış gibi göstererek akladığının ne kadar farkında bilinmez. Ama asıl can alıcı soruyu,

Komünistlerin, devrimcilerin “çözüm süreci”ne dönük eleştirileri, Kürt hareketini rahatsız ediyor. Onlar, devrimcilerin tümünden kendilerini desteklemelerini istiyorlar. Öyle ki, birçok reformist parti, hatta kimi devrimci örgütler, uzunca bir süredir Kürt hareketine yedeklenmiş olmasına, HDK diye kurumsal bir yapı oluşturmalarına rağmen, bunu yeterli bulmuyorlar, herkesin kendileri gibi düşünüp hareket etmesini istiyorlar. Devrimci hareketin dönemsel güçsüzlüğünü de kullanarak yüklenip duruyorlar.

Kendilerine “solcu”, “sosyalist” diyen kişi ve kurumlar da, bu koroya katılmış durumda. Hepsi devrimcilere akıl vermeye kalkıyor. Onları, burjuvazinin son dönemki moda sözüyle “zamanın ruhu”nu okuyamamakla, dogmatiklikle suçluyorlar. ML’yi reddedeli yıllar geçmiş olmasına rağmen, tarihteki “sol komünistler”le özdeşleştirip, Lenin’i referans gösteriyorlar. Emperyalistlerle ve işbirlikçileriyle uzlaşmayı, Lenin’in “hiç uzlaşma olmayacak mı” makalesiyle çürütmeye çalışıyorlar. Egemen kesimler arasındaki çelişkilerden devrimci bir tarzda yararlanma politikası ile onlarla uzlaşmayı aynı şeylermiş gibi gösterip, bilinçli bir çarpıtma yapıyorlar.

Sanki ML’ler, hiçbir durumda “uzlaşmaya” yanaşmayan bir düzlükle hareket ediyorlar, ya da “uzlaşma”nın kimle, nasıl, hangi amaçlarla yapıldığını göremeyecek kadar körler!

“Hiç uzlaşma olmayacak mı?”

Oysa uzlaşma vardır, uzlaşma vardır. Ve ML olmanın en önemli kıstaslarından biri, bunlar arasındaki ayrımı görebilmektir. Bu vesile ile Lenin’in ünlü “Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı” kitabında, “Hiç uzlaşma olmayacak mı?” makalesinden uzunca bir bölümü aynen aktarıyoruz:

“Elbette şu ya da bu ‘uzlaşma’nın gerçek niteliğini saptamak için çok büyük çabanın gerekli olduğu tek tük son derece zor ve karmaşık durumlar vardır. Tıpkı bir cinayetin tamamen haklı, hatta zorunlu bir cinayet mi olduğu (örneğin nefsi müdafaa) yoksa bir ihmal, hatta ustaca hazırlanan bir plan sonucu mu işlendiğini saptamanın zor olması gibi. Politikada bazen sınıflar ve partiler arasında son derece karmaşık ulusal ve uluslararası ilişkilerin söz konusu olduğu, herhangi bir grevde varılan bir ‘uzlaşma’nın haklı mı olduğu, yoksa bunun bir grev kırıcısının, hain bir liderin haince ‘uzlaşması’ mı olduğu sorunundan çok daha karmaşık durumların olacağı kendiliğinden anlaşılır. Bütün bu durumlar için bir reçete, ya da bir genel kural bulmaya kalkışmak, saçmalıktır. Her özel durumda doğru yolu bulabilmek için insanın kendi aklını kullanması gerekir. Parti örgütünün ve bu adı almayı hak etmiş parti liderlerinin önemi de zaten... karmaşık siyasal sorunları çabucak ve doğru çözmek için gerekli bilgileri, gerekli

deneyimleri ve yanı sıra gerekli siyasal içgüdüdü edinmekten ibarettir.

Saf ve tamamen deneyimsiz insanlar, uzlaşmaz bir mücadele yürüttüğümüz ve yürütmemiz gereken oportünizm ile devrimci Marksizm ya da komünizm arasındaki bütün sınırların silinmesi için, genel olarak uzlaşmaların caizliğini kabul etmenin yeteceğini sanıyorlar... Tarihin her özel ya da özgül anında karşımıza çıkan pratik-siyasal sorunlarda, devrimci sınıf için uğursuz oportünizmi cisimleştiren, kabul edilmesi olanaksız, ihanet niteliğindeki uzlaşmaları ayırt etmek ve bütün güçleri bunların teşhir edilmesine, bu uzlaşmalara karşı mücadeleye yoğunlaştırmak önemlidir. (Komünizmin Çocukluk Hastalığı, İnter yayınları, sf 66-67)

Hatırlanacaktır, 2008 yılında “Kürt açılımı” yapıldığı zaman da komünist ve devrimcilerin bu konudaki eleştirisi ve uyarıları, yine aynı kesimler tarafından büyük bir öfkeyle karşılanmış ve saldırıya geçilmişti. Fakat “Kürt açılımı” fiyasko ile sonuçlanınca, bizlerin değerlendirmelerini aynen tekrarlamaya başladılar. Ama tabi aylar sonra... Ve “açılım”ı neden destekledikleri, ona karşı çıkanlara neden saldırdıklarına dair tek bir açıklama, özeleştirisi yapmadan...

Benzer bir durumu “çözüm süreci”nin olası bir tikanışında yeniden yaşamak, bizleri şaşırtmayacaktır. Çünkü bu, bir siyaset yapma biçimi, bir tarz haline gelmiştir.

yazının sonunda soruyor: “Bu durumda Kürt halkı, ABD, AB, İsrail ve Türkiye ekseninde Rusya, Çin ve İran eksenine karşı tutum almış olmuyor mu?” “Hayır olmuyor” diye yanıtlıyor tabii ve bunu şöyle temellendiriyor: “Bölgesel savaş, bütün Kürdistan kentlerinin yıkımı demektir... O nedenle Kuzey’in Güney’in ve Doğu’nun Kürtleri böyle bir savaşa karşı çıkacaklardır.” (17 Nisan 2013, Gündem)

En başta temel bir noktayı düzeltelim: Şu ya da bu emperyalist-gerici eksende saf tutanlar, “halklar” değil, o ülkelerin “egemenleri” yani burjuvaları ve onların sözcüleri olmuştur her zaman. Egemenler, halka danışıp da saf belirlemezler, aksine önce saf belirleyip, sonra elindeki çeşitli aygıtlarla halkı kandırıp yönlendirmeye çalışırlar. Böyle bir savaşta halkların çıkarı yoktur zaten. Dolayısıyla Kürt halkının da, şu ya da bu eksende yer alması mümkün değildir. Fakat Kürt burjuvaları, her parçada farklı “eksen”lerde yer alabilirler. Hem de diğer parçalardaki Kürt halkını zorda bırakma pahasına...

Örneğin Barzani, Suriye’de özerklik ilan eden Batı Kürdistan’a sınırlarını kapatarak, izole etmeye kalkmadı mı? PYD’nin Esad rejimine de, ABD destekli Suriyeli muhaliflere de eşit mesafede duran politikasına karşı, adeta onları cezalandırmaya, içlerini karıştırmaya çalışmadı mı? Ve daha da önemlisi, İmralı-MİT görüşmeleri başladıktan hemen sonra, Öcalan, kardeşi aracılığıyla PYD’ye haber gönderip, Suriyeli muhaliflerle ittifak yapmalarını ve Esad’a karşı savaşmalarını istemedi mi? Ardından PYD, “iki tarafa da mesafeli” tutumundan vazgeçip, Suriyeli muhaliflerle ittifak kurmadı mı?

Ortada bu kadar somut gelişmeler varken, Kürt burjuvalarının (halkının değil!) her iki emperyalist eksene karşı “bağımsız” bir tutum alacaklarını iddia etmek, gerçekleri tersyüz etmektir.

O Barzani ki, ‘90’lı yıllarda Türk egemenleriyle birlikte PKK’ye savaş açmış, silahlı çatışmalara girmişti. Türk egemenleri tarafından kabul görmeyi, Türkiye’nin verdiği pasaportla dolaşmayı, ancak bu şekilde elde etmişti. Şu anki “Federe Kürt Bölgesi” de ABD’nin Irak işgali üzerinden, onun icazetiyle kuruldu. Irak işgali sırasında ABD’ye sunulan desteğin, dahası onunla birlikte Irak halkına karşı savaşmanın karşılığı oldu.

Bizzat ABD’nin ürünü olan AKP Hükümeti ve yine ABD’nin kurduğu Kürt Federe Devleti’nin birlikte yürüttükleri “çözüm süreci”nin, ABD’den, onun Ortadoğu’daki planlarından bağımsız bir şekilde

Şu ya da bu emperyalist-gerici eksende saf tutanlar, “halklar” değil, o ülkelerin “egemenleri” yani burjuvaları ve onların sözcüleri olmuştur her zaman.

Egemenler, halka danışıp da saf belirlemezler, aksine önce saf belirleyip, sonra elindeki çeşitli aygıtlarla halkı kandırıp yönlendirmeye çalışırlar. Böyle bir savaşta halkların çıkarı yoktur zaten.

Dolayısıyla Kürt halkının da, şu ya da bu eksende yer alması mümkün değildir. Fakat Kürt burjuvaları, her parçada farklı “eksen”lerde yer alabilirler. Hem de diğer parçalardaki Kürt halkını zorda bırakma pahasına... Barzani, Suriye’de özerklik ilan eden Batı Kürdistan’a sınırlarını kapatarak, izole etmeye kalkmadı mı?

gerçekleşmesi mümkün olabilir mi? Bu, eşyanın doğasına aykırıdır.

“Türkiye’de silahsız, üç parçada silahlı”

Aynı Sarısözen, 28 Nisan’daki yazısında şunları söylüyor:

“Türkiye savaşı sürdürerek, PKK’yi adım adım NATO, ABD, AB, İsrail karşıtı Rusya, Çin ittifakının saflarında yer almaya doğru zorlamaya başlayınca, NATO stratejistlerinin akılları başlarına gelmeye başladı. Hiç kuşku yok, Türk Genelkurmayı da, MİT de en az onlar kadar durumu kavradı.”

Tabi hemen arkasından ekliyor; “asıl kavrayan Öcalan oldu!” Ve “çözüm süreci” ile tüm bölgeyi kapsayacak olan savaşın bu şekilde önlendiğini iddia ediyor: “Öcalan yalnızca kendi halkını iki eksen arasındaki savaşın ‘dışına’ çekmekle kalmıyor, muhtemel bir İran-Irak-İsrail-Türkiye savaşına karşı da özellikle Kuzey Kürdistan’da muazzam bir ‘barış barajı’ inşa etmiş oluyor.” (17 Nisan 2013, Gündem)

Buradan hareketle, “Nobel barış ödülü”nün Erdoğan ve Öcalan arasında paylaşabileceği temennisinde bulunuyor. (Bu ödülün geçtiğimiz yıl Obama’ya verildiğini hatırlatalım.)

Murat Karayılan ise, Kandil’deki “çekilme” açıklamasının ardından, Türkiye’den giden gazetecilerle yaptığı röportajında, **“Türkiye’ye karşı olan birçok ülke var... O kapılar bize açıktı... Türkiye de durumu fark etti, AKP düşünerek zekice hareket etti. Benim yazdığım mektuba olumlu cevap geldi ve bu politika bir devlet kararı haline geldi”** diyor. (28 Nisan 2013, Gündem)

Karayılan’a göre, onun mektubu ile süreç başlamış! Bölgede başta İran olmak üzere Türkiye’ye karşı olan güçlerin varlığına dikkat çekerek, **“tercihlerini Türkiye’den yana yaptıklarını”** belirtiyor. **Bu konjonktürde tercihin Türkiye’den yana yapılması, bölgesel olarak İran’a karşı İsrail’den, küresel olarak Çin-Rusya’ya karşı ABD-AB ekseninden yana yapmaktır. Bunun başka bir izahı yoktur.**

Oysa Karayılan, bundan yaklaşık iki yıl önce, 10 Ağustos 2011’de Fırat Haber Ajansı’na verdiği demeçte, PJAK’a bağlı silahlı güçlerin bundan böyle İran’a karşı eylem düzenlemeyeceğini duyurmuş, İran’dan da saldırılarını durdurmasını istemişti.

“İran İslam Cumhuriyeti’ne karşı savaşmak da istemiyoruz. Neden? Çünkü bölgeyi yeniden dizayn etmek isteyen uluslararası güçlerin amaçlarından birisi de İran’ı kuşatmaktır. Şimdi daha çok Suriye ile uğraşıyorlar. Kendilerince orayı hallet-

seler sıra İran’a gelecektir. Böyle bir aşamada biz Kürtler olarak ayrıca İran’a karşı savaş halinde olmayı pek doğru görmüyoruz.”

Peki şimdi ne değişti?

ABD, AKP eliyle tutsak Öcalan üzerinden PKK’nin, İran-Rusya-Çin eksenine doğru kaymasını önlemek için hamle yaptı. Güney Kürtlerini de devreye sokarak Türk-Kürt ittifakı yaratıp, bölgede oluşturduğu “Sünni ekseni”nin bir parçası haline getirmeye çalıştı. AKP’yi bu doğrultuda zorladı ve “çözüm süreci”ni başlattı.

Dikkat edilirse, PKK’nin silahlı güçleri, sadece Türkiye’nin dışına çıkıyor. Diğer üç parçada silahlı varlığını sürdürüyor. Bunu Aysel Tuğluk, 11 Nisan’da Radikal’de yayımlanan **“Süreç, sonuç değil başlangıç”** başlıklı yazısında çok net biçimde ifade etti:

“En az önümüzdeki çeyrek asır boyunca Kürtlerin var olduğu her yerde PKK de çeşitli biçimlerde olacak. Suriye’de bir süre daha silahlı; İran’da yakın gelecekte silahlı; Avrupa’da kurumsal vs...”

Bu sözler, haklı olarak PKK’nin silahlı güçlerinin İran ve Suriye’ye karşı kullanılacağı yönündeki savları güçlendirdi. PKK, silahlı güçlerini Kandil’e çekerek, zaten Irak’ta silahlı varlığını koruyacağını duyurmuş oldu. Suriye’de “bir süre daha”, İran’da “yakın gelecekte” silahlı olması, Türkiye dışındaki Kürtlerin bulunduğu üç parçada silahlı varlığını sürdüreceğinin ilanıdır. Oysa Kürtlerin hem yüzölçümü, hem de nüfus bakımından en geniş kesimi Türkiye’dedir. Buna karşılık haklarının en geri olduğu yer de Türkiye’dir. Ama PKK, Türkiye’den silahlı güçlerini çekmektedir! Ahmet Kaya’nın bir şarkısında söylediği gibi; bu ne yaman çelişkidir!

ABD’nin Ortadoğu’daki yeni hamleleri

AKP’lilerin “yerli proje”, BDP’lilerin “emperyalist eksenlere karşı” olarak gösterdikleri “çözüm süreci” bugüne dek birçok kez “uluslararası kurum”ların raporlarında yer aldı. Ama “neden şimdi adım atıldı”nın yanıtı, dünyanın ve bölgenin içinde bulunduğu durumla, yani emperyalistler arası paylaşım savaşının geldiği boyutla doğrudan ilintilidir.

ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) olarak adlandırdığı, bölgeye dönük paylaşım savaşının maliyeti ağır oldu ve öngördüğü şekilde yürümedi. Afganistan ele geçiremedi, Irak üzerindeki İran etkisi arttı, Suriye direndi. Rusya ve Çin, ABD’nin bu politikasına karşı sessiz kalmayacaklarını gösterdiler. Diğer yandan Afganistan ve Irak

işgalleri sırasında 7 bin ABD askeri can verdi, 50 bini aşkın yaralı ve sakat var. Trilyon doları aşkın maliyet ve finansal çöküntüye sürükleniş de cabası... İran'a yapılacak bir saldırının maliyetinin ise, çok daha ağır olacağı hesap ediliyor.

Bu durumda yeni hamlelere ihtiyaç duydu. **ABD'nin Ortadoğu'da en güvendiği müttefik, İsrail ve Türkiye'den sonra Kürt Federe Devleti'dir.** Fakat bu müttefikler birbirleriyle sorunlu, kavgalıdır. İsrail ile Türkiye arasında Mavi Marmara ile başlayan sorunu çözmek, nispeten daha kolaydır. Nitekim geçtiğimiz günlerde Obama'nın İsrail ziyareti ardından bu konu büyük oranda çözülmüş oldu. Türkiye ile Kürt Federe Yönetimi arasındaki ilişkiler ise, Türk burjuvalarına bu pazardan verilen kırıntılarla yoluna girmişti. Fakat bölgeden çıkan petrol ve doğalgazın Avrupa'ya ulaştırılması, boru hattının güvenliğinin sağlanması gerektiriyordu. Bu da PKK'nin önderlik ettiği Kürt ulusal mücadelesinin bir biçimde sonlandırılmasını, yani bölgenin sermaye açısından "güvenli" hale getirilmesini... Diğer yandan gerek Suriye'de, gerekse İran'da PKK'nin etkin olduğu Kürt örgütleri bulunmaktaydı. **ABD'nin bölgede "çıban başı" ilan ettiği Suriye ve İran'la baş edebilmesi, PKK'yi bir biçimde kendi yanına çekmesiyle olanaklı olabilecekti** ancak. Bunun yolu da Türkiye'den geçiyordu.

ABD, Türkiye üzerindeki baskıları arttırdı. Ziyaretlerin, raporların ardı arkası kesilmedi Aynı zamanda AKP'ye aba altından sopa göstermeyi de ihmal etmedi. ABD'nin eski Ankara büyükelçisi Abromowitz'in, 2012'nin yaz aylarında kaleme aldığı *"Sallantıdaki Türkiye"* başlıklı makalesinde, siyaseten rakipsiz Erdoğan'ın Suriye ve Kürt sorunu nedeniyle sıkıntılı bir süreçten geçtiğinden söz ediliyor. AKP'nin bir bölünme ya da çözülme yaşayabileceği uyarısında bulunuyor.

Son olarak **"Uluslararası Kriz Grubu'nun 30 Kasım 2012 tarihinde Kürt raporu** dikkat çekicidir. Aralarında eski Amerikan Başkanı Carter, Güney Afrika Başkanı Mandela, Desmond Tutu, Kofi Annan, George Soros ve bazı eski Amerikan büyükelçilerinin bulunduğu bu grup, hazırladıkları raporda, *"Anadilde savunda konuşunda hemen yasa çıkartılması, anadilde eğitime geçiş için takvim belirlenmesi, yerel yönetimlerin Kürtçe isimlerinin geri verilmesi"* yönünde kararlar almıştır. Ayrıca, *"kamu hizmetlerinde Kürtçenin önünün açılması, yerel hükümetler ve ademi merkezîyetçilik konularının tartışılması"* önerilerine yer verilmiştir. Ve AKP Hükümetinin bu doğrultuda bir an

Kürt sorunu, AKP'nin yaymaya çalıştığı gibi, PKK'nin Türkiye'den çekilmesi ile bitebilir mi? Bırakalım Kürt sorununun çözümünü, bu süreç eksiksiz tamamlanabilir mi? Bu yönde burjuva klikleri arasında uzlaşma sağlanabilmiş değil. En başta "anayasal vatandaşlık" tanımı konusunda kıyasıya kavga sürüyor. Bu haliyle yeni bir anayasanın bu meclisten çıkma ihtimali bile suya düşmüş görünüyor. Asıl fırtına kopartılan şeyin, "değişemez, değişmesi dahi teklif edilemez" denilen ilk üç maddede olduğu düşünülürse, Kürt hareketinin istediği "Türklük tanımı"nın değişmesinin hiç de kolay olmayacağı anlaşılıyor. Dolayısıyla "süreç" in daha ikinci aşamada tıkanıp kalma ihtimali yüksektir. Ama ABD-AB emperyalistleri ve yerli işbirlikçileri, "süreci" uzatarak, kitleleri oyalamaya devam edeceklerdir.

evvel harekete geçmesi istenmiştir.

"Çözüm süreci"nin başlangıç aşaması ile bu raporun yayınlandığı tarih, birbiriyle çakışmaktadır. Raporda yer alan istekler de, Öcalan'ın mesajlarıyla...

Elbette Kürt hareketi, bugün fiilen kullandığı hakları da, ulusal ve uluslararası kurumların raporlarında geçen talepleri de, 30 yıldır yürüttüğü mücadeleden elde etti. Fakat bu kazanımların garanti altına alınması, yeni kazanımlarla çoğaltması, mücadelenin hiçbir emperyalist güce dayanmadan aynı kararlılıkla sürdürülmesine ve devrimle taçlandırılmasına bağlıdır. Bunun dışındaki tüm "çözüm"ler, varolan kazanımları da kaybetme tehlikesini bağrında taşır.

"Çözüm süreci"nin handikapları

Kürt sorunu, AKP'nin yaymaya çalıştığı gibi, PKK'nin Türkiye'den çekilmesi ile bitebilir mi? Bırakalım Kürt sorununun çözümünü, bu süreç bütün aşamalarıyla birlikte, eksiksiz tamamlanabilir mi?

Murat Karayılan, 25 Nisan'da Kandil'de yaptığı açıklamada, *"ikinci aşamanın yasal ve anayasal eşitlikçi önlemler olacağını"* vurguladı. Fakat bu yönde **burjuva klikleri arasında uzlaşma sağlanabilmiş değil.** En başta "anayasal vatandaşlık" tanımı konusunda kıyasıya kavga sürüyor.

Bu haliyle **yeni bir anayasanın bu meclisten çıkma ihtimali bile suya düşmüş görünüyor.** Cumhurbaşkanı Gül, mecliste anlaşma sağlanamazsa, "yeni anayasa" yerine, anayasada bazı değişikliklere gitme yolunun izlenebileceğini söyledi. BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş da, tek başına AKP ve BDP ile yeni bir anayasanın çıkmasının zor olduğunu "geçici bir anayasa" yapılabileceğini belirtti.

"Geçici" ya da "yeni" asıl fırtına kopartılan şeyin, "değişemez, değişmesi dahi teklif edilemez" denilen ilk üç maddede olduğu düşünülürse, Kürt hareketinin istediği "Türklük tanımı"nın değişmesinin hiç de kolay olmayacağı anlaşılıyor. Dolayısıyla **"süreç" in daha ikinci aşamada tıkanıp kalma ihtimali yüksektir.**

Ama ABD-AB emperyalistleri ve yerli işbirlikçileri, **"süreci" uzatarak, kitleleri oyalamaya devam edeceklerdir.** Elbette bu süre zarfında dünyada ve ülkede birçok değişiklik gündeme gelecek, "süreç" unutturulacaktır da. Kaldı ki, anayasada böyle bir değişikliğin yapılması da Kürt sorunun çözümü anlamına gelmez.

Egemenler açısından "çözüm

süreci" burjuvazinin Kürdistan'da yeni yatırımlarla "uçması", Ortadoğu'daki paylaşım savaşından Türkiye'nin olabildiğince karlı çıkmasıdır. Onlar daha şimdiden vuracakları tatlı karların hesabını yapmaya koyulmuşlardır.

Kürt hareketinin "koruculuğun kaldırılması", "KCK'li tutsakların serbest bırakılması" gibi talepler dahi, karşılanmamış durumdadır. Bir çok ilde valilerin yeni korucu istihdamına gittikleri söylenmektedir. KCK'den yargılanan kimi tutsaklar tahliye edilmişse de, başta seçilmiş milletvekilleri olmak üzere önemli bir kısmı halen içeridedir. Dahası yeni operasyonlar yapılmakta, tutuklamalar olmaktadır. Bütün bu yönleriyle "Türkiye'nin demokratikleşmesi" olarak sunulan "ikinci aşama" da yol alınması zor görünmektedir.

Diğer yandan, **ABD emperyalizminin bu yeni hamlelerine İran'ın ve Rusya'nın engelleme çabaları olacaktır.** İran'ın Hizbullah üzerinden etkisini arttıracığı ve süreci sabote edeceği, şimdiden söylenmektedir.

* * *

Kısacası, sürecin geleceği, bir dizi belirsizlik ve engellerle doludur. Bugüne dek PKK tam 9 kez ateşkes ilan etmiş ve birçok kez de "barış" süreci başlatılmıştır. En son "Kürt açılımı" akıllardadır. Gerillaların sınırdan büyük törenlerle geçişi ve karşılanması sonrasında, sürecin nasıl tepe taklak olduğu da...

Sadece Türkiye'de de değil, dünyada da bunun pek çok örneği yaşandı, yaşanıyor. **1990'dan 2010 yılına kadar geçen sürede 102 barış görüşmesi gerçekleştiği, 585 barış anlaşması imzalandığı saptanmış** durumda. **Bunların yarısı, imzalanmalarının ilk 5 yılı içinde bozulmuş. 10 yıl dayanmayanlar ise daha fazla. Hepsinde de asıl olarak hükümetler anlaşmaya uymamışlar.** Geriye kalanlar da "ne savaş, ne barış" durumunda kalmış.

Gerçekte "barış görüşmeleri" savaşın farklı biçimde sürdürülmesinden farklı bir şey değil. Egemenler, savaşan örgütleri, adım adım tasfiye etmek için bu görüşmeleri kullanıyorlar.

Bugüne dek ulusal sorundan kaynaklı hiçbir çatışma, gerçek bir barışla sonuçlanmadı. İspanya'dan İrlanda'ya, Hindistan'dan Nepal'e kadar bu böyle. Kürt sorunu da farklı olmayacaktır. Çünkü emperyalizm döneminde ulusal sorunun çözümü ve gerçek barış, ancak devrim ve sosyalizmle gelecek. Bu teorik bir doğru olmanın ötesinde, yaşamın bizzat kanıtladığı somut ve yalın bir gerçektir.

Mahir

Deniz

İbrahim

**Kavgamızda
Yaşıyorlar!**